

L'ESTEL

Amb el suport de:

GOVERN DE LES ILLES BALEARS
Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Política Lingüística

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

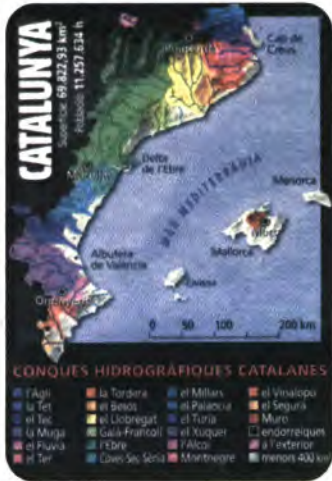
paisoscatalans.org/estel
E MAIL focifum@teleline.es

ANY XXII. NÚMERO 497

15 DE DESEMBRE DEL 2002

PREU: 2 €

El P.P. (i de las JONS): El franquisme a mig amagar. Hipòcrites!! Dissimuleu més. "Perquè Déu odia profundament el bram de les llengües ensuperbides" (Sòfocles, 495 - 406 a. C., "Antígona").

En Gabriel Marcé de la Veu de Sóller fou elegit president de l'Associació de la Premsa Forana de Mallorca la setmana passada durant l'assemblea general que fou molt concorreguda.

S'ARENAL DE MALLORCA

En Bernat Nicolau (Bernat des Bolero) nascut a Binissalem l'any 1936, fou l'encarregat de la sala de Festes Bolero a s'Arenal de Mallorca. Des que se jubilà el seu fill te cura del negoci, però ell encara se cuida dels serveis tècnics. Tel. 971 492 738

El divendres dia 29 va tenir lloc al local de CCOO de s'Arenal la presentació i assemblea general de la nova Associació de Veïns Poble de s'Arenal, nascuda com a protesta pel projecte de l'aparcament subterrani a la Plaça dels Nins del poble. A la foto na Caterina Ordines que és la secretària, na Rosa Bueno, presidenta de la Federació d'Associacions de Veïns de Ciutat, En Xavier Delgado, president i en Cándido Navarro tesorera. Una directiva amb moltes ganes de fer feina i, que està recolzada per un gran nombre de veïns de s'Arenal i de ses Cadenes. Tel. del tesorera 971 490 173

En Modesto Galera és carnisser a la Plaça dels Nins de s'Arenal. En Modesto és vocal de la nova associació de Veïns i està en contra de l'Aparcament subterrani que farà que hi hagi més trànsit del que hi ha ara. Tel. 971 267 631

Fa 45 anys que en Sebastià Grimalt de Felanitx pastura per la zona de s'Arenal. Va inaugurar la discoteca El Globo Rojo a la Soledat amb en Pando de Ràdio Balear i la va dirigir durant 4 anys, llavors va inaugurar la discoteca tablao flamenco Los Rombos a can Pastilla i la va dur durant 15 anys a partir del 82. També feu pel·lícules per promocionar congressos a Mallorca. De Jove En Sebastià va jugar a futbol amb el Felanitx i el Soledat, més tard fou president durant 4 anys de l'Atlètic Balears quan estava a segona i jugava amb el Mallorca i el Constància. També feu directiu de la Federació de Boxa quan en Tomeu Sbert era president. Ara viu jubilat a s'Arenal de Mallorca.

PER NADAL PRODUCTES ETIQUETATS EN CATALÀ

El desembre és un mes ple de celebracions col·lectives i de dinars i sopars familiars on es consumeix una quantitat molt gran de productes típics de les festes nadalenques.

Cada vegada hi ha més empresaris i productors que aposten per etiquetar els seus productes en la llengua pròpia de Mallorca, la llengua catalana. Així, el nombre de productes etiquetats en la nostra llengua, ha crescut d'una manera molt important en els darrers anys.

Actualment podem trobar des de botelles de cava fins a joguets en català. Des de grans cadenes comercials fins a productors artesans el fan servir. Això és així perquè l'ús del català implica, en molts de casos, una qualitat superior del producte, que és d'aquí i pensat per al consumidor d'aquí, amb un major control del seu origen. El vi, els torrons, el paté, els lactis, en són exemples. Tots ells formen part de la nostra herència cultural, com la llengua en què s'anuncien. Per no parlar de la important oferta de productes culturals que ja podem trobar: contes per als infants, la darrera novel·la que ha sortit al mercat, el disc del teu cantant o grup preferit, CD rom, software per als ordinadors...

Des de Joves de Mallorca per la Llengua us demanam que, a l'hora de comprar, ara que vénen les Festes de Nadal, faceu viure la nostra llengua. Tria preferentment els productes que siguin en català. D'aquesta manera farem que la nostra llengua avanci més aviat, donarem suport als productors que aposten per la llengua de les Illes Balears i gaudirem d'un producte més bo i que respecta el nostre dret com a consumidors a ser informats en català.

BON NADAL I BONES FESTES!

Organització pel Multilingüisme

la campanya "segells plurals" us desitgem

En 152 anys (1850-2002) Correus i Telègrafs no ha emès ni un sol segell de Nadal en una llengua de l'Estat diferent del castellà. Actualment, més del 40 per cent de la població espanyola viu en una comunitat autònoma que té una llengua pròpia diferent del castellà. En canvi, l'any 1990 Correus i Telègrafs va felicitar el Nadal en totes les llengües oficials de la Unió Europea.

Finlàndia

A Finlàndia es parla el finès (94 per cent de la població) i el suec (6 per cent). Tant el finès com el suec apareixen en els segells finlandesos.

Belgès

A Bèlgica es parla el neerlandès (55 per cent de la població), el francès (44 per cent) i l'alemany (1 per cent). Les tres llengües apareixen en els segells belgues.

Canadà

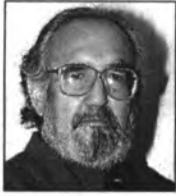
Al Canadà es parla l'anglès (75 per cent de la població) i el francès (25 per cent). Tant l'anglès com el francès apareixen en els segells canadencs.

Suïssa

A Suïssa es parla l'alemany (85 per cent de la població), el francès (24 per cent), l'italià (10 per cent) i el romanès (1 per cent). Les quatre llengües apareixen en els segells suïssos. El nom de l'Estat apareix sempre en italià.

Països Baixos

A Holanda es parla el neerlandès (100 per cent de la població). El neerlandès apareix en els segells dels Països Baixos.

Foc i Fum

MATEU MARIÓ DE SANT JOAN

Ara ja sabem perquè en Mates va desterrar en González Ortea a devers València. Se veu que la seva dona, na Catita Ensenyat i Ensenyat de can Busca el va trobar amb na Maria Salom des Novedades a dins la cambra que tenen al xalet son Massip al costat del Restaurant d'Escorca. Els crits se sentien des d'una llègua lluny i els va sentir l'amo del restaurant, en Cinto Marroig que és qui ha escampat la notícia. De totes maneres, aquesta feta ha anat be, perquè, encara que l'actual portaveu del PP al Parlament de les Illes sia tan indesitjable com en González Ortea, al manco no embru-

ta el nostre Parlament amb la llengua dels castellans.

* Un altra notícia que ens arriba de devers Escorca és que el batle del municipi que és n'Antonio Gómez, que volia fer de guàrdia civil i se va haver de conformar en fer de guarda forestal, va molt fort. Els seus amics i coneguts tenen por que els faci banyuts.

* I ara un acudit: N'Aznar va amb el cotxe oficial que atropella i mata un porc en un dels seus desplaçaments per Catalunya. N'Aznar diu al seu xofer que davall i se disculpi a l'amo de la

massia. El xofer parteix i no torna fins després de mitja hora. - Com és qu'et'has torbat tant, li demana n'Aznar. Jo els he dit: som el xofer de n'Aznar i he matat el porc, llavors s'han posats molt contents i m'han convidat a menjar i a beure.

* En Lluís Maria Xirinacs, ex senador, segueix sense declarar davant el jutjat d'instrucció número 3 de l'Audiència Nacional espanyola pel seu discurs a l'acte del Fossar de les Moreres de 11 de setembre que pogueren llegir a l'Estel de la quinzena passada. Després d'haver al·legat que la seva situació econòmica no li permetia traslladar-se a Madrid, el jutjat degà de Bar-

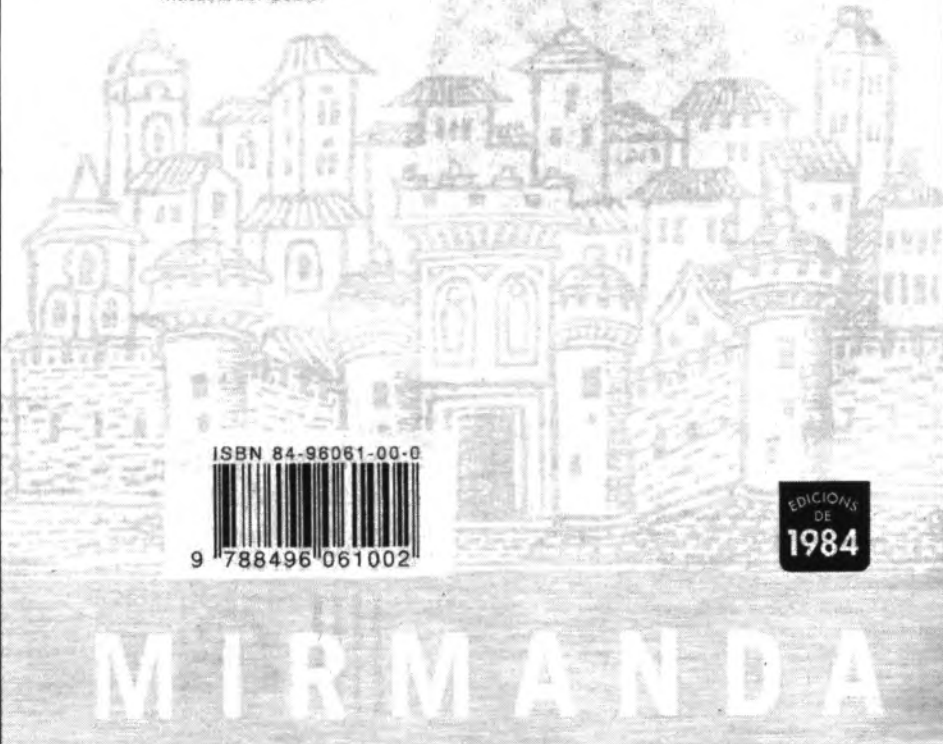
celona el va citar perquè comparegués a Barcelona. Com que l'escrit estava en castellà, va pregar "atentament" que li tornassin remetre en català. El 12 de novembre rebia una altra convocatòria de l'Audiència Nacional espanyola perquè hi comparegués dijous dia 14 de novembre. Novament, i "amb tot el respecte". Xirinacs va comunicar-los que, "no puc destinar part de les meves forces que, pels meus setanta anys i les meves xacres, són exigües i part del meu diner que, per la meva condició de jubilat és escàs, a una causa en què no sóc part demanant. I, com que, segons veig, no hi ha manera de complimentar el propòsit de Sa Senyoria a Barcelona, li sol·licito que disposi els mitjans adequats de transport, sense implicar pernoctar fora de casa, per satisfer el seu requeriment". Ara l'ex senador espera resposta de Madrid. Ω

«Mireu: una societat no és forta fins que no posa la veritat a la llum del sol», va escriure **Émile Zola** per defensar *El carnatge* quan el diari on apareixia en forma de fulletó va deixar de publicar-li, advertit dels perills que podia comportar-li. Ensenyar els mecanismes que s'amagaven darrere les aparences, que explicaven els mals profunds que eren a l'arrel de la societat contemporània: això és el que pretenia fer amb el cicle dels *Rougon-Macquart* i, en concret, amb la segona novel·la de la sèrie, l'obra que el lector té a les mans.

La novel·la del naixement del París modern és, feta i pastada, la novel·la de la decadència. I és que la dimensió física, urbana, és l'exponent, a l'obra, d'unes altres realitats socials i morals, més profundes.

Les obres més significatives d'**Émile Zola** (París 1840-1902), capdavanter del naturalisme, es troben dins la sèrie *Les Rougon-Macquart*. *Histoire naturelle et sociale d'une famille sous le Second Empire* (1871-1993), com ara *L'assommoir* (1877), *Germinal* (1885), *La terre* (1887), *La débâcle* (1892). En les obres *Le Roman expérimental* (1880) i *Les Romanciers naturalistes* (1891) va formular els postulats naturalistes. El seu primer èxit literari fou *Thérèse Raquin* (1867), publicada en aquesta mateixa col·lecció.

ISBN 84-96061-00-0

9 788496 061002

EDICIONS DE 1984

MIRMANDA

Elana de les Estrelles

de Lluís Maria Xirinacs

L'Elana, que prové d'una civilització tecnològicament molt avançada, es deleix per córrer aventures, i per aquest motiu, quan s'assabenta que el seu pare s'ha de fer càrrec d'una missió de reconeixement al planeta Andrecia, s'amaga a la seva nau i aterra en aquell món nou. Un món que, segons expliquen els seus habitants, viu terroritzat per l'amenaça d'un drac terrible i d'aquells homes estranys que el cuiden i que són capaços de transformar en pedra tothom qui gosi creuar el Bosc Encantat i posar els peus al territori del monstre.

En Georyn vol convertir-se en l'home més savi del regne, i sap que l'única manera d'aconseguir-ho és merèixer la recompensa que el rei ha promès a qui venci el drac. En el seu viatge per enfrontar-se amb el drac, es trobarà l'Elana, la Fetillera de les Estrelles, i un personatge molt misteriós, el Guaitacastels, que decideixen posar-lo a prova per esbrinar si el noi està preparat per lluitar amb el monstre.

A mesura que passen els dies, l'admiració que en Georyn sent per l'Elana es converteix en un sentiment més profund que la noia també comparteix. Però, ¿és possible l'amor entre dues persones de mons tan diferenciats en el temps i l'espai?

«Als qui els agradi la fantasia realista o algun aspecte màgic del seu realisme gaudiran amb aquest llibre.»

The New York Times Book Review

EL CERCLE MÀGIC

el EMPÚRIES

15,30 € ISBN 84-7596-947-X

9 788475 969473

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca. Telefonau-nos a l'Estel. Tel. 971 265 005

M a l l o r q u í
La llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, és oficial a Mallorca.
Els teus fills tenen el dret i el deure de saber-la. Exigeix escoles catalanes al teu poble o barriada

El PP del sr. Aznar ens vol colonitzar encara més

Escandaloses. No existeix altra paraula per definir les pretensions del Govern de Madrid i dels empresaris del turisme que, sota la seva protecció, exploten de manera salvatge les Illes i als illencs.

El Govern espanyol del Sr. Aznar (PP) te la pretensió imperialista de premiar als seus "colons" amb incentius fiscals a fi que vinguin, des d'Espanya, a "colonitzar" les Illes.

Incentius fiscals que no seran aplicats als indígenes illencs. No. A aquests, i com de costum, els seran incrementades les quanties de contribucions estatals per poder equilibrar d'aquesta manera els comptes de la hisenda espanyola.

Si això no és una clara mesura de tipus colonialista, aplicada contra la terra i el poble colonitzat, que vengui Déu o el Diable i ens ho expliquin.

La pretensió del Govern espanyol del Sr. Aznar (PP) de convertir aquesta proposta fiscal en una nova llei espanyola, que discrimina als habitants de les Illes en relació als peninsulars, atenta no sols contra la justícia, sinó fins i tot contra la pròpia Constitució espanyola. Si aquesta no és una clara pretensió anticonstitucional, que vengui n'Aznar i els seus espanyolistes tots, i ens ho expliquin en veu alta i sense demagògies.

Serà difícil que ho facin, però no impossible. Al cap i a la fi, existeixen lleis espanyoles que atempten contra la Constitució i que no obstant això, són aplicades per aquest senyor i els seus sicaris. Parl del PER (del que fa poc feia referència el Sr. Gonzalez Ortea), un subsidi d'atur que, per llei, només és aplicable a Andalusia i Extremadura.

L'únic comentari que me passa pel cap és el d'ostensible menyspreu amb que som considerats els residents d'aquesta desgraciada terra per part d'uns malànimes que, instal·lats en la prepotència i la ignorància, sumada a la total manca de sensibilitat per tot allò que desconeixen (llengua i cultura), fa que siguem víctimes d'un tracte injust i vexatori per part d'una Espanya representada pel PP i el Sr. Aznar, que s'estan convertint en allò que diuen avorrir: "nazis" i totalitaris detentors d'un poder injust i corrupte.

Fins quan ho aguantarem?

Seguin amb un altre tema, el passat dia 15 de novembre, va venir a Mallorca el Director General de Air Berlín a Espanya, Alvaro Midelman, el qual reiterà, aquí, les seves crítiques a l'ecotassa i al Govern Balear del Pacte de Progrés que ja havia manifestat des d'Alemanya. En les seves manifestacions va arribar a dir que "s'hauria de cobrar als residents i no als turistes, perquè som els qui en realitat contaminem". Assenyalà, també, que la prova d'això són els abocats que se troben a les illes, que al seu entendre, no han estat creats pels turistes. Aprofità per defensar els impostos creats pel Govern de Madrid, dels que digué que eren justos i equitatius. Escandalós, O no?

Escandalós i vergonyós és el fet que vinguin de fora a dir-nos allò que és just i allò que no ho és. O que ens vinguin a alabar la "justícia i la equitat" amb que ens castiga el Govern espanyol de Madrid.

És ben hora que se faci una labor pedagògica i d'informació a la població resident de la realitat econòmica que envolta el "negoci turístic" (Hotellers, touroperador, Govern central de Madrid), i denunciar, i posar a la picota a tots i cada un dels vampirs que xuclen de la nostra economia de forma "fraudent", aprofitant-se

de la secular desinformació que pateix la població balear en quant a la realitat social, política i econòmica que significa la explotació que se fa a les illes i dels seus recursos humans i naturals per seguir mantenint la idea del turisme de masses, que crea la necessitat de tenir una població massificada de "servents" de baix cost salarial i, lògicament de baix nivell social i educatiu, que se fa sense cap mesura correctora (si excluïm l'ecotassa), que puguin impedir l'abús que avui dia patim.

El Govern Balear hauria de ser el primer interessat en això (hi haurà eleccions el pròxim mes de maig). Els partits nacionalistes a continuació, al manco per ser coherents en els seus plantejaments polítics, i per suposat la població resident de les illes. Sens dubte hi sortiríem guanyats tots. Tots manco els hotelers, touroperadors i el govern madrileny, és clar. Hi sortiria guanyant la població si, a conseqüència d'una labor pedagògica seriosa, s'adonàs de l'engany a que està sotmesa per interessos obscurs, sinistres i poderosos, que pretenen exprimir-nos fins a l'impossible en el menor temps possible i mentre duri.

I com ho fan? Carregant sobre l'esquena dels contribuents illencs les costoses campanyes de promoció del seu producte comercial privat: l'hoteler. Ho fan aconseguint uns impostos mediatitzats políticament. Impostos que si fossin equitatius amb la resta de la població, els obligaria a haver de pujar els preus o a tancar els seus establiments.

Ho fan "pressionant" a les institucions a fi que realitzin costoses obres d'infraestructura, seguretat i bellesa entorn dels seus establiments de negoci privat que pagam entre tots via impostos..

Irònic, no? Especialment perquè som nosaltres, amb els recursos econòmics que ens són furtats, els qui feim possible que els turistes vinguin aquí a preu tirat ja que basen el seu negoci hoteler en la fórmula asiàtica, ofertant cada any preus més baixos, els preus que ofereixen Turquia, Egipte, Túnis el Magrib...

El que passa és que aquí, ens obliguen a pagar preus europeus en l'alimentació, la roba, la vivenda la educació, els serveis... i sobretot en impostos.

D'aquesta manera, els residents, vivim amb obligacions i càrregues de primer món i amb sous i pensions del tercer món.

Com hem arribat a aquesta situació? Hi ha una gran responsabilitat política en això. També n'hi ha per part dels ciutadans que la consenten, que viuen d'esquena a la realitat que els concern, per desconeixement dels fets econòmics i socials que l'empobreixen. El fet és que a l'entorn de tots nosaltres existeix molta corrupció i prevaricació.

Existeixen entre nosaltres quasi tots els vicis que són propis d'una societat malalta, sense valors, sense identitat ni cultura. Una societat que venuda al mercantilisme, ha anat perdent els valors de la honestedat, l'honradesa i que fins i tot ha perdut la vergonya.

Així que a recuperar-se que aviat hi haurà eleccions. A veure si l'encerten els lectors i voten als més honests. Sens dubte, si ells són els més votats hi hauran guanyat tots: nosaltres i ells. **Ω**

PERE FELIP I BUADES

Ha nascut la Tarraconense

Les recents aparicions de la Conferència Episcopal Espanyola ha suposat un contundent pronunciament dels bisbes de les diòcesis catalanes, i en part també dels Països Catalans.

Aquest fet té la seva importància donada la transcendència social de l'Església catòlica. L'Església és molt més que una organització privada més, té una autoritat i un pensament molt sòlid, mantingut al llarg d'una llarga història de servei i esforç en la millora de les persones i els seus col·lectius.

La novetat tan llargament somniada per una immensa majoria de catòlics catalans consisteix en la presa de posició dels bisbes catalans, sigui de manera explícita votant en contra, sigui de forma implícita, per la via de l'abstenció. De fet, l'altre dia en el si de la Conferència Episcopal Espanyola, s'hi va reunir de forma rellevant, en paral·lel, el plenari de la Conferència Episcopal Catalana, la Tarraconense.

Els bisbes catalans s'han desmarcat d'una ben legítima opinió dels bisbes espanyols. De fet, els hi ha costat ben poc. La memòria del cardenal Vidal i Barraquer roman intacte entre la majoria dels pastors catòlics catalans. Ell va quedar-se sol davant la negativa a refrenar la "cruzada" dels espanyols, fet que li costar la total incomprensió dels seus propis germans en la fe, la resta dels bisbes, la majoria espanyols, i uns pocs catalans.

Davant aquests fets, en una lliçó de prudència, els bisbes catalans estan trobant la seva pròpia manera de coordinar-se per actuar d'una manera conjunta, efectiva i solidària. El seu exemple és molt útil pels catalans. Molts pocs catalans, davant un organisme o audiència estrangera tenen el valor de mantenir el seu pensament tot romanent fidels als seus principis i conviccions. Sembla un exercici simple i banal, però a la pràctica vol coratge i reflexió. I els bisbes catalans no s'han deixat portar ni endur avall pel pendent de discurs dominant o les idees de moda. I d'això cal congratular-se'n. S'han mantingut lleials al seu poble feligrès el qual és víctima de constants violències a la seva persona i concepte: la catalanitat.

En relació a la Carta Pastoral en qüestió feta pel bisbes espanyols sobre els comentaris. En part, i fonamentalment, perquè no ajuda en res a respondre a la pregunta que es fan els joves d'avui: "Perquè Jesús i no un altre?", "Perquè ha d'ésser Jesús important?", "Perquè Jesús no és un profeta més? Una opció més? Una idea com qualsevol altre?". En base a què l'Església, sigui la catalana, la basca o l'espanyola, assumeix que un tal Jesús de Natzarè és el centre de la història i de tota la veritat?

L'esperit catòlic d'Irlanda i de Polònia ha seduït a molts catalans. En ell s'hi confonen el perdó i la lluita, el valor i la força, l'heroisme i la gratuïtat. Virtuts i honors per les persones que lliuren un combat extenuant contra les seves pròpies mancances i febleses. Aquest podria ésser l'esperit que beslluma l'actual posicionament de la Tarraconense. Si fos així seria un gran mèrit. El treball de mossèn Cinto Verdguer des de "La Veu del Montserrat", el neguit del venerable Torras i Bages, la visió del canonge Carles Cardó o el posat del cardenal Vidal i Barraquer prendrien tot el seu caràcter d'afirmació i d'exigència.

Un caràcter d'afirmació i exigència imprescindibles per girar-se contra un mateix allà on l'ànima humana més íntima pateix i percep tot el misteri de la vida. Un camí estret del qual els bisbes, en tant que mereixedors d'una natural confiança, en poden ésser guies, com monitors de muntanya enmig de la tempesta.

Els bisbes catalans saben del cert el que costa guanyar-se aquesta confiança: respecte, lliurament i mansuetud del seu poble fidel, poble de Déu, com recorda el Concili Vaticà II. I saben que hi ha veritats com punys que ni es trenquen ni es fonen amb el pas del temps, com en el nostre cas, una nació, la dels catalans.

La Tarraconense s'ha pres seriosament la seva existència i el sentit de la seva missió. Dins el marc de les seves possibilitats, en un diàleg prudent i senzill, ha dit no. Un no que mai s'havia sentit com fins ara, i que no fa sinó obrir portes arreu dels Països Catalans, a tots aquells que volien parlar però que no podien fer-ho doncs no els entenien.

L'Aplec de l'Esperit, reunió de joves cristians d'arreu de les diòcesis del Principat i de les Illes, en la seva darrera celebració, va mostrar-se decidit, unit i ferm en la tasca ingent de servir aquesta delmada comunitat, amb iniciatives i imaginació. Per anar més enllà, amb esperança, duc in altum, segons paraules de Joan Pau II. **Ω**

L'Antifeixisme a Mallorca. IX llibre (Les lluites dels anys vuitanta)

Francesca Bosch contra el carrillisme (PCE)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

El diumenge 12 de febrer de 1984, en una entrevista que feia a Francesca Bosch, ella posava a revisió públicament tota la seva vida política d'ençà l'època en què era secretària general del PCE a Balears (1968-1978)

D'ençà finals de l'any 1983, en la mateixa mesura en què les relacions de na Francesca amb l'eurocomunisme illenc es refredaven, els nostres contactes anaven adquirint força intensitat. Aleshores, juntament amb Antoni Serra -que dirigia la secció "Cultura" del diari Última Hora-, jo escrivia cada setmana en aquesta publicació. Vaig aprofitar l'avinentsa per a obrir el suplement cultural a la històrica dirigent del carrillisme a les Illes (P "C" E), que en aquells moments (febrer de 1984) començava a qüestionar la política duita a terme per la direcció del P "C" E en temps de la transició. El diumenge 12 de febrer de 1984, en una entrevista que li feia, ella posava a revisió públicament tota la seva vida política d'ençà l'època en què era secretària general del PCE a Balears (1968-1978). En aquells moments (estam en el febrer de l'any 1984) era fortament crítica amb l'experiència tenguada amb les fantasmals organitzacions promogudes pel carrillisme. Ens referim a la tasca de promoció que ella va fer de la Mesa Democràtica (1972) o de la Junta Democràtica (1974). No en parlem de quina era la seva opinió referent a la política de "reconciliación nacional" amb els franquistes i els capitalistes que promovia el Comitè Central del P "C" E, del qual havia format part! Però malgrat aquest inici d'anàlisi -crítica, lúcida- del que havia estat la política reformista en temps de la transició, encara intentava justificar cert aspectes del carrillisme dient, per exemple, que: "La Junta Democràtica fou una unió conjuntural i crec era una idea correcta". Més endavant, emperò, ja parlava del cost polític -immens, en la seva opinió- que havia significat la legalització del (P "C" E). "Una legalització" -jo li deia- "amb un preu polític molt elevat: renúncia del leninisme; renúncia de la República com a forma d'Estat; renúncia a l'autodeterminació de les nacionalitats, etc". Em contestava na Francesca: "No cal dir que en temps de la transició hi hagué greus errors polítics que som els primers en reconèixer. A vegades semblava que volíem ocupar l'espai electoral del PSOE. Hi hagué un oblit del paper del Partit dins els moviments de base. Potser era una visió molt electoralista de la

nostra feina. Però ha de quedar ben clar que els vertaders comunistes mai no hem renunciat al leninisme ni a l'internacionalisme proletari. Tot allò fou quelcom de provisional i conjuntural. Però dels pactes amb UCD i el PSOE no hem tret res de profit. Nosaltres lluitàvem per un Programa de Solidaritat Nacional per sortir, entre tots -obers i patrons-, de la crisi, de l'atur, etc. La dreta i el PSOE no ho entengueren com nosaltres ho entenem".

Abandonant el PCE, Francesca Bosch volia oblidar, enterrar definitivament aquell recent passat de renúncies i traïcions a la causa obrera i popular, a les idees del socialisme, de republicanisme, de llibertat per als pobles de l'Estat oprimits per l'imperialisme...

Més endavant, li deia: "D'ençà 1977 són molts d'anys sense treure Nostra Paraula. Ara surt enmig d'una conjuntura ben difícil per al vostre partit...".

Contestava: "La V Conferència de l'any 1981 ja prengué un acord per editar-la de nou. Però els entrebancs i problemes de determinats camarades del Comitè d'Illes amb una visió reformista, revisionista i socialdemòcrata de la realitat illenca i de l'Estat feren impossible tirar endavant el projecte. Ara hi ha un Comitè sense reformistes ni socialdemòcrates, un comitè d'Illes comunista que porta a terme aquesta tasca. Nostra Paraula vol ajudar a la clarificació ideològica. Amb tanta crisi interna i amb tanta confusió política cal fer una revista com la nostra que ajudi a clarificar l'espai d'una política comunista per a la nostra terra".

En aquell moment (febrer de 1984) jo recordava a la perfecció la Conferència del P "C" E celebrada en el Poble Espanyol de Ciutat (sota la vigilància inquisitorial del membre del Comitè central, el camarada Zaldívar, futur trànsfuga, en busca de diners i poder, al PSOE), en la qual la direcció illenca del carrillisme rebutjaven públicament l'herència històrica de la Gran Revolució Socialista d'Octubre i tots els avenços pràctics i teòrics del leninisme dins del camp del marxisme revolucionari. Hi érem presents com a convidats: en Sebastià Serra per part del PSM; en Ramon Aguiló per part del PSOE; i jo, que hi anava per part de l'OEC i vaig llegir -una vegada enterrat el comunisme- un missatge en nom del meu partit. Bé; com deia abans: recordant aquell funeral de les idees socialistes ofi-

ciat per la direcció carrillista de les Illes, li vaig demanar:

"Novament leninistes?".

Francesca Bosch pareixia voler oblidar, enterrar definitivament aquell recent passat de renúncies i traïcions a la causa obrera i popular, a les idees del socialisme, de republicanisme, de llibertat per als pobles de l'Estat oprimits per l'imperialisme. En definitiva, em digué:

"Sempre fórem i som leninistes! Potser ens falti ara un element d'autocrítica per clarificar davant el poble la nostra posició actual. Nostra Paraula també acomplirà aquesta tasca fent una sincera reflexió dels nostres errors polítics, dels nostres canvis. He de dir que els mateixos esdeveniments polítics ajuden a la clarificació. El Congrés d'Unitat dels Comunistes, per exemple. La lluita per la reagrupació dels comunistes després de la dispersió a causa de la socialdemocratització del Partit duta a terme pels revisionistes. Les feines són moltes! Portar endavant una crítica a la política antiobrera i antipopular del PSOE, la lluita per la Pau i el Desarmament que tan conseqüentment impulsa i defensa la Unió Soviètica. Volem una Espanya neutral i fora de l'OTAN, sense bases ianquis. Nostra Paraula serà conseqüent en la defensa de tots aquests punts i en la lluita contra el reformisme i el revisionisme anti-comunista dins el moviment obrer i popular. La classe obrera mallorquina té novament en les seves mans el portaveu de les seves justes reivindicacions contra el capitalisme i l'imperialisme americà".

Que lluny estava, na Francesca, en el moment de començar el seu darrer periple polític, d'aquells "fastos" antileninistes de Formentera (23 de setembre de 1976)!

Que lluny estava, na Francesca, en el moment de començar el seu darrer periple polític, d'aquells "fastos" antileninistes de Formentera (23 de setembre de 1976)! Vuit anys abans, sota la presidència d'un Ignacio Gallego aleshores a les ordres de Carrillo per a fer abandonar el que restava dins del P "C" E de leninisme, de marxisme revolucionari, de lluita pel socialisme, per l'autodeterminació, i amb l'objecte de dinamitar a fons el combat per la República Federal, Francesca feia i deia tot el contrari del que ara afirmava públicament des de Nostra Paraula i des de les pàgines del suplement "Cultura" de Última Hora: "No cal dir que en temps de la transició hi hagué greus errors polítics que som els primers en reconèixer. A vegades

Francesca Bosch i l'escriptor Miquel López Crespí en els anys vuitanta quan la històrica dirigent carrillista va rompre amb el PCE. Presentació a la premsa de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". Francesca Bosch i Miquel López Crespí col·laboren activament en la lluita contra la dreta i per la República i l'autodeterminació des de 1984 fins a 1988.

semblava que volíem ocupar l'espai electoral del PSOE. Hi hagué un oblit del paper del Partit dins els moviments de base. Potser era una visió molt electoralista de la nostra feina. Però ha de quedar ben clar que els vertaders comunistes mai no hem renunciat al leninisme ni a l'internacionalisme proletari. Tot allò fou quelcom de provisional i conjuntural. Però dels pactes amb UCD i el PSOE no hem tret res de profit." (Entrevista abans esmentada. Última Hora 12-II-84).

Record que foren uns anys, els darrers de la seva vida, intensos. Una segona joventut. Tornava jove davant el paper imprès. Romania tot el dia a la redacció, arreglant els articles de companys que quasi no sabien escriure. Els corresponals obrers! Imaginava les cobertes, els titulars. Periodisme marginal, el dels comunistes, a Mallorca. Tiratges reduïts. Dos o tres mil exemplars eren un fet extraordinari. Cercar fotografies adequades. Entrevistes a les jornaleres en vaga. Anar a les mines, als hotels. I no per a guanyar uns vots, obtenir un escó! Res més lluny de la seva imaginació!

La seu de Nostra Paraula era un món vivent, vibrant. Sense aturar la feina, hi fèiem la xerrada d'actualitat, enmig dels papers, el soroll de la màquina d'imprimir. Dibuijava les cobertes a mà. Uns dibuixos no gaire valorats, lluny del que paguen els especuladors de l'art per unes retxes sense gaire significat, però útils per a decorar l'entrada del banc, els despatxos de la burocràcia oficial.

Per la redacció hi compareixíem sovint els pocs intel·lectuals mallorquins que mai no s'han avergonyit (ben al contrari, ho hem considerat un honor) de col·laborar amb grups que es reclamen del comu-

nisme. Parl de l'amic Carles Manera -amb els seus articles damunt la situació d'Amèrica Llatina i el Tercer Món- i jo mateix, que, per continuar amb la tradició, ara que na Xesca havia trencat amb Carrillo, vaig considerar oportú ajudar-la en l'edició de Nostra Paraula. En certa manera no m'havia acostumat a la desaparició de Democràcia Proletària (la revista de l'OEC) i trobava necessària l'existència d'una publicació revolucionària a les Illes. Jo hi vaig col·laborar d'ençà el primer número, en la segona quinzena de febrer del 84, fins al 1988, malgrat mai no vaig ser membre del PCB-PCPE tot i el càrrec de vice-president de l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". El primer nucli de redacció (en aquest febrer de 1984) el formàvem: en Federico Melchor, en Biel Bassa, na Francesca Bosch, en Miquel López Crespí, en Manel Domènech, en Josep Valero, n'Armando López Salinas, n'Isidre Forteza, en Carles Manera, n'Òscar (que amagava sota aquest pseudònim el tinent Rafel Morales) i na Lila Thomàs. Un parell d'anys més endavant, l'equip de Nostra Paraula va quedar reduït a la mateixa Francesca Bosch, en Josep Valero, en Manel Domènech, n'Òscar, na Lila i jo mateix. En Biel Bassa i na Carmen Vázquez s'encarregaven del disseny i la composició i en feien de secretàries tècniques na Lluïsa Thomàs i na Magdalena Massanet.

Na Francesca i jo teníem un amic íntim, en aquests anys. Em referesc al company Gaspar Soler (Sant Llorenç des Cardassar 13-III-1916/Ciutat de Mallorca 11-III-1990)

Na Francesca i jo teníem un

amic íntim, en aquests anys. Em referesc al company Gaspar Soler (Sant Llorenç des Cardassar 13-III-1916/Ciutat de Mallorca 11-III-1990). En Gaspar Soler descansa en la mateixa tomba que na Francesca, en el cementiri de Ciutat. Ho dic per a deixar constància de fins on arribava la seva amistat: fins al grau de descansar, tots dos, sota la mateixa bandera roja del proletariat universal, ben a prop de la fossa comuna on reposen els millors fills i filles de Mallorca -i altres indrets de les Illes i l'Estat- assassinats pel feixisme mallorquí en temps de la guerra. Ella i en Gaspar havien

lluïtat tants d'anys junts que, sense por d'errar-nos gaire, quasi podríem afirmar que na Francesca compartia moltes de les idees d'en Gaspar. I si algunes -potser massa extremades en la defensa dels principis republicans i comunistes- no podien ser compartides públicament per la companya Francesca Bosch, el cert és que a l'hora del dinar o del cafè en el Bar Nilo, en el Triquet, o en el restaurant del costat del local del PCB, en el carrer de Lluís Martí, 9, na Francesca compartia totes les asseveracions d'en Gaspar. En el número 9 (de març de 1989) de la Revista de l'Organització

Comunista Balear (OCB) El Comunista, pàgs. 8 i 9, després reproduïda a Flor de Card de Sant Llorenç des Cardassar, en Gaspar deia, coincidint amb les declaracions que ja hem reproduït de Francesca Bosch a Última Hora (12 de febrer de 1984): "Durant es franquisme, durant sa dictadura ets únics que lluitàrem activament per sa democràcia i sa llibertat vàrem ésser es comunistes, primerament en es maquis i després de forma pacífica; i sa repressió va ésser duríssima. Molts de camarades foren afusellats pes feixisme i d'altres romangueren anys a sa presó. Ja t'he dit abans que

en aquells temps de sa repressió més inhumana únicament es comunistes se jugaven sa pell per sa llibertat. Però amb sa democràcia també va arribar sa trampa i ses estafes: desgraciadament es nostros dirigents de l'any 76 vengueren tota sa lluita des comunistes pes plat de lleties de sa legalització i sa poltrona parlamentària. En Carrillo i es seus acceptaren sa monarquia que mos va deixar en Franco i en un sant-i-amén en lloc de ser republicans estàvem defensant sa monarquia. Aquest glop era mal de beure per sa 'vella guàrdia'. Sa crisi des comunisme ve precisament d'a-

questes traïcions des nostros dirigents a tants d'anys de lluita popular. Es carrillisme va arribar a sa barbaritat de no deixar-mos aixecar es puny i dur banderes republicanes a ses manifestacions. En Carrillo també mos volia fer creure que en Lenin estava 'superat', que havíem d'abandonar es leninisme, i no en parlem de sa dictadura des proletariat! Aquests abandons són es que han produït sa crisi, però amb s'esperit de lluita, com sempre, aconseguirem superar s'herència des qui mos han traït i tornarem tenir un gran Partit Comunista Marxista-Leninista...". Ω

APUNTS PER A LA NOSTRA HISTÒRIA MENUDA

El Mitin de l'any Divuit contra la blasfèmia, a Fornalutx

22 juny de 1460

Tal dia com aquest i així consta a Cartes Reials, Bartomeu Mallol, del lloc de Fornalutx fa establiment d'una possessió amb alou de domini reial a Joan Soler que era de nació sarraïna o sia de terra de moros. NB. Es molt possible que el cognom "Soler" fos adoptat o un simple malnom.

26 juliol de 1616

A notes, que se conserven a l'Arxiu Diocesà, consta que, tal dia com avui, Lázaro Iglesias -consignatari de Beltran Castell pasamaner de València ha reclamat un deute al sacerdot mallorquí Agustí Serra. (Arxiu Diocesà 17/33/8.

Nota: Al segle XX coneguérem un mallorquí, de Sa Pobla concretament, que nomia Agustí Serra que fou sacerdot allà pels seixanta i regentà, en qualitat de Rector, la parròquia de Fornalutx entre 1965 i 1978.

Diumenge 9 de maig de 1918

Aquest dia a la plaça de la vila de Fornalutx ha tengut una gegantina manifestació en contra de la Blasfèmia. Venguts d'altres llocs han comparegut unes dos mil cinc centes persones que segurament deuen haver cantat o cantussejat allò de: "Al blasfemar fem guerra, en nom de Déu etern. Treguem de nostra terra, la llengua del 'infern'. Abans a l'església, Mossen Jeroni Pons Roca, sacerdot solleric i eminent orador, ha pronunciat una homilia de pin-yol vermell. Hi eren presents els rectors de Sant Bartomeu de Sóller i de la Nativitat de Maria de Fornalutx - el manacorí Rafel Sitjar Picornell i el campaner Llorenç Mas Mesquida. L'ajuntament de Fornalutx amb el batle al davant no hi mancà de fer acte de presència.

També a Plaça, el baró de Pinopar - que té una casa al llogaret de Biniaraix coneguda per Cas Don - feu ell un discurs igualment de pin-yol vermell i amb pebre de cirereta coenta. Don Francesc Puigserver i Rentier amollà als forn-alutxencs aquesta advertència: "Si dins Fornalutx se flastomàs mereixerieu que s'eixugassen ses vostres fonts: que es torrents estiguessen sempre secs; que sa terra tornàs estèril, cubertes de fulles seques". Altres oradors foren Josep Font i el solleric Josep Magraner Vicens. En nom dels nins de Fornalutx digué

dos mots Antoni Mayol. El poeta solleric Guillem Colom Ferrà envià la seva adhesió i el mateix feu el Senyor batle de Sa Pobla.

Nota: Flastomar és una paraula ben nostra, ben mallorquina variant de l'estandart blasfemar. Actualment en desús s'emprava antigament freqüentment a la zona de Tramuntana.

16 març 1967

Des de París - capital de la República Francesa, laica, una i indivisible- Roger Massip, director de "Le Figaro" envia una carta a Maties Oliver Castanyer, de Sóller en la que li acusa recepció de la carta que li envià així com de la que, també, envià: "votre compatriote Monsieur Juan A. Estades Bisbal" i en les quals s'expressava, tant el Sr. Oliver com el Sr. Estades, expressaven la seva sorpresa i la seva simpatia a "Le Figaro" amb motiu de l'expulsió del corresponsal de premsa, acreditat a Madrid la capital de l'Estat Espanyol, Monsieur Guillemet-Brunon.

Roger Massip acabava dient:

"Nous sommes très sensibles à vos sentiments de sympatis, et je vous prie, de bien vouloir en faire part à Monsieur Estades Bisbal", Aquest, Monsieur Estades Bisbal no era altre que l'insignificant i molt sovint menyspreuat "Cavaller Estades de Moncaira". I després encara quatre ignorants xerraran.

13 gener de 1977

Joan Sbert i Massanet, militant del carlisme i aleshores director de l'arxiu municipal de Ciutat, escriu al vostre humil servidor:

"Acab de rebre el Saluda 10-1-77 pel qual m'assabent de la vostra "investidura com a caballero".

Desig que tant els honors sigui en benefici de la vostra espiritualitat, refermant nostres ideals, de servir a Déu, la Pàtria i el Nostre Rei, que en el present any vegem el Sol de la Llibertat, aliernant la nostra Pàtria.

Al parlar del "nostre rei" el germà del Conseller mallorquí de la Generalitat Republicana del "Principat" (Catalunya continental) Antoni Maria Sbert i Massanet (Ciutat de Mallorca 1901-Mexic 1980) no es referia a l'actual Cap de l'Estat espanyol sino a Don Carles Huc de Borbó-Parma, el fill gran de Don Xavier de Borbó-Parma i el successor dels pretendents o "reis" de la nomenada dinastia carlina.

29 de novembre de 1982

Aquest dia el polític socialista i antifranquista Senyor Gregorio Peces Barba i Martínez, president del Congrés de Diputats del Regne d'Espanya agraeix al Cavaller Estades de Moncaira, servidor vostre, una felicitació que li ha enviada i li diu l'autor de la famosa frase de "cuando alguien quiere opinar y no es para corearles, reaccionan con dureza":

Mi querido amigo: Espero que la puesta en marcha de este Congreso de los Diputados que representa la Soberania Nacional, sea para el bien de todos y el progreso del pais.

26 Abril del 1993

Jean Forlot, cónsol de carrera de la República francesa a Ciutat, envia una resposta al qui subscriu: Mon pays n'a pas de leçon a recevoir de quiconque en ce qui concerne le respects des minorités régionales ou l'utilisation de la langue de ces dites minorités sur le territoire français.

Més endavant el "molt diplomàtic" Cónsol Monsieur Forlot escriu:

Vous comprendrez aussi qu'un état n'a pas a favoriser une politique que n'est pas la sienne qui conduirait par le biais de l'apprentissage d'une langue locale commune à celle d'un pays voisin - per aquí, per aquí li picava el darrera al Senyor Cónsol -à terme, au nom d'un nationalisme étroit, à un type de revendications que l'on croyait passée dans l'histoire.

I acabava el Cónsol de França a les nostres illes:

La France a, pour sa part, toujours préféré les nations citoyennes aux nations ethniques, et préféré Renan qui parlait d'un plebiscite quotidien au "Blut un Boden" allemand (le sang et le sol).

Aquesta perla literaria fou publicada a L'Estel en el seu dia. Ningu s'imutà ni reaccionà.

Altra cosa, obviament hauria estat si el destinatari hagués estat altre que no el Cavaller de Moncaira. Ω

Apunts presos pel Cavaller Estades de Moncaira.

CASPA NEOFRANQUISTA A LA GALA DE LA MTV A BARCELONA

La MTV, un dels emblemes de la globalització, ha mostrat el seu menyspreu absolut cap a Catalunya amb la gala dels premis MTV Europe, que es van fer dijous a la nit al Palau Sant Jordi. Durant el lliurement dels guardons, van tenir la genial idea de donar un toc "local" a la nit i van substituir els habituals sobres amb els noms dels guanyadors per símbols de l'espanyolisme més ranci i fatxa, com unes castanyoles, una tonadillera, un toro, una pandereta o un torero. D'altra banda, la presentació prèvia es va fer només en castellà, així com tota la promoció dels dies previs i la publicitat dels concerts que la mateixa MTV va fer el cap de setmana abans al Mercat de les Flors. D'altra banda, per a la promoció per TV, es va fer servir un personatge tan català, modern i cosmopolita com Sara Montiel (s.c.).

Una vegada més, un esdeveniment d'àmbit mundial celebrat a Barcelona només ha servit per augmentar la identificació Barcelona=espanya i per constatar que, per molt que digui la Generalitat, Catalunya encara NO pinta res al món. I tot plegat, amb la complicitat de l'ajuntament de Barcelona (PSc?- PSOE), que ha posat tots els mitjans necessaris a disposició de MTV Espanya, però no s'ha preocupat gens perquè es respectés la nostra llengua i la nostra identitat. Tot i que no és estrany, venint d'un ajuntament que la seva plana web és "bcn.es" i que fa el pregó de la Mercè bilingüe "perquè l'entengui tothom". Ω

Font: Racó Català + agusti@llibertat.com !!!

S'ARENAL DE MALLORCA

L L O S E T A

En Cándido Navarro te una botiga de menjars preparats al costat de la Plaça dels Nins de s'Arenal. És el tresorer de la nova associació de veïns. Diu que està en contra de l'aparcament perquè hi ha aparcaments suficients a la zona i que hi ha millores a fer més necessàries. Tel. 971 490 173

Na Dolors Munar és la madona de l'Estètica Lita a la Plaça dels Nins de s'Arenal. Diu que li és indiferents si fan aparcaments subterranis o no. Els seus clients i clientes són de la rodalia i arriben a peu. Tel. 971 743 461

Fa 4 anys que n'Eulàlia amb el seu fill i la seva neboda regenta el Restaurant Es Cocó a l'entrada de Lloseta. Organitzen ball de saló cada setmana i fan festes infantils. Tel. 971 514 073

Fa 2 anys que els germans Coll regenten el Bar Altura a Lloseta. Berenars i begudes. Tel. 971 514 223

EL PRESTIGE I LA LEGITIMITAT DEMOCRÀTICA

El desastre ecològic i econòmic provocat pel petrolier Prestige ens hauria de fer reflexionar i preguntar-nos sobre el model econòmic en el qual estem immersos i, sobretot, amb les greus mancances de control democràtic que actualment pateix el nostre sistema europeu .

D'antuvi , s'ha de dir que, tant el govern central com la Xunta de Galícia , són responsables directes d'aquesta catàstrofe i , no estaria gens malament, (tal com sembla ser que vol fer algun grup polític) presentar a nivell col·lectiu, una demanda per delictes de prevaricació ecològica contra els responsables polítics d'ambdues administracions. De tota manera, més enllà del fet concret del Prestige, la degradació ecològica i social està arribant a un punt tan elevat i afectant a un nombre tan important d'individus (incloses les classes mitjanes) que seria molt interessant plantejar-nos les següents qüestions . 1/. Podria funcionar el capitalisme accelerat d'avui en dia sense els paradisos fiscals? 2/. No és bastant incompatible el capitalisme dretà actual (ideologia neoliberalista) amb una democràcia plena ? .

Aquestes dues interrogacions posen el dit a la nafra sobre el que comença a ser un greu problema per la nostra societat . La deslegitimació, a marxés forçades, del nostre sistema democràtic, cada cop més segrestat per la il·lògica voràgine d'un mercat esquizofrènic (que ha esdevingut una aberrant finalitat en si mateix) al servei d'una oligarquia molt opaca i cada vegada més autoritària .

Davant d'aquesta situació tan alarmant, és necessari tornar a recuperar el llenguatge, lluitar aferrissadament contra la manipulació lèxica de la subtil propaganda de la ideologia del pensament únic i començar a articular una gran coalició social (la política i econòmica vindrà després) que posi fre a aquest economicisme sense rostre humà , que a part de produir una explosió d'injustícies, insolidaritats i xenofòbies de tota mena, en menys d'una generació pot posar en perill (d'una forma irreversible) la vida en aquest planeta. Què, per altra banda, no és cap societat anònima, sinó un valuós bé col·lectiu que s'ha de preservar . Ω

JOSEP M. LLORET I ROMERO

SOMOS LOS NONACIONALISTAS, LOS DEMOCRATAS

VIVA RONALDO Y EL REALMADRID, LOS SOBACOS INCORRUPTOS DE DON SANTIAGO BERNABEU, VIVA LA SELESION APPAÑOLA Y LA OPERACION TRIUNFO, VIVA LA PANTOJA, RAPHAËL, RAÚL, LA LOLA FLORES, LA ROCIÍTO, CAMACHO, CARMINA ORDOÑEZ, TODOS LOS TOREROS Y STAFF DEL REAL MADRID -ARBITROS INCLUIDOS- Y MARCELINO OREJA AMO DE CASI TODA LA SEGU-

RIDAD PRIVADA QUE SE ESTÁ FORRANDO CON LA DELINCUENCIA Y EL TERRORISMO, VIVA LA IMPOSICION DEL ESPAÑOL Y DE TODO LO QUE PRESENTAMOS COMO MAS ESPAÑOL POR TODAS LAS CADENAS DE RADIO Y TELEVISION (MODERNA DICTADURA DEL PENSAMIENTO), VIVA EL BOTIN DE GUERRA DE LOS PAPELES DE SALAMANCA, VIVA FRANCO QUE YA LO DICE EL ALCALDE, VIVAN SUS 104 CAMPOS DE CONCENTRACION, VIVALOS HIJOS DE LOS MINISTROS DE FRANCO QUE AHORAGOBIERNAN EL P.P., VIVA ZAPLANA QUE ENTRÓ EN POLÍTICA PARA FORRARSE Y YA ESTÁ FORRAO Y NO LA SUELTA, VIVA A LOS GENOCIDAS FRANQUISTAS QUE GARZON NO PERSIGUE TENIENDOLOS EN CASA, VIVALOS TORTURADORES NO DEPURADOS, VIVAN "ELLOS" A COSTA DE LOS DEMÁS.

RRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRRIBA APPAÑA!!!!

Maria Alberdina

- Centre de dia per a Persones Majors
- Assistència a Domicili
- Serveis Assistencials
- Activitats

Tel. 24 H
667 447 947

C/. Trencadors, 1 bis
07600 El Arenal
Tel.: 971 445 101

CLUB GIMNÀS K.O. GYM

Aeròbic - Step / Manteniment Tae-boxing
Manteniment fitness - Culturisme - Musculació.
Full contact - Kick boxing - Jiu Jitsu - Boxing Jitsu

Carrer Matança, 14 Sta. Maria del Camí. Tel. 610 214 272 **Matrícula gratis**

Tallers Pere

REPARACIÓ DE L'AUTOMOVIL

C/ Casanoves, 4
07320 SANTA MARIA DEL CAMÍ
TEL. 971 620 630

CA'N XESC

RESTAURACIÓ DE MOBLES ANTICS I RÚSTICS
COMPRA - VENTA

Carrer Gomez Ulla, 17 - Tel. 971 54 00 55 - Mòvil. 629 03 96 26
07420 SA POBLA (Mallorca)

Gulen Rossana

INSTALACIONES Y MANTENIMIENTO

- FONTANERIA
- CALEFACCION
- GAS
- PISCINAS
- RIEGOS
- AIRE ACONDICIONADO
- CANALES DE ZINC

Llorenç Vilallonga, 19
Tel. y Fax 971 51 21 26

07350 - BINISSALEM - Mallorca

BINISSALEM

Fa un any i mig que na Pilar Calafat a qui veiem amb en Regino Rodríguez regenta la Tenda Futura a la Plaça de l'Església de Binissalem. Venen ordinadors i telèfons mòbils. Tel. 971 151 206

Fa 15 anys que Tomeu Manresa regenta la Ferreria Manresa al carrer de sa Coma de Binissalem. El seu padri Andreu Roig-Pansa va obrir aquesta ferreria fa 110 anys. Tel. 971 511 144

Fa un any que en Mateu Coll a qui veiem amb el seu fill Eduard, va obrir el taller Vidres Mateu al carrer del Conquistador de Binissalem. Tel. 971 511 350

Fa 4 anys que n'Aina Oliva va obrir el Món Fantàstic, un parc infantil i bar al carrer de n'Antoni Morey de Binissalem. Organitza festes infantils a 7'50 per cap.

FIRA DE LA MEL A LLUBÍ

Na Miquela i na Victòria son dues de les comercials de can Rosselló, la Fabrica on embotellen oli i salen les olives i les tàperes de Llubi. Tel. 971 522 029

Fa 6 anys que na Caterina Ramis pinta a l'oli paisatges i flors al seu estudi de Llubi. Tel. 971 522 030

En Francesc Bauçà és el primer tinent de batle de la vila de Llubi, els dos darrers anys fou el batle pel PSM. Sota el seu mandat fou instituïda la Fira de la Mel. Tel. 971 522 002

Fa 10 anys que en Miquel Guardiola va fundar la Penya Blau Grana de Llubi i des d'aleshores n'és el president. Son 90 associats que organitzen viatges per veure el seu equip. Acaben d'inaugurar el seu escut al Camp Nou. També tenen cura del futbol Base del poble amb 4 equips. Tel. 971 857 074

Fa 13 anys que na Magdalena Ramis a qui veiem amb sa filla Maria, regenta la Floristeria Ben Florit a Llubi. Tel. 971 522 255

L'autora de l'article sobre Miss Món ha abandonat Nigèria

26/11/2002 17:19 Vilaweb

LAGOS, 26 (EUROPA PRESS)

La periodista Isioma Daniel, autora d'un article considerat blasfem pels musulmans de Nigèria, ha abandonat el país després d'haver constatat la violència de les reaccions que els seus escrits ha provocat, segons ha declarat avui un responsable del diari per al qual treballava, 'This Day'. "Puc confirmar que ha abandonat Nigèria", ha declarat una font del diari que ha volgut mantenir l'anonimat.

Un article publicat el passat 16 de novembre pel diari 'This Day' va provocar la ira dels musulmans nigerians. La seva autora, Isioma Daniel, va suggerir que el concurs de Miss Món

hagués complagut al propi profeta Mahoma, que hauria pogut elegir una dona entre les candidates, concurs inicialment previst per al 7 de desembre a Abuja.

Aquest article va provocar la setmana passada violents enfrontaments a la ciutat de Kaduna (nord) que va causar unes 220 morts. Després d'aquests incidents, l'elecció de Miss Món va ser traslladada a Londres.

Isioma Daniel va dimitir del diari 'This Day' després de l'inici dels incidents que van provocar el seu article i el rotatiu va presentar les seves disculpes per haver-lo publicat.

L'Estat de Zamfara (nord, majoritàriament musulmà) ha anunciat avui una fatwà (decret

religiós) que insta a matar a Isioma Daniel pel seu article. Aquest Estat és el primer dels 12 Estats nigerians del nord del país que ha introduït progressivament la xària (lleï islàmica) des del retorn de la democràcia a Nigèria el 1999 tot i l'oposició del Govern federal. Ω

"Barri Sésamo":
<http://www.jnc.org/coco.html>

COSES QUE ENS DIUEN

Els polítics, els intel·lectuals, els periodistes, i els empresaris.

Aquesta gent, venen fugint de la fam, de la misèria, i tenen ixe dret, bé doncs perquè no ens diuen d'on trauen els diners per a establir-s'hi?, i tenen TOT el dret, també TOT el dret de parlar en castellà, i tenen TOT el dret de fer MESQUITES, i tenen TOT el dret...i... nosaltres no tenim ni tant sols el DRET d'anar al cinema a veure pel·lícules en català, QUINA MERDA SOM?????!!!, Ω

Automatismes
Ferreria artística
Fusteria de ferro
Escaleres metal·liques
Portes basculants

TOMEU MANRESA VIDAL
tot en ferro i forja

c/ coma, 7
07350 Binissalem . Tel. i Fax: 511144

MALLORCA 2000
GESTIÓN INMOBILIARIA
Immobilienmakler - Estate Agency

Viles - Cases - Apartaments - Xalets -
Pisos - Finques - Solars - Lloguers

C/ Dimec Ulla, 19 - 07420 sa Pobla - Tel. 971 862 009
C/ Manuel Azana, 16 - 07006 Ciutat - Tel. 971 463 128
e-mail: mallorca.2000@airtel.net

TOT
ESPECTACLE S.L.

Gabriel Durán

Avinguda Jaume III, 15 Baixos
07320 - Sta. Maria del Camí
Tel.: 971 140 981 - Fax: 971 140 982
Mòbil: 659 038 557
E-mail: totspectacle@jazzfree.com

ELS BISBES, L'AUTODETERMINACIÓ I ELS PRINCIPIS DEMOCRÀTICS

La Conferència Episcopal espanyola el passat cap de setmana va treure un document en contra del terrorisme d'ETA, en el qual varen aparèixer algunes disposicions ben desafortunades (i amb les quals, com és lògic, no varen estar-hi d'acord -en bloc- els bisbes bascos ni -molt majoritàriament- tampoc els bisbes catalans). Malgrat el desacord dels bisbes de dues de les nacionalitats que integren l'Estat espanyol, els membres de la conferència episcopal espanyola no dubtaren a aprovar un text que es mostra obertament contrari a l'exercici democràtic del dret d'autodeterminació per part de les diverses nacionalitats sotmeses a l'Estat espanyol.

El principi de l'autodeterminació constitueix un principi democràtic i un dels pilars fonda-

mentals de la doctrina que sustenta l'Organització de les Nacions Unides. Va ser formulat pel president Woodrow Wilson, amb la intenció de trobar una sortida pacífica i democràtica per als problemes nacionals que es trobaren a la base de les guerres que el continent europeu ha patit durant el segle XX. No hi ha dubte que el principi del dret d'autodeterminació resulta d'una elevada qualitat democràtica, i que hauria pogut ser la base per a una convivència pacífica i entre iguals per al conjunt dels europeus. Va ser més poderosa, emperò, la raó d'Estat, en nom de la qual s'han perpetrat els crims més grans de la Història, que no el principi de convivència pacífica, democràtica i harmònica entre pobles.

Ara, emperò, la Conferència episcopal espanyola es veu que vol

restaurar èpoques passades -pre-democràtiques- i clama contra el dret a l'autodeterminació, que reivindiquen totes les nacions no castellanes de l'Estat. Això quadria amb el fet que ara constitueixi, l'esmentada conferència episcopal, l'única organisme d'una certa volada que, havent donat suport al règim franquista, no ha demanat perdó per aquest fet execrable. I tampoc no ha restituit la bona memòria i la dignitat de figures democràtiques, entre les quals hauríem de destacar el cardenal Vidal i Barraquer (en plena guerra), l'abat Aureli Maria Escarré (més endavant) o el bisbe Anyoveros (encara més endavant), personalitats eclesiàstiques perseguides pel règim dictatorial del general Franco.

Mentre sembla que, per a la Conferència episcopal espanyola,

el nacionalisme defensiu dels gallecs, els bascos o els catalans constitueix pecat, i va "contra la doctrina de l'Església" (deu voler el papa Wojtyla que la seua Polònia nadiua torni a ser engolida per Rússia i Alemanya?), no diu res del nacionalisme d'Estat, del nacionalisme poderós, del nacionalisme més excoent i agressiu de tots. Els bascos no poden reclamar la llibertat per al propi país, sense voler entrar en la situació dels altres; però els nacionalistes espanyols sí que sembla que tenen dret a imposar els seus punts de vista, que exclouen els que no pensen com ells, sense que això meregui cap condemna de la conferència episcopal.

La conclusió és ben elemental: de manera generalitzada, els bisbes són igual de nacionalistes que els ciutadans. I els bisbes més

nacionalistes són també els més nombrosos: els que estan en contra del dret d'autodeterminació, en contra de la llibertat de gallecs, bascos i catalans, i en contra d'un dret democràtic reconegut per l'Organització de les Nacions Unides.

Potser sí que, finalment, la guerra freda del futur serà la que enfrontarà, per una banda, els Estats Units i els demòcrates, partidaris de l'autodeterminació (recordem el paper de cadascú en conflictes com el dels Balcans o els de l'Orient mitjà); i, per l'altra, el Vaticà i tots els que postulen unes teories tan poc poloneses (o hauríem de dir-ne "polaques"?). Ω

BERNAT
JOAN I
MARÍ

Greenpeace practica la glotofagia idiomàtica i l'atemptat contra l'ecosistema cultural autòcton de Catalunya

Greenpeace fou fundada per quàquers nord-americans (grup protestant d'estil pentecostista nascut a Anglaterra cap al s. XVII que tenen un llarg historial de lluita contra l'esclavatge i pels drets humans i que practiquen des de fa segles una noviolència radical). Tanmateix es va secularitzar prest, com era d'esperar i era natural, ja que no pretenia ser cap grup ecologista confessional.

Ha crescut a muntó i a ca nostra ha caigut, com tot allò gran en aquest cas una multinacional de l'activisme ecologista- en mans d'una majoria social aPPaÑola i per consegüent jacobina. Avui he rebut aquest email:

"Practica Greenpeace la glotofagia contra la nostra llengua? "Greenpeace sent un profund respecte per la riquesa cultural de cada comunitat". D'aquesta manera resa la declaració de principis sobre idioma de Greenpe-

ace. No obstant això, les últimes fotos que hem vist de pancartes de Greenpeace exposades -en causes absolutament magnifiques- arreu del nostre país (Constantí, Port de Barcelona etc.), ignoren totalment la llengua catalana.

Si aquesta situació continua, enviarem 23.000 e-mails a tota la nostra xarxa de companys catalanistes, ecologistes, i progressistes per tal de denunciar la glotofagia idiomàtica inexcusable que Greenpeace actualment practica.

SMALL IS BEAUTIFUL (o no?)

Un respecte per la llengua catalana es un respecte per la vida i la diversitat".

Com diuen al País Valencià: "Tu predica, pare Vicent, que jo faré lo que voldré". Ω

Ricard Colom

Diferències IDIOMÀTIQUES

Els diuen «perro viejo» i «mosquita muerta» allà on nosaltres diem «gat vell» i «gata maula».

La sort màxima de la rifa és un masculí «el gordo», allà; i un femení, «la grossa», aquí.

De la dona de Sant Josep els espanyols destaquen que sigui «Virgen» i nosaltres que sigui «Mare de Déu».

Els paguen «impuestos», que ve d'«imponer», i nosaltres «contribucions» que ve de «contribuir».

Els espanyols desvergonyits ho són del tot, no tenen gens ni mica de vergonya, ja que són uns «sinvergüenzas», mentre que els corresponents catalans són, només, uns «poca-vergonyes».

Com a mesura preventiva o deslliuradora, ells toquen «madera» quan nosaltres toquem «ferro».

Allà celebren cada any les «Navidades» mentre que aquí amb un sol «Nadal» anual ja en tenim prou, com en tenim prou també amb un «bon dia», una

«bona tarda» i una «bona nit» cada vint-i-quatre hores, enfront dels seus múltiples «buenos días», «buenas tardes» i «buenas noches» diaris.

A Espanya es veu que ho donen tot: «dar besos, abrazos, pena, paseos...», mentre que als Països Catalans donem més aviat poc, ja que ens ho hem de fer solets: «fer petons, abraçades, pena, un tomb, ...».

Allà diuen «¡oiga!» quan aquí filem més prim amb un «escolti!».

Dels ous de gallina que no són blancs, ells en diuen «morenos» i nosaltres «rossos», colors que s'oposen habitualment parlant dels cabells de les persones.

Dels genitals femenins, allà en diuen vulgarment «almeja» i ací «figa», mots que designen dues realitats tan diferents com és un mol·lusc salat, aspre, dur, grisenc i difícil d'obrir, en un cas, i, en l'altre, un fruit dolç, sucós, tou, rogenc i de tacte agradable i fàcil.

Mentre ells «hablan» -i fan!- aquí «enraonem», és a dir, fem

anar la raó, sense èxit, tanmateix.

Allà per ensenyar alguna cosa a algú «adiestran» i aquí «ensinistrem». Més enllà dels conceptes polítics actuals, els uns basen l'ensenyament sobre la «dextra» (dreta) i els altres sobre la «sinistra» (esquerra)...

Els sembla que només poden o saben «trabajar» mentre que aquí podem «treballar» o «fer feina» en funció de la implicació personal.

De la mateixa manera que ells tenen «Patria» (provinent de Pater on «Patria Potestat», originalment, significa: dret de vida i mort sobre totes les coses), nosaltres «fem país» (etimològicament: crear paisatge, àmbit de desenvolupament humà comú, ...)

Tota una concepció del món, doncs, s'endevina rere cada mot d'una llengua, perquè la llengua és l'expressió d'un comportament col·lectiu, d'una psicologia nacional, diferent, no pas millor o pitjor que altres. No es tracta, en conseqüència, de traduir només, sinó d'entendre. Ω

Lista de enemigos de España

LISTA DE ENEMIGOS DE APPAÑA Y DEL P.P. Y DE LAS J.O.N.S. PARA ACUSARLOS DE TERRORISTAS Y COLABORADORES CON EL COMPLÓ PARA QUE ESPAÑA NO GANE EL EUROFESTIVAL Y GARZON EL PREMIO NOBEL:

- LOS DE ETA.
- LOS DE HB-BATASUNA Y GESTORAS.
- LOS CHAVALS DELAKALE BORROKA Y JARRAIS-EKINS.
- PERIODICOS, ACADEMIAS DE LENGUA, ASOCIACIONES DEL ENA...
- LOS DEL PNV, LOS DE EA...
- EL SENADO DE IDAHO.
- LOS ANTIGLOBALIZACIÓN, RADICALES, DISI-

DENTES, OBJETORES Y GENTE DE MAL VESTIR.

ASOCIACIONES PACIFISTAS COMO ELKARRI Y GESTO POR LA PAZ (PROHIBIDAS YA A LAS TV OFICIALES).

LA IGLESIA Y OBISPOS VASCOS (SE ACUERDAN DE UNTALBLAZQUEZ, PUES YA ESTERROSTATAMBIEN, SETIEN SE FUE, LÁSTIMA PORQUE YA LE HABIAMOS ENDOSADO LA MALA FAMA) Y ¿qué fué de Monseñor Añoveros que a punto estuvo de excomulgar al Francisco Franco en 1974?

CATEQUISTAS DEL VATICANO II. VASCOS EN GENERAL.

JUDIOS, MOROS, HEREJES Y CATALANES. GALLEGOS Y CANARIOS. (PROXIMAS AMPLIACIONES DE

LA LISTA, SE ACEPTAN SUGERENCIAS Y CHIVATAZOS).

CAUDILLISIMO DEL IMPERIO, JOSEMAÍA I DAPP.ÑA Y V DE LA UNION EUROPEA.

"Primero acabaremos a los terroristas, luego a los colaboradores, luego a los simpatizantes, después a los tibios y finalmente a los neutrales" (Militar de la Junta de la Dictadura argentina).

Sr. Garzon: Els franquistes organitzaren 192 camps sols fins al 39 (un estudi assenyala que van haver-hi 367.000 reclusos) i afusellaren una munió de persones indefenses. Per què no en demana responsabilitats a l'Estat espanyol i als que encara visquin? Els franquistes encara tenen "derecho de perrada"? Acaça genocides d'afora i no els franquistes? Per què sols acaça bascs i catalans? Ω

La nostra gent

És d'una lògica força comprensible que el darrer reducte emocional on usualment es refugien les col·lectivitats humanes subjugades pels corrents adversos de la història sia poble o ciutat (o bé comarca o illa), en la qual servarien o retrien llur identificació primigènia més immediata i la sentirien en termes relatius, com a única real i tangible (la que els donaria, al capdavant, la mesura de les coses). Ací, entre la nostra gent, tant a Mallorca com a altres indrets de nissaga catalana, el (re)descobriments de la pròpia pertinença nacional, després de segles de colonització castellano-espanyola que únicament ha portat endarreriment i expoliació econòmica, pot esdevenir un exercici ben útil de racionalització ideològica elemental i un retrobament

psicològic (fratern) amb els orígens ("qui perd els orígens perd la identitat").

L'afany dels guanyadors de les guerres és sempre anorrear els perdedors, o bé assimilar-los al seu projecte mitjançant l'engany i la mentida. El poeta Àngel Guimerà deia que la llengua i la història dels derrotats "són els dos millors botins per els vencedors". El que queda, després de molts d'anys de malifeta, estafa i destrucció, és la pèrdua de l'autoestima, de la memòria col·lectiva i de la consciència de poble. La instal·lació a nivell comunitari, de la ignorància i la desinformació, i l'aparició de l'autoodi, entès com l'assumpció del discurs de l'adversari en boca pròpia, esdevenen així, un estigma social generalitzat... encara que no sempre permanent (Aung San Suu Kyi, activista bir-

mana, ho ha expressat en aquests termes: "Fins i tot sota la maquinària estatal més repressiva, apareix una i altra vegada la valentia, perquè la por i la ignorància no són l'estat natural de les persones civilitzades").

Encara que a Mallorca bona part de la seva població natural hagi perdut el nord de la seva filiació nacional ("trista dissort és la d'aquell que no sap quina és la seva pàtria"), no podem tampoc negligir que en el fons de l'anima de les classes populars (en el sentit gramscian del terme), les úniques que a les terres catalanes estan recollint el testimoni de la reivindicació nacional, glateix el sentiment de l'esperit català (Joan Fuster solia dir que la seva nació és allà on, quan diu "Bon dia", li contesten amb un altre "Bon dia"). Ultra aquesta evidència, un nombre significatiu d'intel·lectuals no orgànics (és a dir, no diluïts en el poder), d'una leialtat lingüístico-cultural i nacional

fora de dubte, ens vénen indicant el camí. N'és un bon exemple en Biel Majoral, el qual en la seva faceta de cantador i de divulgador cultural ens assenyalava clarament quina és la nostra gent:

*Si escoltau bé ho veureu,
Per on viu la nostra gent,
De Prats a Vinalopó,
De Fraga fins a Menorca,
I és la nostra nació,
I en' que la vulguin fer eixorca.*

Com tampoc no està de dir:

*Tant és ara com abans
Perquè això ja ve d'enrera,
Només hi ha una senyera,
De Països Catalans!*

I encara podem recordar-ne aquella altra dels grup eivissenc UC, que proclama:

*Que som terra catalana
Çes ben fàcil d'advertir,*

*Llevat que tengui lleganya
O cervell de ratoll*

Per a cloure aquesta breu reflexió sobre el nostre fet nacional he considerat escaient manllevar uns mots ben significatius de l'antropòleg Antoni Martorell:

"La ciència-consciència d'allò que som (catalans natural) és el primer graó per abastar la saviesa humana. Aconseguir una plena consciència d'allò que som, posseïm i valem és la condició, l'element indispensable per assolir aquell estadi de discerniment de la dignitat i grandesa de l'ésser humà. L'absència d'aquesta consciència personal (i col·lectiva) seria signe funest d'irracionalitat. Ω

ANDREU
SALOM I
MIR

ACCIONS MEDIAMBIENTALS DE GESTIÓ DE RESIDUS, A MALLORCA

El petit comerç de Mallorca comença a posar en pràctica mesures de reducció de residus.

La campanya "Comerç Amic del medi ambient" té com a finalitat sensibilitzar els comerciants i els consumidors en la necessitat de reduir residus

Visita a 650 comerços de 15 municipis de Mallorca.

Durant un any el GOB ha dut a terme un porta a porta als comerços d'alimentació (botigues, carnisseries, forns, peixateries, tendes d'alimentació ecològica...) i als llocs de venda dels mercats municipals, amb la finalitat de sensibilitzar als comerciants de la necessitat de posar en pràctica en el sector comercial mesures per reduir el consum de plàstic.

Amb aquesta campanya el GOB i la Direcció General de Comerç volen fomentar un comerç de qualitat, responsable amb el medi ambient i equiparable amb el comerç dels països més avançats. El petit comerç, per la seva estructura i proximitat al

client i pels seu compromís amb la realitat de Balears està cridat a ser pioner en la millora del medi ambient.

Els comerciants conscients d'aquesta necessitat han acollit amb satisfacció la campanya i han col·laborat en la difusió i la promoció de la senalla, el carretó, les bosses de tela i en la reutilització de caps de cartró.

Amb la finalitat de premiar als clients que ja van a comprar amb senalla i de provocar un canvi d'hàbits en els que encara no hi van, els comerciants regalen als consumidors responsables una butlleta per entrar en el sorteig de senalles i bosses de tela.

Vivian Caoba, l'estrella de la campanya, ha repartit 1.000 senalles i 7.000 bosses de tela.

La vedet Vivian Caoba, és l'encarregada de fer les rifes i en to d'humor aconsella als clients com anar a comprar sense produir residus. De moment la vedet mallorquina ja ha realitzat 30 actuacions a l'illa.

L'èxit de públic en les rifes ha permès al GOB incidir de forma més directa en la necessitat de que els consumidors adoptin hàbits de compra més responsables amb el medi ambient, a més de promocionar el consum de productes locals.

L'èxit d'aquesta iniciativa ha comptat amb la participació de tots els sectors implicats.

La Direcció General de Comerç, conscient de la necessitat d'estimular la participació dels comerciants, puntua favorablement a les convocatòries d'ajudes i subvencions a tots aquells comerços que han participat en la campanya.

També ha estat fonamental la col·laboració dels ajuntaments, de les associacions de comerciants, - en alguns casos de les associacions de veïns -, dels consumidors i la transmissió de la informació a través dels mitjans locals. Tot això ha generat un clima d'expectació i col·laboració que ha permès la sensibilització d'un sector important de la població.

El to divulgatiu i els planteja-

ments en positiu ha aconseguit generar una bona resposta que prepara el camí per a decisions administratives més contundents tendents a la reducció de residus.

Projectes en marxa.

En aquests moments s'està treballant en 3 nous municipis, i s'està preparant una campanya amb les tendes d'alimentació ecològica del municipi de Palma.

També es té en projecte la creació d'un mercat municipal Lliure de Plàstic amb l'objectiu que aquesta iniciativa es vagi estenent a altres llocs. Ω

GOB - Mallorca

LA LLIGA ANTICOLONIAL CONTRA LA COLONITZACIÓ MENTAL DELS INFANTS

La Lliga Anticolonial denuncia: TV3-CCRTV col·labora en la colonització dels nostres infants amb els anuncis de joguines.

Tots els que hem estat infants en l'era televisiva sabem com d'importants són els anuncis de joguines per a la fantasia de nens i nenes. En països civilitzats, aquesta pràctica -envair la ment indefensa dels nens/es a amb una pluja infinita d'objectes de desig que passen per la compra, l'acumulació, la creació de necessitats, i el consum- ha estat considerada moralment reprovable, pedagògicament nefasta i socialment inacceptable. Ben difícilment compatible amb els Drets dels Infants, recentment celebrats arreu. En conseqüència ha estat prohibida.

A les emissores públiques de televisió del Principat de Catalunya

aquests arguments no són tinguts en compte i els infants són bombardejats, durant temps escandalosos, propis d'Antena 3, pertones d'anuncis i anuncis, entre dibuixos i dibuixos.

Però això no és tot: increïblement, la majoria dels anuncis de joguines són en castellà, cosa que no passa en cap altre espai publicitari de TV3 o el C33.

Hem arribat a comptar fins a 10 anuncis seguits en castellà d'un total de 14 anuncis, en hora punta!!

La pregunta que s'imposa és: per què TV3 permet aquesta brutal invasió del castellà dins d'aquest espai tan important, intens i íntim dels infants com és el dels seus somnis i desigs, com són les pautes de joc -l'idioma en el que parlen les figuretes de ficció o les nines, per exemple-?

TV3 -la de qui?-, per diners o per abdicació colonial -bon catalanisme-, o per pacte amb el partit governant a l'imperiet espanyol, està fent el joc al colonitzador d'una manera totalment inacceptable i atacant els més indefensos: els nens i nenes, colonitzant els seus jocs i els seus desigs. I això és inacceptable.

Des d'aquí, la LA inicia una campanya de denúncia d'aquest fet vergonyós.

Estigueu a l'aguait, escriviu cartes als diaris, a TV3, a la Generalitat, on vulgueu, però no deixem passar això.

Per cert, algunes empreses que anuncien les joguines en castellà: Hasbro, Famosa, Playmobil... Un bonic boicot no estaria de més. LLIGA ANTICOLONIAL. Ω

El PSM presenta una proposició no de llei perquè els passaports de les Illes Balears es facin també en català

Atès que la Constitució espanyola reconeix la pluralitat lingüística d'Espanya i desenvolupa el principi de respecte i protecció de les seves llengües, i que a les Illes Balears l'Estatut declara "la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears, tindrà juntament amb el castellà, el caràcter d'idioma oficial", el PSM-Entesa Nacionalista creu que això ha de ser per a tot, i per a tots.

En aquest sentit, en aquests moments alguns dels documents emesos per organismes estatals ja es fan bilingües (tot i que parcialment) com és el cas del DNI o el carnet de conduir, encara n'hi ha d'altres que es continuen fent tan sols en castellà.

Una actuació que contrasta amb la de les altres democràcies plurilingües d'Europa i del món (com Canadà, Suïssa, Bèlgica, Finlàndia...), que traslladen als seus documents la seva diversitat lingüística interna i d'aquesta manera permeten no solament que els ciutadans i ciutadanes amb llengües diferents es reconeguin en els seus documents sinó també que tothom accepti el fet plurilingüístic i pluricultural com un fet normal.

És per això, que el PSM-Entesa Nacionalista presentarà una proposició no de llei instant al govern de l'estat a la modificació de la normativa per tal que els passaports expedits a la ciutadania de les comunitats autònomes que tinguin una llengua oficial diferent del castellà, es redactin en la llengua oficial del territori, sense perjudici de que puguin utilitzar-se també altres llengües, assignant a la llengua pròpia el caràcter de preferent. Ω

DENÚNCIA FORMULADA CONTRA "ALCAMPO, S.A. CENTRO COMERCIAL MALLORCA", PER PUBLICITAT DOMICILIÀRIA ENGANYOSA

Hble. Sr. Conseller:

CECILIA BUELE I RAMIS, major d'edat, domiciliat al carrer Alferes Quetglas Ferrer, 22, 3r 1ª - 07010 Palma -, degudament acreditat

EXPOS A:

Que dimecres, dia 27 de novembre, vaig rebre a la bústia domiciliària el fulletó publicitari d'ALCAMPO, S.A., el centre comercial situat a l'Autopista PM 27 Palma-Inca, km 3,9 que, en 48 pàgines d'anuncis a tot color, n'anunciava les ofertes "del 29 de novembre al 12 de desembre de 2002".

Dissabte, dia 30 de novembre, a les 15:10 hores, m'hi vaig fer present amb la intenció de comprar un dels mobles que apareixia anunciat a la pàgina "Música-12", consistent en una "Torre 320 CD's, 59,99€ (9.981.- pts)".

En constatar que aquell moble no es trobava als estants destinats a aquest tipus d'objectes, en vaig sol·licitar l'aclariment.

Amb una gran amabilitat, se'm digué per part del jove que atenia a la taula d'informació que "aquell moble encara no els havia arribat i que, en conseqüència, se me'n podia fer la reserva, de manera que posteriorment, al cap d'alguns dies, me l'enviarien a casa nostra".

Totd'una que vaig tenir a les mans el paper de la reserva efectuada - on únicament consta el número de telèfon i el nom i llinatges

del client -, li vaig demanar una explicació més detallada, i li vaig comunicar que jo no estava d'acord que s'enganyàs la gent d'aquella manera. Li vaig reclamar la presència del seu superior jeràrquic.

Hi accedí totd'una i anà a cercar-lo.

El fet és, emperò, que el seu Cap no era allà en aquell moment. Ni es va fer present fins al cap d'una hora i 10 minuts de llarga espera per part meva: les 16:20 hores.

Mentrestant, i sense moure'm d'allà on era, vaig haver de repetir la mateixa queixa a dues dependents més i a un altre empleat de la casa. Tots coincidien a dir-me que el Cap de Secció no hi era i que totd'una que arribàs vendria a atendre'm.

Amb això es presentà un senyor que, sense dir ni bon dia ni qui era, m'escometé dient-me que "allò que jo volia comprar entra dins la categoria de "novetat" i que, per allò mateix, no em podia dir amb certesa quin dia estaria a la venda; que se'm podia fer la reserva i que m'ho farien arribar a ca nostra totd'una que hagués arribat la mercaderia a ALCAMPO".

L'observació sobre el fet que aquell moble tenia aquella característica pròpia d'una "novetat" va ser-me feta verbalment i al mateix recinte d'ALCAMPO on m'havia desplaçat. No apareixia escrita al fullet publicitari.

Li vaig insistir que jo considerava que allò era un engany. No era jo qui havia demanat res, sinó que havien estat ells els que havien

deixat al meu domicili una publicitat que resultava enganyosa. Se'm deia que entre els dies 29 de novembre i 12 de desembre havien posat a la venda un producte, que no tenien en realitat. Jo, que m'hi havia desplaçat inútilment i hi havia perdut més d'una hora de temps d'espera, em sentia perjudicat per aquella falsa oferta.

Vàrem deixar constància escrita de la nostra reclamació, a l'espera que se'ns fes arribar a ca nostra aquell producte anunciat, que no vàrem poder aconseguir desplaçant-nos a ALCAMPO.

Per tot això, i com que no és la primera vegada que em passa ni som l'única persona afectada per situacions semblants, em veig en l'obligació i el dret de denunciar ALCAMPO per haver-me ofertat un producte que, en realitat, no tenia al seu abast en un dels pocs dies que m'havia assegurat que en tenia.

Per tot això,

FAIG UNA DENÚNCIA EXPRESSA DE L'ACTIVITAT COMERCIAL ENGANYOSA QUE ESTÀ DESPLEGANT ALCAMPO, en fer públiques les ofertes d'uns productes que, quan s'hi va, es comprova que no hi són ni romanen a l'abast de la clientela.

DEMAN QUE S'HI FACI PRESENT

L'INSPECCIÓ DE COMERÇ de la Conselleria de Comerç i Indústria del Govern de les Illes Balears, perquè pugui comprovar "in situ", com més aviat millor, que allò que s'està denunciant és ben cert.

RECLAM QUE SE SANCIONI ALCAMPO, per aquesta casta d'actuacions, d'acord amb la normativa legal que és vigent a l'actualitat a les Illes Balears.

ADJUNT al present escrit:

- Exemplant del full publicitari rebut al domicili i que consta de 48 pàgines a tot color, a la pàgina 12-Música del qual figura el producte que es volia comprar i que no hi era disponible.

- Fotocòpia de la RESERVA-CLIENT que se'ns va estendre, amb el número 12079.

- Fotocòpia del FULL DE SUGGERÈNCIES O QUEIXES que vàrem presentar al responsable d'ALCAMPO, Sr. Óscar Fernández Navarro.

Palma, 2 de desembre de 2002.

Cecilia Buele i Ramis
DNI 41.345.613-P

HBLE. SR. CONSELLER DE COMERÇ I INDÚSTRIA.- Palma. Ω

El Sr. Maragall, Aleix Vidal Quadras i el fòrum Babel

Aquest polític és més llest del que us penseu, sinó mireu com li va prendre els vots al PP en les últimes eleccions. Va aprofitar la crisi interna del PP per l'arraconament d'en Vidal Quadras, va defensar aquest últim, es va fer fotografies amb els del fòrum Babel i els de l'Associació per la tolerància lingüística (que més aviat s'hauria de dir associació de ex-combatents de la FET i de las JONS) i es va posar tots els vots de la pijeria espanyolis-

ta a la butxaca sense perdre el vot socialista tradicional.

Assessors electorals

Això són estratègies que no sabrem mai si se li van acudir a ell o als assessors electorals. El que sí està clar que a un polític se'l coneix quan té els micròfons al davant i no té els assessors electorals al darrera.

PS: si totes les estratègies que se li acuden són treure del bagul de records franquistes els vots de la ultra-dreta em sembla que no farà res de bo.

Espoliació de vots via "mestissatge"

Sols els interessa aquest Boris Ieltsin (sense vodka però amb rom caribenc) a fi de donar una aparència formalment catalana a un

partit jacobí i ultraespanyolista, el PsoE, que té una delegació a Barcelona per espoliar vots cap a Las Cibeles.

Aquest és el projecte "intercultural" de la Mestissalunya maragallena.

Us heu fixat com gairebé tots els candidats de les properes eleccions autonòmiques tindran cognoms catalans: Antich (Antic), Camps, Mas, Maragall,

Munar, Piqué (Piquer), Ribó, Saura, etc. Les excepcions, vés per on: Carod i Mayor.

Així semblen autòctons. És com si Anglaterra li hagués dit a Gandhi el 1945: xato, posa't l'americana, que et nomenem Virrei de la Índia. Gandhi hauria dit que no, és clar. Ací, amb poca tradició ascètica espiritual (més aviat ascètica material de la gana que s'hi ha passat) sols s'hi crien bé el Pétain de rebaixes. Ω

"LA METGESSA CÀTARA"

DE PERE MOREY

Sempre li hem dit a en Pere que allò que escriu ell no són llibres, si no pel·lícules sobre paper. Per afegit, sempre hi trobam missatges d'amor al país i a la nació, embolicats de manera tan engrescadora que el lector, sense adonar-se'n, acaba el llibre sentint un corcò dins el pit, unes ganes de fer més per aquesta terra que tan poc estimen la major part dels seus fills.

En aquesta novel·la, tanmateix, l'acció no té lloc a Mallorca, si no al Llenguadoc, la banda sud de França que s'estén al peu dels Pirineus, una terra germana per molts de motius: el veïnatge, la Història -els seus comtats eren vassalls de la Corona d'Aragó- i sobre tot per l'idioma, és a dir la manera de veure el món.

Entorn de 1200 el Llenguadoc era la regió més civilitzada d'Europa: tolerant, oberta a totes les creences, amb un respecte i veneració a la dona que s'expressava en els poemes

dels trobadors. Tot aquell món, emperò, va ser destruït a sang i foc quan el Papa, en contuberni amb la corona de França, va convocar la que es digué "Croada contra els Albigesos", i que no fou altra cosa que una excusa per posar sota el domini de París els comtats del Migjorn. El motiu oficial era anorrear "l'heretgia" càtara, una religió fonamentada en el missatge de Jesús, la senzillesa i l'amor, la qual cosa no li convenia gens a Roma que, com els càtars observaren, és AMOR a l'inrevés.

En Pere Morey recobra Pirena, una dona d'ulls color d'ambre que ja havia aparegut a la seva novel·la "Al començament fou el foc", i l'empra com a fil conductor per descriure el món occità d'abans de la croada en unes escenes -anàvem a dir "seqüències"- encisadores. Per accentuar-ne el contrast, inclou algunes pinzellades històriques tant més aborronadores com idíl·liques havien estat les anteriors.

Pirena, experta en herbes i remeis, viu la campanya des dels dos bàndols en una successió de quadres absolutament fidels a la història, tot i que de vegades resultin difícils de creure, però l'extensa bibliografia del final ens prova que en Pere Morey ha fet la seva recerca a consciència.

Entrunyellada amb aquesta història èpica n'hi ha una altra de lírica: la recerca de l'amor per part de Pirena: viu l'amor espiritual amb un missioner càtar; sent l'atracció hormonal,

física, irresistible, envers un cavaller croat d'ulls verds; i troba la barreja equilibrada dels dos amb el rei Pere, el fill del qual, Jaume I, ens conta al "Llibre dels Feys" de la manera tan doïda com son pare perdé una batalla que hagués canviat la Història d'Occident.

Però en Pere Morey reclama el dret a creure en les realitats paral·leles i la tarda de l'onze de setembre de 1213 es treu un conill -o hauríem de dir un colom?- del capell i ens dona una sorpresa, que no revelarem. A partir d'aquí la narració esdevé fantasia pura, amb escenes del tot cinematogràfiques, una transició que fa pensar en la sobtada irrupció del color a mitjan pel·lícula a "Ivan el Terrible" d'Eisenstein.

Quan tancau el llibre us queda una fonda enyorança de Pirenia, el país que hagués pogut ser. Però hi ha un consol: en Pere Morey ens ha confessat que al proper llibre ens mostrarà com encara som a temps de fer-lo possible. Esperam doncs amb impaciència la continuació de la història. Ω

P.S. Acabam de saber que el Club de Lectors Català ha inclòs "La Metgessa Càtara" a la seva llista de llibres recomanats. Bon senyal!

S A C A P O L A D O R A

VOTE NO TO SPAIN

Els gibraltarencs són més llestos que nosaltres, i és que el poder d'autodecisió també comporta la consciència pràctica de decidir el que és millor per al poble i per a cadascun dels ciutadans.

Les colònies americanes i africanes de l'Estat espanyol ja fa temps que s'independitzaren i feren creu i ratlla a l'orgullós colonialisme espanyol; així mateix, els gibraltarencs tenen coneixement i saben molt bé que seria la ruïna del seu territori substituir la sobirania britànica per l'espanyola: una cosa és la sobirania pròpia (a l'estil d'Andorra, Mònaco, Liechtenstein o el Vaticà) i una altra cosa ben diferent és la dependència d'un amos poc comprensius i tradicionalment agressors dels seus súbdits.

VOTE NO TO SPAIN ha estat un bon lema per a una convocatòria lliure i democràtica en què els ciutadans, parlants tots d'un espanyol magnífic a l'estil de Cadis, no han permès que els enganyassin en cap moment mitjançant la identificació falsa dels drets democràtics amb la sobirania espanyola.

I és que ho han dit ben clar: "Antes muertos que españoles". El 99% dels votants, un 88% del cens electoral, va dir NO a la sobirania espanyola sobre Gibraltar, mentre que només foren 187 els espanyolistes sobre un cens total de 20500 ciutadans.

Malgrat tot, els espanyols, tan "demòcrates" ells (com bé sabem!) no accepten els resultats de la convocatòria i neguen als gibraltarencs el poder de decisió sobre els seus propis assumptes.

GUÀRDIA CIVIL
PROGRESSIVA

No ens atrevim a dir que el cos militar armat denominat "Guardia Civil" sigui una institució progressista,

però no podem deixar de manifestar la nostra satisfacció pel fet de permetre que les parelles homosexuals s'allotgin en els seus pisos tutelats com la resta dels tri-cornians.

Ara ja només hem d'esperar que els aparequin parelles homosexuals integrades per dones, de manera que un altre tabú hagi de passar a la vergonyosa història de l'Espanya dels toros i la pandereta.

I si a més aprenguessin la llengua del territori on presten serveis i assumissin els interessos del poble, ja seria cosa d'aixecar-se i picar de mans.

DISFRESSES

Un alt càrrec de la Conselleria de Medi Ambient apareix a les conferències-col·loqui organitzades per Els Verds amb una camiseta de la Universitat de les Illes Balears, no sabem si per dotar de credibilitat científica la seva persona o bé per convèncer l'auditori no alineat (sic) de la supòsada condició "científica" de les dades que aporta.

Molta roba i poc sabó.

EL PARTIT SOCIALISTA DE
MALLORCA ATACA UNIO
MALLORQUINA I
MENYSPREA ESQUERRA
REPUBLICANA

A Unió Mallorquina, partit del qual en són aliats al Consell de Mallorca i que els dona suport en el Govern Balear, l'atacaren públicament en les intervencions del XVIè Congrés del PSM i pels passadissos només sentirem comentaris despectius cap al partit presidit per Maria Antònia Munar.

Pel que fa a Esquerra Republicana de les Illes Balears, aquest partit ni tan sols fou convidat a assistir a la cloenda del Congrés, tot i que allà s'hi tractà molt bé els pseudoregionalistes del PSIB-PSOE i els pseudonacionalistes d'EU-IU.

Molta merda.

ELS VERDS MENYSTENEN
EL POBLE

Són majoritàriament urbanites, de classe mitjana prou acomodada, consumistes com la majoria de nosaltres..., però es caracteritzen perquè en la seva visió del món global s'obliden que darrere les coses grans n'hi ha de menudes, que Mallorca no acaba a Palma i que Illes Balears només és un concepte que no s'avé amb la idea d'una capital situada a l'illa major, lloc des d'on es fan i es desfan totes les seves iniciatives i des del qual arriben via butlletí oficial a la resta del territori.

Problemes amb els pagesos de tot arreu, problemes amb els veïnats afectats per les seves disposicions legals, problemes amb els socis polítics (com el bandejament del batle de Ciutadella amb motiu del pla d'ordenació del port de la ciutat), etc, etc.

Mentre que Margalida Rosselló s'omple la boca dient que "protegim el sector primari contra la pressió urbanística", el portaveu del GOB, Miquel Àngel March, molt més assenyat, diu que "tenim molt clar que una llei com aquesta [en referència a la llei de biodiversitat] no pot tenir en compte aquells sectors que gestionen un 90 per cent del territori com és el cas de la pagesia" i considera que "la Conselleria de Medi Ambient hauria de ser receptiva a les propostes d'aquests sectors", que "s'ha de mantenir incloent les demandes del sector".

Malament Els Verds i Margalida Rosselló, bé el GOB i Miquel Àngel March. Ω

PEL DRET A LA INDEPENDÈNCIA LLUITEM
CONTRA LA CONSTITUCIÓ ESPANYOLA

Vint-i-set anys després de la mort del Dictador, el Parlament espanyol s'ha decidit a aprovar una declaració de condemna contra el franquisme. Davant les fosses plenes de cadàvers, víctimes anònimes del feixisme espanyol, i de la pressió ciutadana i mediàtica per descobrir la veritat, els polítics del PP, PSOE i IU han hagut de fer un gest de benevolència per no perdre vots en les properes eleccions.

El silenci i l'oblit institucional encobreixen el franquisme, el règim espanyolista de negació de les llibertats col·lectives, enemic del dret d'associació i d'expressió; perquè malgrat tots els retocs "democràtics" encara és viu en la bandera rojigualda i en els milers de símbols, plaques i monuments que omplen els carrers de moltes poblacions catalanes.

El franquisme és viu en la figura del Cap d'Estat, el Rei Juan Carlos I de Borbón, que igual que el Caudillo és el Cap de l'Exèrcit i és exempt de tota responsabilitat -així ho explica la Constitució espanyola de 1978. No és gens estrany, doncs, que el Rei digui bajanades, com la de negar la imposició de la llengua espanyola; i no cal anar gaire lluny per desmentir-lo, perquè només en els darrers anys hi ha més d'un centenar de lleis i decrets estatals que obliguen a usar l'espanyol. Al cap i a la fi els franquistes van deixar el poder ben lligat i dins del sac i, en conseqüència,

el Rei no està obligat a passar comptes amb els seus súbdits. Per tal de blindar la Monarquia de qualsevol crítica, els fiscals processen per injúries els catalans i les catalanes que s'atreveixen a exigir responsabilitats en els discursos reials.

L'Estat espanyol necessita infondre por per seguir unit i servir als interessos del capitalisme. S'omplen el pappallant de democràcia i estat de dret, però sempre acaben desenfundant el sabre i rememorant la violència amb la qual van ocupar els Països Catalans.

El passat 2 d'octubre, a la capital del Regne, Federico Trillo, ministre de l'exèrcit espanyol, hissava una enorme bandera espanyola i arengava els militars amb una crida per la defensa de "l'orgull de tenir una llengua, de pertànyer a una terra, de compartir una sang, uns somnis i uns records històrics". Aquesta fou la resposta del govern espanyol i de tot el seguici de pretesos demòcrates a l'eventual convocatòria d'un referèndum d'autodeterminació al País Basc o als Països Catalans. El missatge de guerra és explícit: qui toqui la Constitució espanyola se les haurà amb l'exèrcit espanyol, perquè, malauradament, l'article 8 reconeix als militars la facultat de reprimir els pobles i les persones que s'alcin contra la unitat d'Espanya.

L'essència reaccionària de la Constitució espanyola té en els privilegis concedits a l'Església Catòlica el seu màxim

exponent. La jerarquia catòlica, no ha canviat gens d'ençà del franquisme i segueix netejant el sentiment de culpa que arrosseguen els nostres opressors davant les exigències de justícia i llibertat de catalans, bascos i gallecs. A canvi reben el concert econòmic de les escoles privades catòliques, la introducció obligatòria de la religió a secundària i les concessions de freqüències de ràdio. Lògicament, la Conferència Episcopal Espanyola es limita a seguir l'exemple de la Llei de Partits, aprovada enguany pel Parlament espanyol, i per això ha fet un document contra el "terrorisme" en què qualifica d'immorals les persones independentistes. Ja poden dir missa..., perquè aquest és el mateix nacionalcatolicisme espanyol que el 1936 va beneir els militars per fer una Creuada contra la llibertat del poble treballador català.

Davant les evidències del feixisme espanyol, Maulets considerem que cal lluitar decididament per la independència, oposant-nos al dogma de la Constitució espanyola, deixant ben clar que SOM ANTIMONÀRQUICS, ANTI-CAPITALISTES, ANTIMILITARISTES, LAICS, CATALANS I CATALANES, és a dir ANTICONSTITUCIONALS! Ω

El combat Maulet continua! Visca la Terra!

Països Catalans, desembre del 2002
maulets@maulets.org www.maulets.org

En Fraga contra el País Basc

El terrorisme d'estat torna a fer acte de presència entre nosaltres, si és que, amb diferents graus d'intensitat, alguna vegada ha deixat de fer-ho.

Fa poques setmanes, en el programa especial de Televisió de Catalunya sobre les víctimes de l'anomenada "transició", un Manuel Fraga encara no esquitxat pel petroli del "Prestige" qualificava com a grups d'autodefensa els escamots parafeixistes del "Batallón Vasco-Español", una colla d'assassins a sou del franquisme que atemptava contra l'esquerra i l'independentisme basc.

Sense ni tan sols despenjar-se, l'exministre franquista i actual president de la Xunta de Galícia, va advertir que en poc temps tornarien a sorgir noves formes d'"autodefensa" al País Basc.

Aquesta amenaça no passaria de ser una nova mostra de la degradació mental que pot patir l'espècie humana quan s'arriba a determinada edat, de no ser que una sèrie de fets estan donant la raó a la mòmnia gallega: l'assassinat -ells diuen que suïcidi- del darrer membre d'ETA deixat en llibertat per la justícia

espanyola després de complir la seva condemna, les amenaces de mort -cada cop més freqüents- que reben els membres més actius de l'independentisme basc o l'aparició d'una banda armada espanyolista (BAAT), en són bones mostres.

I mentre ens preguntem com és que aquest gran defensor de la vida i de la pau que és Baltasar Garzón no actua d'ofici contra Manuel Fraga per instigar a la violència i marcar els objectius del terrorisme d'estat, us convidem a visitar les webs (www.8ung.at/antiborroka, www.8ung.at/antiborroka/baat.htm) on, impunement, la BAAT manifesta la seva voluntat de matar. Sospitosament aquestes webs no han estat clausurades pel govern i la justícia espanyola. Deu ser que els objectius dels (avui) constitucionals amb cartera o amb toga no difereixen massa dels (avui) constitucionals amb pistola. Ω

Redacció

FIRA DE LA TARDOR DE SA POBLA

Fa dos anys que n'ltzal Dovara de Santurtzi a Bilbo regenta el Bar Es Cocó al carrer Gómez Ulla de sa Pobra. Tel. 971 862 194

Són la madona i els cuiners de la Fonda des Tren a sa Pobra. L'arròs brut i la porcella rostida són les seves especialitats. Les seves tapes són les millors de Mallorca. Tel. 971 540 022

En Llorenç Marc és l'amo jove del Bar Sa Via a sa Pobra. Despatxa berenars i begudes. Tel. 971 862 498

Fa 9 anys que en Manuel Castellanos té el taller Aquasport a son Castelló. És distribuïdor d'eines pal camp, tractors etc. Tel. 971 434 422

Fa 20 anys que en Pep Pujades fa restauració de mobles al seu taller del carrer Gómez Ulla de sa Pobra

Fa 42 anys que na Magdalena Pol regenta la Sala Rex a sa Pobra. Serveix banquetes de batejos, comunions, bodes i esdeveniments. El preu oscil·la entre el 20 i els 30 per cap. Tel. 971540 048

Fa 4 anys que en Miquel Pasqual a qui veiem amb dos dels seus comercials va obrir la Immobiliària Mallorca 2000 al carrer Gómez Ulla de sa Pobra. Lloga, ven i finança cases i solars. Tel. 971 862 000

CONDIS comença a etiquetar en castellà

Em diuen que aquest missatge ha aparegut a soc.culture.catalan, amb el prec, que jo també us transmeto, de que es reenvii i també de que s'enviïn missatges de queixa a Condis, s'hi inclou una proposta de missatge a enviar a Condis redactat parafrasejant una mica el de l'empresa. Només he localitzat dues adreces de e-mail: info@condisline.com i info@condis.es

"Condis" comença a etiquetar en castellà. Així ens ho comunica Jordi

Comas que va rebre aquesta resposta d'aquesta firma comercial:

"Volíem informar-li que amb l'adquisició que hem fet de 2 empreses de supermercats de Madrid, això ens ha fet plantejar, un any més tard, l'haver de llançar la nostra marca a aquesta comunitat.

Per raons òbvies, el producte a Madrid ha d'anar etiquetat en castellà, i aquí és on, a nosaltres, ens ocasiona els primers problemes amb l'etiquetat dels mateixos, doncs per criteris de volum d'envasos, els fabricants no ens permeten utilitzar els 2 idiomes que nosaltres haguéssim volgut.

És a dir, català a Catalunya i castellà a Madrid.

Només li vull dir que jo, a títol personal, tinc la mateixa opinió que vostè, i em sap greu haver de prescindir d'utilitzar el nostre idioma amb alguns articles. (Del total de 500 referències actuals, crec que 450 aprox. continuaran en català, i les altres 50, hauran de ser en castellà, tal com li he dit, per no poder assolir a Madrid els mínims de volum que ens exigeixen els proveïdors.)

En la mesura de les nostres possibilitats, intentarem que siguin els menys possibles els articles que no podem continuar amb el català, però el que tampoc podem fer, (ara ja li parlo com empresa,) és perdre unes oportunitats de desenvolupament de la nostra marca."

MISSATGE PROPOSAT

He rebut la notícia, que he pogut comprovar en persona en algun dels seus establiments, que diversos dels seus productes, sembla ser que per necessitats empresarials, han començat a aparèixer etiquetats, i no empenen una composició multilingüe com es pot veure en diversos establiments competidors seus, sinó exclusivament en castellà. Sols els vull dir que jo, a títol personal, comprenc les seves necessitats empresarials, i em sabrà molt de greu haver de deixar d'adquirir les referències amb el nou etiquetatge, però espero que compreguin que el que no puc fer (ara ja els parlo com a modest defensor de la nostra llengua i cultura) és abdicar dels esforços que cada dia esmerço en la seva recuperació.

Rebin una cordial salutació Ω,

BUENOS Y MALOS

!España UNA, GRANDE, LIBRE!
!Viva FRANCO, HITLER, AZNAR!

!ARRIBA ESPAÑA!

!A MI LA LEGION!

!RAZA!

!VIVA LA GUARDIA CIVIL!

!ESTOS SON LOS BUENOS, LOS MIOS, LOS CASTELLANOS!

Malos los vascos y catalanes, TODOS, TODOS admiran a la ETA! bien TODOS TODOS, NO, algunos SI que nos rinden pleitesía, son los DEMOCRATAS, pero con eso NO BASTA!!!

Me he fatigado.... continua tu hijo....

I COSES MEVES

Em d'èsser per collons ESCLAUS DELS CASTELLANS?

Jo tolero el castellà

TU toleres el castellà

Ell tolera el castellà

Nosaltres tolerem el castellà

Vosaltres tolereu el castellà

ELLS NO TOLEREN EL CATALÀ

NO, no es pot tolerar ni una sola mort,

!LA ESCLAVITUD DE TOTA UNA NACIÓ SI?

ELLS els amos NEGRERS MANEN i jo esclau a obeir-los i callar...sort que ara tinc INTERNET!!! lo rabiosos que estaran per això. Ω

A L A R Ó

N'Andreu Nazarnk i na Clàudia Yeplove del Mar de la Plata a Bons Aires acaben d'obrir el Bar Idò al carrer d'Alexander Fleming d'Alaró. De dia, tapes i entrepans, jocs pels infants, a la nit música en viu, i sala d'internet.

Fa 8 anys que en Miquel López regenta el Bar de la Tercera Edat d'Alaró. Tel. 971 879 120

Fa 2 anys que n'Anna Pinya regenta l'Agència de Viatges Santa Ponça davant el SYP d'Alaró. Tel. 971 879 193

Fa un any que na Margalida Bibiloni regenta la Merceria Xisca al carrer Alexandre Rosselló d'Alaró. Tel. 971 879 295

Fa 3 anys que en Gabriel Homar regenta el Restaurant sa Fonda al centre d'Alaró. Un lloc on se menja a la carta entre 15 i 20 euros. Tel. 971 510 583

N'Andreu Buenafuente

N'Andreu Buenafuente ha vingut a dir avui, a una entrevista als matins de Catalunya Ràdio, que als entrevistats espanyols del seu programa de televisió els parlarà sempre en castellà i que el convidat no ha d'utilitzar l'aparell de traducció, com si ho faria si fos d'una altre país.

Per si això no fos prou motiu de polèmica ha afirmat que tant se li en fot si als televidents catalans això els agrada o no. I que si no els agrada que no el mirin!

El meu interrogant és saber si això mateix ho pensa la majoria dels catalans? I si una persona de TV3, que paguem entre tots, es pot permetre el luxe de passar olímpicament del que opini la gent que veu aquest canal?

M.

M., tens tota la raó. I en Buenafuente no solament parla en castellà els convidats espanyols, sinó que a més a més, cada dos per tres fa servir aquesta llengua en els diàlegs que introdueix en els seus monòlegs. No sé si m'explico, vull dir les paraules que posa en boca d'algú, per exemple, quan diu (m'ho invento): "Vas al forn i demanes: 'póngame una barra de pan'". Això vol dir que quan s'adreça a algú altre deu tenir el costum de fer-ho sempre en castellà.

Un altre cas flagrant de castellanització de la televisió de casa nostra és el de Plats Bruts, que a més a més de fer servir un llenguatge pobre i groller, està farcit de castellanismes. Si ens queixem que el català està malalt de mort i des de casa nostra l'anem rematant, després no ens podem queixar.

Apa, salut!

Joel escriu: Si el Buenafuente, o els cantants en espanyol, o els "famosos" espanyols, o periodistes que destrossen el català surten per TV3 és perquè ELS DIRECTORS DE LA CCRTV i el consell del CAC volen que sigui així.

Per això els buenafuentes es pixen sobre la catalanitat de manera tant impune. Potser es pensen que així fan mèrits per guanyar un "premio ondas".

J.M. respon: a "Catalunya Informació" ja li han donat.....

Hola Rafael:

No sé si m'explico, vull dir les paraules que posa en boca d'algú, per exemple, quan diu (m'ho invento): "Vas al forn i demanes: 'póngame una barra de pan'". Això vol dir que quan s'adreça a algú altre deu tenir el costum de fer-ho sempre en castellà.

A més a més, diu que ho fa per amabilitat. Per tant, els que parlem sempre en català a Catalunya, segons ell, no som amables, oi?

M.

hola, saps què passa? que malauradament, la majoria de la gent pensa com ell i hi està d'acord. crec que hem de dedicar els nostres esforços limitats a fer veure a la majoria de la gent la nostra opinió i, sobretot, a pressionar els que manen, en aquest cas el sr Villatoro i als medis de comunicació. Part de les coses que va dir (p.ex. que quan "fomenta" un star system català no té audiència) pot ser veritat; però aleshores és quan les directrius polítiques de l'empresa haurien de dir "sr, no pateixi, durant X temps no ens interessen les audiències: ja arribaran a mig termini i tots en sortirem guanyant" però això no ho diuen perquè no tenen principis (i si els tenen, no són els nostres. En aquest cas voldria fer un incís a favor del programa del matí de Catalunya Ràdio, perquè vaig ser jo qui va enviar el mail on es preguntava això i ho vaig fer quan l'entrevista ja començava i van ser àgils i no van expolsar-se les responsabilitats. el van llegir quasi íntegrament (excepte allà on jo parlava d'en mikimoto!) Fins ara, Òscar

En Buenafuente i tota aquesta mena de pallassos ultrasecularistes que artificiosament sempre estan intentant d'acunçar el desvergonyiment i el cinisme a fi de semblar graciosos - les obscenitats i pocsoltades de tota mena que vomiten són l'intent d'una psique totxa i embrutida per expressar-se - són una gran desgràcia per a Catalunya, perquè són els models imposats per la colonització i el botiflerisme per anorrear definitivament la catalanitat entre el jovent. Ara les Trinca, els Buenafuentes i cia es trauen la careta: esperen que el margallisme triomfi i els doni més diners i poder. El riure del catalanam s'estronca, tal com els llibres de la savisa antiga diuen del riure dels estúpids -que és com el soroll del foc.

A mi no em sorprèn gens: jo ja l'havia filat feia molt de temps.

Altrament no és cap novetat entre la més selecta societat dels nostres famosos: jo he sentit fins i tot algun sociolinguista famós i esquerrà-independentista parlant foraster a tort i a dret, fins i tot a possibles catalanoparlants, i a independentistes llampants i a càrrecs de la Generalitat parlant foraster a immigrants. Quanta inconseqüència, quant teorisme polsós i arruïnat, quanta hipocresia...Quanta gran misèria moral, la del catalanam...!

Naturalment, en escoltar els immigrants parlar entre ells del tema de la llengua catalana, aquests es diuen: "El català? I quin sentit té aprendre una llengua morta, que no la parla quasi ningú i menys a nosaltres?" I tenen raó. O no en tenen, per ventura?

La culpa és del pseudoindependentisme flux i sobretot passat, podrit: pura façana i decorat de cartró pedra per a les Diades de guardar, per enganyar idiotitzats. Però avui en dia és aquesta quincalla barata la que ens corca i la que ho empu-

dega tot com un cadàver cangrenat.

"Borratxos, deixondui-vos!", cridava el profeta.

Ricard.

Escriu M.: >Per si això no fos prou motiu de polèmica ha afirmat que tant se li en fot si als televidents catalans això els agrada o no. I que si no els agrada que no el mirin!

Escriu Joan J.: Això és el que jo faig: no me'l miro. Ni me'l penso mirar després d'això.

No crec que això sigui un problema fonamental. En Buenafuente ja fa prou fet ben feta la seva feina. el fet de parlar en castellà als espanyols jo el puc entendre molt bé: no val la pena perdre agilitat per culpa de la interposició d'una traducció simultània. Tan de bo això estiguéssim en condicions de fer-ho en altres llengües també (com l'anglès, per exemple).

De veritat, crec que és més important fer un programa ben fet en català i que hi hagi audiència (catalanoparlant i no, atenció!) que deixar l'audiència per a les cadenes estatals. A més de la llengua, hi ha altres elements que configuren el sentiment d'identificació amb un país. I crec que el programa d'en Buenafuente és un bon exponent d'això. Si no, fixeu-vos en tantes vegades com ha aportat una ironia encertada sobre la parcialitat de determinats mitjans de comunicació espanyols i sobre la seva ignorància, quan no manipulació de la realitat catalana. O els dards que ha deixat anar sobre temes com el papers de Salamanca, o la seva defensa de la Gemma Nierga, per exemple, en diversos programes de el Terrat. Això sí que és efectiu per a influir sobre les persones. No cal portar barretina i faixa o ser de la lliga del bon mot per a, dins els matissos ideològics de cadascú, aportar alguna cosa a un referent cultural propi i, alhora, obert i dinàmic.

Una cosa és preservar i potenciar una llengua i l'altra és instal·lar-se en un àmbit conservador, ple de tensió innecessària. Val deu mil vegades més la difusió en castellà d'un pensament i una cosmovisió pròpies que la xerrameca buida expressada en català. I els carnets de catalanitat políticament correcte encara no existeixen i tan de bo que mai.

Us imagineu una entrevista el matí, en Bassas a Catalunya Ràdio amb, posem, per exemple, un ministre espanyol amb traductor simultani, demorant la resposta i produint silencis?.

A més, estem parlant d'un programa d'humor. Només d'això. I, vist des del punt de vista nacional, el més desitjable és que sigui un humor amb referents i fórmules pròpies, i ben fet.

A l'Àgora o al Mil·lènim, no patiu, que els debats ja es fan en català hi qui no l'entén, sigui del país que sigui, disposa de la seva traducció simultània!. Perquè una cosa és una entrevista i una altra un debat.

S.

S.: > Val deu mil vegades més la difusió en castellà d'un pensament i una cosmovisió pròpies que la xerrameca buida expressada en català.

R.: Totalment d'acord.

S.: > Us imagineu una entrevista el matí, en Bassas a Catalunya Ràdio amb, posem, per exemple, un ministre espanyol amb traductor simultani, demorant la resposta i produint silencis?.

R.: Ja m'agradaria!: que n'aprenquin. Que som dues nacions distintes. No hi estic gens d'acord amb tu. Ò

EL FESTIVAL INTERNACIONAL DE CINEMA DE SITGES DISCRIMINA EL CATALÀ

Arran de la celebració del Festival Internacional de Cinema de Sitges, estan succeïnt els següents fets:

-La desaparició de les pel·lícules subtítolades al català del Festival Internacional de Cinema celebrat a Sitges. Fins l'any passat, les pel·lícules estrangeres al Festival eren projectades amb subtítols tant en català com en castellà. Aquest any, però, s'ha deixat de subtítol en la nostra llengua. Els fets són més greus si tenim en compte que els subtítols en format electrònic realitzats expressament pel festival, excloen de manera catagòrica el català.

-Que el Sr. Àngel Sala, director del Festival, va realitzar la presentació de la pel·lícula "Irreversible" exclusivament en castellà, i que davant de la demanda des del públic que ho fes en català, el sr Sala va seguir en castellà, al·legant que entre el públic hi havia persones que no entenen el català, i titllant d'intolerants el qui li reclamaven l'ús del català".

Davant de tot plegat, des de la Plataforma per la Llengua us demanem que envieu correus electrònics, cartes i telefonades a la direcció del festival demanat-los una rectificació i la presència de la llengua catalana com a llengua vehicular del festival (especialment subtítols i presentacions). Altres actuacions d'aquest tipus han aconseguit resultats i canvis. Ω

ADRECES

Festival Internacional de Cinema de Catalunya

c/ Sinya Morera

08870 Sitges

Tel: 93 894 9990

Correus electrònics:

direccio@cinema.sitges.com

gerencia@cinema.sitges.com

D'altra banda, et demanem que escriguis cartes a les Seccions de "Bústia" dels Diaris:

AVUI bustia@avui.com

FAX 93 316 39 46

El Punt lectorgi@elpunt.com

FAX 972 18 64 30

EL Periodico cartalector@elperiodico.com FAX 934 846 562

CAMPANYA A L'HOTEL GAUDÍ DISCRIMINEN EL CATALÀ

La setmana passada em vaig trobar amb l'agradable sorpresa que a l'hotel que porta el nom de l'insigne arquitecte català Gaudí, que, entre altres coses va ser dut a comissaria per negar-se a parlar espanyol, gest que mantingué un cop detingut, hi havia un recepcionista que em digué que li parlés "en castellano", com li estava comentant que era a Barcelona em penjà. He posat dues denúncies, a la Direcció General de Política Lingüística i a la de Turisme.

He sabut que està previst que el recepcionista, que estava efectuant una substitució, sigui contractat com a fix. Arran d'alguna carta que han rebut també s'ha dubtat de l'eficiència de les trameses per Internet.

Per aquests motius, crec que seria bo que arribés un bon nombre de correus al següent correu electrònic gaudi@hotelgaudi.es, a sota hi ha un model de possible text, i si es vol, per comentar que a Catalunya no ens calen colonitzadors, es pot trucar al 93-3179032. L'element en qüestió és qui respon les trucades (és argentí, es diu Marcelo).

El seu horari és de 3 de la tarda a 11 de la nit, tots els dies llevat de dimecres i dissabte:

Benvolgut Marcelo,

Sé que vas deixar la teva Argentina natal, país amb una història recent infestada de magnicidis i terrorisme d'Estat, sigui

dit de pas, amb la il·lusió de trobar millor qualitat de vida i poder-t'hi instal·lar. Potser et creus que vivint a Barcelona ets a Espanya, però com que aquest és un gran error et convido a

conèixer la llengua catalana o, si ho prefereixes, a conèixer Espanya. Segur que t'agradarà. Si decideixes quedar-t'hi sense aprendre la llengua pròpia del territori, aquí acabaràs trobant-te estrany, tan estrany com si anessis a Anglaterra a reclamar les Malvines.

Font: agusti@llibertat.com !!*!!

CAPRABO ALS PAÏSOS CATALANS, EN CATALÀ

Caprabo consolida supermercats al País Valencià.

La cadena d'hipermercats Caprabo, en expansió pel País Valencià, ha inaugurat fa poc els centres d'Ontinyent (Vall d'Albaida) i de Xàtiva (la Costera).

Aquests hipermercats, com la resta dels que la companyia ha obert a les comarques veïnes, són el resultat d'haver adquirit els locals de la marca Amica. La sorpresa ha estat que l'empresa ha començat als nous centres una política completament contrària a la del Principat i a les Balears: al País Valencià fa tota la retolació, publicitat, etiquetatge, megafonia exclusivament en... espanyol.

El casos d'Ontinyent i Xàtiva no són aïllats: a tots els centres oberts al País Valencià Caprabo fa igual. Ara hi té trenta-tres locals, en una política d'expansió que l'ha duta a comprar les companyies Enaco i Avui-Spar. Pitjor encara, Caprabo fa servir els topònims castellanitzats, com

ara 'Calpe', 'Castellón de la Plana', 'Villarreal' o 'Alqueria de la Condesa', i diu 'Levante' en lloc de País Valencià, com en aquesta nota de premsa del grup. Aquest terme no figura en cap text legal i fa mesos que el govern espanyol es va comprometre a no fer-lo servir. La primavera passada ja es va obrir una campanya perquè Caprabo no reculés en la normalització lingüística, quan va inaugurar un centre a Castelló de la Plana i el va espanyolitzar de dalt a baix. Clients valencians ja han presentat queixes per aquesta actitud de la cadena d'hipermercats.

Font: Vilaweb

Per això us preguem que envieu el següent missatge a l'adreça caprabo@caprabo.es, i envieu una còpia als vostres amics i coneguts.

No podem restar inactius davant aquestes agressions a la llengua i el país.

Text proposat:

"Senyors/es,

una de les claus de l'èxit de la vostra implantació a Catalunya ha estat la qualitat del producte i del tracte al client. Heu sabut valorar que la presència al principat porta aparellada la llengua.

En canvi al País Valencià heu decidit la castellanització. Això fa que els clients catalanoparlants d'aquestes terres queden lingüísticament desemparats.

No estic d'acord amb aquesta política i per això us faig saber que deixareu de tenir un client fins que la situació no s'arregle: retolació de topònims i productes en valencià, atenció a la megafonia en valencià.

Altres comerços, per una qüestió de penetració i vendes fan la retolació i la megafonia bilingüe, però considere inacceptable que esborreu la llengua pròpia del País Valencià, el català, i utilitzeu exclusivament el castellà. Ω

EL VOSTRE NOM

Multa a un guàrdia civil que volia fer retirar un CAT

J.M.A.
LLEIDA

El jutjat de la Seu d'Urgell ha condemnat a pagar una multa de 120 euros i una indemnització de 40 euros a un agent de la Guàrdia Civil de la duana de la Farga de Moles (Alt Urgell) que volia obligar una veïna de Badalona a retirar un adhesiu CAT de la matrícula del seu cotxe, al mateix temps que la va recriminar per parlar en català.

Mentre l'agent es dirigia a la dona, tenia la mà a la pistola. La sentència considera l'agent autor d'una falta de vexació i una altra d'intimidació.

L'agent va declarar durant el judici que sempre tenia el costum de posar la mà a la pistola, que era una "tic nerviós", i va afegir que en cap moment tenia intenció d'intimidat la dona. Pilar Casanovas, va requerir assistència en un centre sanitari el dia de

l'incident i va estar uns dies de baixa per una crisi d'ansietat. Els fets van passar el 23 d'agost, quan la dona tornava d'Andorra amb la seva família i va ser aturada a la duana per l'agent.

<http://www.avui.com/avui/diari/02/mar/16/330416.htm>

CONDEMNAT EL GUÀRDIA CIVIL

El dia 5 de març del 2002 a la Seu d'Urgell es realitzà un judici a l'agent de la Guàrdia Civil que em va amenaçar i intimidar. Mentre travessava la frontera andorrana m'obligà a treure l'enganxina del CAT que duia a la matrícula, m'obligà a parlar en castellà i m'amenaçà posant-se la mà a la pistola. El jutge d'instrucció de la Seu d'Urgell ha dictaminat una sentència condemnatòria a respondre per falta de vexacions injustes amb l'agreujant d'executar els fets amb abús de superioritat aprofitant les circumstàncies del lloc. L'agent de la Guàrdia Civil ha estat con-

demnat a pagar 120 euros de multa i una indemnització civil de 45.02 euros.

Aquest cas és una crida a totes les catalanes i catalans perquè seguim lluitant i cada vegada més per la llibertat i la democràcia, que no ens conformem amb el que ens han donat, que no demanem sinó exercim, que no tinguem por. Jo sóc una senzilla ciutadana que no tinc poder, no tinc influències ni privilegis, simplement em vaig indignar davant la impotència que em va crear aquella situació i no vaig voler que quedés en la impunitat.

Moltes gràcies a totes i tots pel vostre suport.

Visca la Terra!

Pilar Casanova.

.....

El que és ben trist és que la condemna sigui per una qüestió de forma i no pel fons de l'assumpte: que l'hagués obligat a treure l'adhesiu CAT no és motiu de reprovaçió. Doncs que sàpiguen que mentre això segueixi així no ens queda més remei que seguir protestant, manifestant-nos, lluitant, .. Ω

TORNA EL NACIONALCATOLICISME

És denigrant constatar com la pressió mediàtica, política i econòmica de la superestructura del PP, ha aconseguit que torni a renèixer un molt negre, carca i immoral nacionalcatolicisme, al servei del poder ultraconservador i ultrajacobí de Madrid

És molt negatiu per la democràcia de tot l'Estat Espanyol en el seu conjunt, que l'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola hagi aprovat un document que trenca completament amb la neutralitat política de l'església i es converteix en un veritable torpede contra la llnia de flotació del sobiranisme perifèric, radicalment pacífic i democrà-

tic, que pretén (molt racionalment) reformar la constitució i alguns estatuts.

De tota manera, aquesta actitud tan agressiva i dogmàtica de la jerarquia eclesiàstica espanyola, té dues conseqüències directes molt perverses. 1/. Posa en dubte la laïcitat i aconfessionalitat de l'Estat Espanyol. 2/. Pot produir un xoc ideològic molt important amb la base de l'església catòlica que, de cap de les maneres, subscriuen les posicions reaccionàries i, molt poc cristianes, dels seus caps. Ω

JOSEPM. LOSTE I ROMERO

UAB: LLENGUA O PODER?

Sobre aquest tema, vull afegir que en un any de cursos de doctorat a la UAB, se'm va permetre parlar català a partir del setè mes de curs, quan el professorat ho va tolerar i jo vaig decidir que els alumnes estrangers (colombians i brasilers acabats d'arribar per cursar el programa) ja havien tingut temps per entendre la nostra llengua. Això sí, vaig haver de suportar que professors catalans (del Principat i les Illes) responguessin en castellà les meves preguntes en català.

El més greu, però, és el fet que malgrat la manca d'investigadors al nostre país, principalment a l'àrea de les Ciències Socials, se'm suggerís que traduís un article del català al castellà que havia de ser publicat a la web de la UAB, amb l'argument que això em podia tancar portes professionals. Article que no vaig traduir al castellà, si bé em vaig oferir a fer-ho a l'anglès, ja que posats a obrir portes, el món de la recerca en ciències socials, i concretament en Relacions Internacionals, té tan poc futur en català com en castellà, ja que funciona en anglès per la majoria dels àmbits d'estudi a què em dedico. Estic orgullós del fet que aquest és l'únic article publicat en català a la web de l'Institut d'Estudis Europeus de la UAB.

La darrera i més greu va ser el suggeriment que la meua tesina, quan estigui enllestida, sigui traduïda al castellà (aquí ja em van permetre, i és indignant, però és que és una concessió i no un dret fer-la en català) i defensada en castellà davant

la possibilitat que membres del tribunal siguin de fora de Catalunya.

El seu argument és, sempre, les perspectives professionals, comptar amb grans catedràtics i investigadors. I què hi ha dels i les investigadors catalanes? Per què se'ns nega la possibilitat de comptar amb analistes internacionals que puguin fer anàlisis en clau mediterrània i llengua catalana de les nostres realitats, reptes, amenaces? Per què aquestes traves a exercir al nostre país? A qui no li interessa que les institucions catalanes puguin comptar amb think tanks, amb analistes, amb documents i investigacions sobre l'esdevenir geopolític i estratègic del nostre entorn geogràfic (Europa i la Mediterrània) en català i elaborats per catalans i catalanes?

Com sempre, com tot, és una qüestió de poder i d'ofec de la dissidència de qualsevol tipus, agreujat en aquest tombant de segle de croades globals contra la contestació i la diferència.

Jo fa temps que no discuteixo aquest tema. Parlo, escric, investigo, estimo, odio, lluito i ploro en català i ho faig perquè em dona la gana. Perquè en tinc dret i perquè sóc catalana. I no penso ni discutir-ho ni raonar-ho, ni donar explicacions. Una danesa, una espanyola o una neozelandesa no donen explicacions de per què són com són, ho són i punt. I jo també, independentment d'on estigui. Catalana i proud, perquè em dona la gana. Ω

Núria Sancho. Politòloga

Involució lingüística a Intermón

La pàgina d'Intermon ja només està escrita en ESPANYOL:

<http://www.intermon.org>, i tenen la "barra" de començar dient Juntos por una vida digna.

Serà que els catalans no ens la mereixem. Com pot ser que faci servir aquest lema i sigui incapaç de respectar la nostra llengua i la nostra cultura.

Potser ens cal dir prou a tanta hipocresia. Ja poden anar fent solidaritat arreu del món, però si no són capaços de respectar TOTS els pobles (i aquí, si no els sap greu, ens hi podem incloure els catalans) no ens interessen ni es mereixen el nostre respecte.

Quan hi ha una involució lingüística generalitzada, això vol dir que els catalans són menys actius en diversos llocs on abans es mantenia, almenys un bilingüisme.

Sovint em deman a què dediquen el temps els nacionalistes catalans (vaig arreplegant pistes d'ací i d'allà). Cert que és difícil de plantar cara en organitzacions burocràtiques com Intermón o Greenpeace, on quasi sempre serem estricta minoria -malgrat que Intermón nasqué a ca nostra. Personalment col·labor modestament amb Intermón i m'ho envien quasi tot en català -un català correcte però ben light

i llatinitzat- i si mai m'envien res en foraster, els ho retorn amb nota. Ara me'n donaré de baixa, donades les circumstàncies.

Els espanyols són depredadors perquè són un poble dominant, perquè han estat bel·licosos des dels orígens i s'han dedicat a crear Estat. Els catalans han preferit crear comerç, benestar econòmic, democràcia: hem estat tradicionalment més curts de perspectiva, més ingenus i més individualistes. I seguim igual, però cada vegada, amb la globalització, més avall, més avall... Ω

Ricard Colom

Els bisbes condemnen dividits la "immoralitat" independentista

La Conferència Episcopal aprova un text sobre el terrorisme d'ETA que ratifica les tesis d'Aznar, amb 8 vots en contra i 5 abstencions

Ferran Casas
MADRID

Rouco força la validació d'una instrucció pastoral redactada per l'ala més espanyolista de la cúpula eclesial

L'assemblea plenària de la Conferència Episcopal Espanyola va voler tallar ahir les acusacions de tebior en relació amb el terrorisme i el nacionalisme basc que des del govern espanyol se li van fer després de la pastoral que el passat mes de maig van fer els bisbes bascos criticant la llei de partits. El text, aprovat pel 80% dels bisbes del conjunt de l'Estat, considera "immoral" promoure propostes sobiranistes o independentistes que trenquin el marc espanyol, en al·lusió a ETA i a la proposta del lehendakari Juan José Ibarretxe. La instrucció pastoral, que du per títol Valoració moral del terrorisme a Espanya, de les seves causes i les seves conseqüències, renege sense embuts del terrorisme i del model de nacionalisme "totalitari i excoent" d'ETA, que titlla d'organització "d'ideologia marxista revolucionària". Però el document aprovat no és doctrinal, i per tant no és d'obligat compliment per a tots els membres de l'Església, encara que el portaveu de la CEE, Juan José Asenjo, va considerar que "seria una temeritat" que alguns bisbes "no acceptessin la col·legialitat i el sentir de la majoria". El fet de ser una instrucció fa que només hagi de ser aprovada per la majoria dels presents a l'assemblea. Els documents doctrinals, en canvi, han de ser aprovats per unanimitat.

En cas de ser aprovats per dos terços o més dels presents, aquests documents han de ser posteriorment validats pel Vaticà. 13 bisbes -8 van votar en contra i 5 es van abstenir- no van donar suport a la instrucció pastoral, que va rebre l'aval dels altres 63 presents. El vot va ser secret i electrònic, però a ningú no se li escapava ahir a la seu de la CEE que els recels respecte al text provenien de les diòcesis basques i catalanes.

El president de la Conferència Episcopal, el cardenal de Madrid Antonio María Rouco Varela, havia encomanat redactar l'esborrany del text a una comissió presidida pel seu home de confiança, el bisbe auxiliar de Madrid Eugenio Romero Pose. També en formaven part prelats enquadrats en l'ala més espanyolista de la CEE, com l'arquebisbe castrense José Manuel Estepa o els bisbes d'Ourense, Luis Quinteiro, de Sogorb-Castelló, Juan Antonio Reig, o de Còrdova, Javier Martínez. Cap bisbe basc o català en formava part.

Després que transcendís que alguns prelats bascos o catalans volien desestimar el document i retardar-ne l'aprovació fins al febrer, en una reunió restringida de la cúpula eclesial, dijous a la nit, Rouco va expressar la voluntat de tirar-lo endavant de seguida, amb consens o sense. Els bisbes van dedicar tot el dimarts i el matí del dijous i el d'ahir a discutir i perfilar el text definitiu, que va ser votat pels bisbes en actiu, ja que els bisbes emèrits, o sia els retirats, presents -entre ells el de Sant Sebastià, José María Setién- no tenien dret a vot. Durant el debat es va produir una agra discussió entre Setién i Estepa, que fins i tot va entrar en el terreny de la desqualificació personal.

Les especulacions sobre els noms dels 13 bisbes crítics eren diverses. Es donava per fet que entre els qui van votar en contra hi havia l'actual bisbe de Sant Sebastià, Juan María Uriarte, l'auxiliar de Bilbao, monsenyor Etxenagusia, el titular de Vitòria, monsenyor Azurmendi, el de Girona, Carles Soler Perdigué, el de Vic, Josep Maria Guix, i l'auxiliar de Barcelona, Joan Carrera. Pel que fa als abstencionistes es contemplaven els noms de monsenyor Etxarren, que exerceix a les Canàries, del bisbe de Bilbao, Ricardo Blázquez, de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, i el del bisbe de Solsona, Jaume Tresserra.

Fonts eclesials atribueixen l'aprovació del controvertit document no només a una reacció davant el posicionament

dels bisbes bascos, sinó també al malestar que va suscitar al govern central, ja fa mesos, el fet que la CEE es negués a subscriure el pacte antiterrorista signat per PP i PSOE. Una altra via de pressió del govern central sobre la CEE per forçar el document de 22 pàgines en els termes en què es va presentar hauria estat l'amenaça de retirar l'assignatura de religió dels programes educatius en la nova llei de qualitat. Finalment es va salvar a última hora que l'assignatura de religió tingués consideració acadèmica, enmig de les queixes dels sectors laics, amb una autoesmena del PP.

El cinquè punt

El coordinador de la redacció, monsenyor Romero Pose, va considerar que l'aprovació del text "no havia trencat la comunió" entre els jerarques de l'Església de l'Estat espanyol, però, sense voler informar sobre els posicionaments "confidencials" de determinats bisbes bascos i catalans, va admetre que el cinquè punt del text, el que du per títol El nacionalisme totalitari, matriu del terrorisme d'ETA, que carrega amb força contra els postulats sobiranistes siguin o no violents, havia estat la part "més complexa". En tot cas, va negar cap tipus de tensió o trencament: "Després de la reunió hi ha més comunió entre tots", va afirmar.

I és que el text fa en la cinquena part un fort atac contra els postulats que en l'actualitat defensa el PNB, en considerar il·legítima i no inclosa en la doctrina de l'Església la pretensió d'independència. Així, també defensen el marc constitucional com l'únic viable i el qualifiquen d'"ineludible", tot considerant que qüestionar la unitat d'Espanya "ni és prudent ni és moralment acceptable".

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

Notícies per a compartir i tendir ponts entre el nacionalisme d'alliberament i l'esquerra (tan la institucional com l'alternativa). Ω

Cela el fatxa

Si fa dies us enviava un escrit propi sobre la necessitat d'investigar, informar, i reclamar responsabilitats jurídiques sobre fets lamentables no gaire llunyans en el temps, una notícia apareguda ara crec que em dona la raó.

Si amics, el vanagloriat Cela continua cobrint-se de merda després de mort. El fet que ara surti a la llum la macabra compra del garrot vil amb el que el règim feixista va assassinar Salvador Puig Antich demostra que s'ha tirat massa sorra damunt fets imperdonables per tal de salvar la imatge d'un bon grapat de fatxes que han mort tranquil·lament al seu llit, i el que és pitjor, coberts de glòria. Si al seu dia es va demostrar que l'escriptor es va oferir als dictadors per tal de denunciar persones amb "dubtosa adhesió al règim", ara s'ha sabut que de manera repugnant va comprar una màquina d'assassinar al Tribunal Suprem de Madrid el 1995 per tal d'exhibir-la a la fundació que porta el seu nom a Padrón.

L'escriptor sabia perfectament la procedència de la mateixa. Llavors acompanyava Cela en la demanda el seu advocat Jorge Trias Sagnier, un anticatalanista de pro, exdiputat del PP i pseudointel·lectual, encara viu (aquest individu és un dels valedors de la candidatura de Josep Piqué per a les properes eleccions autonòmiques a Catalunya). L'aleshores president del Tribunal Suprem, Pascual Sala, no va dubtar en cedir en dipòsit, el sinistre instrument (arraconat fins llavors a les golfes de l'edifici). Crec que cal-

dria demanar responsabilitats a aquest senyor.

Només espero que quedi clar el nul caire democràtic del magnífic -o magníficat?- escriptor, i que s'acabi de destapar l'obra i miracles de tants feixistes que passen impunes pels carrers de l'Espanya d'Aznar. Per altra banda opino que seria desitjable que l'il·lustre jurat dels premis Nobel tingués més cura dels fets que envolten els personatges qui premien i que aquests siguin rellevants per a la seva concessió.

En aquest sentit són interessants entre d'altres dues obres: "Desmontando a Cela" (Ediciones Libertarias), del periodista Tomás García Yebra, que prepara la seva segona edició i que té "curioses" dificultats per ésser distribuït en llocs com Galiza. "Compte enrere" (Edicions 62/Península), del cap de programes de TV3 Francesc Escrivano, dedicat al procés contra l'anarquista.

Abans d'enviar-vos l'escrit el garrot vil ja ha sigut retirat de la Fundació Camilo José Cela degut a les pressions.

Cal exigir tothom vigilància democràtica perquè aquestes coses no passin. Ω

Badalona, 12 de novembre de 2002.

Miqui Mel.

Font: Racó Català

La persuasió, la dissuasió, que fins ara duïen a terme els exercits del món, ara la duen a terme els mitjans de comunicació (Ramon Barnils)

agusti@llibertat.com !!*!!

JOAN FUSTER, PER AVANÇAR,

DE MARIA CONCA

Han passat deu anys de la mort de Joan Fuster. Què en queda del seu pensament en la societat catalana actual? Què se'n diu i què se n'amaga de les seves idees? Què se n'ha fet dels "fusterians" declarats? LLUITA us convida a reflexionar sobre tot això i a reivindicar la vigència del pensament fusterià.

Joan Fuster, l'enyorat amic, l'assagista d'idees mesurades i punyents, capaces de fer resuscitar un mort, ens va deixar fa deu anys immersos en aquest remolí convuls que són els Països Catalans (com ell va proposar de denominar-los provisionalment), una llenca de terra de la ribera mediterrània, on històricament s'ha assentat i desenvolupat el poble català. Una nació que té qüestions identitàries i polítiques per resoldre, a causa, no hi ha dubte, de l'imperialisme polític exercit per l'estat espanyol, de manera ferotge, si més no, des de 1707, i per l'estat francès, des del 1649.

Quan dic que les idees fusterianes van ser capaces de resuscitar un mort, m'estic referint al fet constatable que **Nosaltres, els valencians** (1962) té un abans i un després. L'abans el constituïa el desert cultural a què ens va condemnar el franquisme; el després va ser un reviscolament en la represa de consciència identitària catalana dels valencians, una agitació en el món de les idees dels joves universitaris, una manera interessant de fer posar a llegir en català tota una generació, un motor d'alfabetització, doncs, de progressisme i de cultura, que es va escampar entre els sectors més dinàmics de la societat, a la qual cosa va ajudar el fenomen de la nova cançó i el moviment associatiu cívic, cultural i polític que començava a poder-se expressar a la fi dels anys seixanta i als inicis dels setanta.

Fuster també va influir en els connacionals de la resta de Catalunya, perquè encara que hi havia altres intel·lectuals catalans estrictes i illencs que defensaven la identitat catalana comuna, l'obra fusteriana reforçava el dret a intervenir culturalment i política en tot el territori nacional. Després de Fuster ja no era vàlid dir: "els valencians ja s'ho faran" o "els illencs ja s'apanyaran" o "allò és la Catalunya francesa" i açò "Catalunya".

Però tampoc no podem demanar peres a les figueres i l'obra de Fuster va arribar on havia d'arribar: a la gent que sabia llegir i llegia, als àmbits més progressistes i a l'àrea d'influència dels partits d'esquerra.

No va fer cap escletxa, ni tan sols un petit badall, en el pensament i l'acció de la dreta valenciana, que ja havia abandonat la cultura i, en molts casos, la llengua catalana i es trobava còmodament instal·lada participant dels beneficis d'una espanyolitat que li garantia guanys econòmics i protecció militar. Per això, Fuster va dir que "el País Valencià serà d'esquerres o no serà".

Malgrat tot, l'espurna havia pres, aquells catalans descolorits i invertebrats, que havien estat els valencians descrits per Fuster, reviscolaven amb tons d'orífama, escampant impudicament la remor de la catalanitat. Calia, doncs, aturar-los, confondre'ls, oposar el blau al roig, com havien fet altres vegades. I és així com fou dissenyada l'anomenada "batalla de València", que s'ha aplicat amb molts mitjans i diners (vegeu **La pesta blava** (1988) de Vicent Bello) contra persones, béns i institucions. Una de les primeres víctimes fou el mateix Joan Fuster: li col·locaren una bomba per acabar amb ell, amb els seus llibres, amb la seua casa. I en seguiren d'altres, i continuen les agressions...

Però no ens equivoquem. Alguns han volgut trobar uns culpables per a justificar l'anticatalanisme orquestrat des del poder. Els culpables, segons aquestes ments "clarividents", som els qui hem portat les tesis fusterianes al catalanisme més conseqüent, i vés per on, això ha atiat l'anticatalanisme furi-bund. Aquest és un pensament pueril que vol ignorar o amagar la persecució sistemàtica contra el moviment catalanista valencià, no només contra aquells que hem proclamat el catalanisme ben alt i clar des dels angles cultural, lingüístic i polític, sinó també contra les persones, moviments i institucions que, en alguns casos, no ha fet més que assumir el mateix reconeixement que fa la comunitat acadèmica internacional, que la llengua dels valencians és la llengua catalana.

Ara es parla molt de repensar Fuster, s'han escrit llibres seguint el seu mestratge, reformulant-lo, qüestionant-lo, proposant terceres vies, etc. És observable que s'evita parlar de l'opció independentista, la que malda per la reunificació del territori català del Pirineu al Segura i de Fraga a Maó, per la recuperació de la llengua i la cultura catalanes a tot el territori, la que planteja el dret a l'autodeterminació com un dret democrà-

tic irrenunciable per arribar a la sobirania nacional i a la independència. I, tanmateix, aquesta és una conseqüència lògica del pensament fusterià: què som els valencians?, quin és el nostre passat?, quin futur volem? Josep Guia ha escrit dos assajos en la línia esmentada suara: **És molt senzill: digueu-li Catalunya** (1985) i **València: 750 anys de nació catalana** (1988), tots dos inspirats en el mestratge de Joan Fuster. El primer parteix de Qüestió de noms i proposa una estratègia per refer el teixit social català actuant des del centre cap a la perifèria, però adoptant trets culturals provinents de les distintes zones geogràfiques; el segon, justifica, amb abundants dades històriques, la identitat catalana dels valencians.

Han passat moltes coses d'ençà de **Nosaltres, els valencians** i després que Joan Fuster ens deixés un 21 de juny de 1992, entre les quals un pacte abominable per la llengua acordat pels partits espanyols PP i PSOE, amb l'aquiescència dels regionalistes de CiU, que han creat un ens, l'AVL, amb competència normativitzadora sobre l'"idioma valencià", que deixa obert permanentment el conflicte lingüístic secessionista, evitant així els desemmascaraments del veritable conflicte, que és entre el castellà i el català. De fet, està atacant-se aquell àmbit, el de l'ensenyament, en què Fuster confiava tant. Les darreres disposicions emanades pel govern valencià, a través del conseller Tarancon, són una agressió intolerable a la dignitat de la cultura catalana i a la solvència acadèmica: l'ordre que regula la docència de literatura en l'ensenyament secundari obligatori i el batxillerat, que exclou els autors no nascuts en territori valencià, i el decret sobre el requisit lingüístic per a l'accés a la funció pública, amb l'ordre que el complementa que exclou la titulació de llicenciat en filologia catalana de la llista, ridícula per altra banda, d'eximents per al coneixement del valencià.

I mentre l'ofensiva contra la catalanitat dels valencians és més agressiva, molts dels deixebles de Joan Fuster "se'l repensen". Crec en el debat i la controvèrsia per avançar, però per avançar, no per a tornar endarrere ni per a fugir d'estudi. Tampoc no serveixen les rebaixes ni la prudència: són inútils davant la fagocitació de la nació que ens extermina. Ω

Maria Conca, professora de la Universitat de València.

El PSM-Entesa Nacionalista reclama un plus d'insularitat per als pensionistes de les Illes Balears

El PSM-Entesa Nacionalista reclama al ministeri de Treball i Afers Socials, que en aquests moments que està estudiant la revisió de les quanties de les pensions, tingui en compte incloure un plus d'insularitat per als residents a les Illes Balears. Si els ciutadans de les Illes han de lluitar contra una manca d'inversions, maltractament institucional des de Madrid i manca de sensibilitat cap al fet insular, amb major mesura els pensionistes haurien de veure millorada la seva situació per aquesta mateixa raó.

No tan sols això, sinó que cal recordar que les Illes Balears tenen una de les pensions més baixes de l'estat espanyol, tan sols superior, i per molt poc, a tres

comunitats, i es troba molt per davall de la mitjana estatal. En aquests moments, els pensionistes de les Illes Balears cobren prop de 60 euros menys que la mitjana de l'estat espanyol, la qual cosa afegida a la condició d'insulars, els dificulta encara més la seva situació per tirar endavant.

Per aquestes i d'altres raons, el PSM reclama del ministeri competent en aquest tema, que aprovi un plus d'insularitat i reconegui així aquesta condició als pensionistes de les Illes Balears, al marge de demanar igualment que les retribucions actuals dels pensionistes s'equiparin als de la resta de l'estat espanyol. Ω

Per a més informació: gabinet de premsa: 639630825

III JORNADES DE JOVES HISTORIADORS I HISTORIADORES

El futur dels joves historiadors és incert i alhora esperançador. A cop d'ull sembla que els historiadors visquem un moment d'aurat. Avui, la societat catalana compta amb milers de persones plenament capacitades, amb un títol de llicenciatura sota el braç, per exercir com a historiadors i historiadores. No cal dir que les infraestructures amb què comptem són molt millors que les de fa un parell de dècades, perquè hi ha més universitats, més centres de recerca, més arxius, museus i plataformes on poder desenvolupar la nostra professió.

Ara bé, els avenços assolits no han de servir per amagar la crua realitat, perquè, certament, només una minoria acaba treballant en alguna feina relacionada amb la història. I encara és molt més preocupant que la investigació històrica acabi sent tan residual en comparació amb el volum d'investigadors potencials.

D'altra banda, les noves tecnologies, el predomini dels mitjans de comunicació, el creixent protagonisme del món empresarial a escala mundial en els afers culturals, però també la incidència de moviments socials crítics amb aquesta globalització cultural, són nous factors que estan determinant un fort canvi de les pautes de consum cultural a les quals els professionals de la història estaven acostumats.

La incertesa ens remet a una manca de recursos públics i privats destinats a la investigació i a la renovació dels estudis de la llicenciatura i del tercer cicle d'història, per tal d'oferir unes expectatives laborals reals. Si aquest aspecte no es resol, els historiadors i les historiadores continuaran trampejant i fent cabrioles per dedicar-se professionalment a una tasca feixuga, com ho és la investigació, i guanyar prou per poder viure. Si bé també cal afegir-hi l'enorme dificultat d'accedir a espais i canals d'expressió públics existents per donar a conèixer els resultats de les nostres investigacions.

Però el col·lectiu dels joves historiadors té motius d'esperança. Fet i fet, l'acceleració dels ritmes vitals, les distàncies que la gent recorre per treballar, esbargir-se i fer vacances i la diversitat d'ofertes de consum cultural estan generant en la gent una necessitat cada cop més palpable de conèixer i reconèixer-se. La recerca de referents culturals propis i la descoberta dels aliens afavoreix la penetració del discurs històric en la quotidianitat: revistes i diaris, internet, programes de televisió... Malauradament encara són ben pocs els historiadors que participen de les noves regles de joc. L'esperança rau en la renovació i en la nostra voluntat d'incidir a través del nostre treball en la societat.

L'associació és la nostra resposta de futur. Associar-se ha estat i segueix sent una acció voluntària per millorar l'actual estat de les coses. No podem esperar trobar-nos-ho tot fet i al nostre gust si abans no hi diem la nostra. L'any 2001, amb aquest plantejament de fons i amb el diagnòstic que hem exposat, un grup d'estudiants del tercer cicle, vinculats al Departament de d'Història Contemporània de la UB i al Centre d'Estudis Històrics Internacionals (CEHI), vàrem crear l'Associació de Joves Historiadors i Historiadores de la Universitat de Barcelona.

Ens uneix la nostra condició d'investigadors i doctorands, i les dificultats per trobar suports econòmics i sortides professionals dins el ram de la història. Ens hem definit com a joves historiadors i historiadores perquè cap de nosaltres ha fet públics els resultats de la seva tasca de recerca. Tot amb tot, l'esperit crític, el neguit per donar a conèixer nous punts de vista i la voluntat de

repensar la història, són els elements bàsics que aglutinen el col·lectiu de joves historiadors. No en va, creiem que tenim moltes coses a dir i per afegir i per això apostem per les noves cares i la nova generació d'historiadors que representem.

No cal dir que l'associació ha estat el fet decisiu per a recollir i posar en pràctica la idea de convocar les III Jornades de Joves Historiadors i Historiadores dels Països Catalans. Vam considerar que calia fixar un espai de trobada per incorporar les noves tendències històriogràfiques, per repensar el nostre paper social, per promocionar-nos i, sobretot, per divulgar les recerques d'una pila de joves historiadores i historiadors.

Gràcies al suport prestat pel Museu d'Història de Catalunya, el Departament d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona, el Centre d'Estudis Històrics Internacionals i l'editorial Afers les III Jornades de Joves Historiadors i Historiadores dels Països Catalans ja són una realitat amb data i lloc: 13, 14 i 15 de març del 2003 al Museu d'Història de Catalunya (Barcelona).

Si bé les jornades són obertes a tothom, només els llicenciats i els estudiants de segon i tercer cicle tenen dret a presentar una comunicació, dins dels terminis establerts (inscripció de comunicacions fins l'1 de febrer del 2003, lliurament de resums de comunicació fins el 10 de febrer del 2003 i de les comunicacions el 20 d'abril del 2003), a una de les tres sessions de treball: "Poder polític i moviments socials" amb Conxita Mir (Universitat de Lleida) com a ponent, "Globalització: societats capitalistes i desenvolupament" amb Josep Fontana com a ponent i "Tecnologies de la informació i recerca històrica" amb Antonio Rodríguez de las Heras (Universitat Carles III de Madrid) i Analet Pons (Universitat de València) com a ponents.

Cada comunicant disposarà d'un temps limitat per exposar les línies generals del seu treball. Tanmateix hi haurà un comitè científic que vetllarà per la qualitat de les comunicacions i escollirà les que seran posteriorment publicades per l'editorial Afers.

Per completar el programa es faran tres taules rodones sobre temes que preocupen els i les professionals de la història: "Ensenyament, història i ideologia" amb la participació d'Andreu Mayayo, Pilar Comes i Santi Cucurella; "Situació sociolaboral dels joves historiadors" amb Paqui García, Frederic Vázquez i Fèlix Villagrasa; "Publicacions d'Història dels Països Catalans" amb Vicent S. Olmos (Afers), Josep M. Muñoz (L'Avenç), Isabel Margarit (Historia y Vida), Eduard Voltas (Sàpiens) i Gustau Muñoz (L'Espill).

De tot plegat, un cop fetes les III Jornades de Joves Historiadors i Historiadores dels Països Catalans esperem fer-vos-en un balanç esperançador i satisfactori, ara per ara només us demanem la vostra implicació activa i participativa. Ω

Associació de Joves Historiadors i Historiadores de la Universitat de Barcelona

Si voleu més informació adreceu-vos a:

Associació de Joves Historiadors i Historiadores de la Universitat de Barcelona
Av. Cardenal Vidal i Barraquer s/n
Pavelló de la República
08035- Barcelona
Tel. 93 428 37 96 Fax. 93 427 93 71
A/e cehi-beca@d1.ub.es
<http://www.ub.es/cehi>

Volem cinema en català

Què passa?

El proper 29 de novembre, la segona edició de Harry Potter ens arriba només amb 13 còpies en català a tot el país. Aquesta és la resposta que fa la Warner a tota la demanda popular d'ara fa un any. Per altra banda, la pel·lícula James Bond s'estrenarà el dia 22 de novembre amb tan sols 10 còpies.

Ara us convidem a participar en una campanya basada en la reticència dels exhibidors a programar cinema en català, adduint la "manca de demanda". Aquí és on hi ha l'arrel del problema. Per tant, fes palesa la teva demanda i la falta de còpies arran de l'estrena de Harry Potter.

Què s'ha de fer?

A partir del 26 de novembre envia una carta, correu electrònic o telefonada a l'exhibidor (cinema) del teu poble o ciutat demanant que vols veure les pel·lícules en català. A més a més, pots escriure cartes al director dels diaris locals o nacionals expressant el problema i la teva queixa, enviar articles, comunicats de premsa o, fins i tot, muntar alguna acció. ENDAVANT! Compta amb nosaltres.

Per qualsevol informació o proposta, poseu-vos en contacte amb la Plataforma. Convé que tots sapiguem el que s'organitza per fer-ho públic, si s'escau, tot a la vegada.

(+34) 93 321 18 03 plataforma@llengua.org
per la gent de Girona:

CINES OSCAR GIRONA
Direcció: Calle Pont de la Barca, 12
TEL: 972 20 71 52 // 902.17.08.31
cinemes truffaut

Portal Nou, 7
Tel. 972 22 50 44
info@cinematruffaut.com
cinemes Albeniz
C/ Jeroni Real de Fontclara, 2-4
Telèfon: 972.41.01.10
LAUREN FILMS
info@laurenfilm.es
Plaça de Salt. Polígon
Mas Xirgu, 1 GIRONA
Tel. 972 23 49 42

Hem sabut fa poc que Warner Sogefilms només distribuirà 13 còpies de la versió doblada en català (de més d'un centenar en total) de Harry Potter i la Cambra Secreta. Tenint en compte que ara fa un any la Warner va rebre més de 15.000 missatges electrònics per negar-se a doblar en català, les accions dutes a terme, i el suport social que tot plegat va generar, aquest mínim pas de la Warner ens sembla una presa de pèl, pel fet que continua relegant la nostra llengua a la mínima expressió. La gran majoria dels catalans no tindrem opció a veure aquesta pel·lícula en català. Fins i tot hi ha multicinemes on el film es passarà a diverses sales... però cap en català!

Participa en la campanya!

Tenint present la important pressió que poden exercir els exhibidors sobre Warner Sogefilms, aquesta campanya, que promou el Cercle XXI, proposa la tramesa de missatges electrònics als principals exhibidors de Catalunya -Cinesa (info@cinesa.es), Grup Balaña (cines-balana@mail.cinet.es) i Lauren (info@laurenfilm.es)-, per demanar-los que s'assegurin la igualtat, pel cap baix, en l'oferta lingüística d'aquesta pel·lícula.

Altres campanyes:
<http://www.entitats.info/campanyes/potter.html>

SUBSTITUCIÓ

Amb tota la raó del món, la Federació d'Ensenyament de la UGT a Girona ha donat un important toc d'atenció a tota la societat, però principalment als qui tenen la responsabilitat de govern, sobre el fet molt greu que la concentració d'alumnes immigrants ha provocat que la llengua vehicular catalana hagi estat substituïda per la castellana en moltes escoles públiques. No pot ser, de cap de les maneres, que en zones d'importants bosses d'immigració extracomunitària, molts centres comencin el curs amb més alumnes i menys professors. Pensem que si, en general, la llengua pròpia de Catalunya està essent descaradament substituïda pel castellà per raons molt variades, és particularment greu que això succeeixi en l'àmbit de l'escola, ja que aquest és un lloc que, si la cosa no funciona, ens juguem el futur col·lectiu del país. De fet, aquesta problemàtica concreta denunciada amb pèls i senyals pels representats de la FETE-UGT, reforça la idea, que alguns venim esmentant des de fa molt de temps, en sentit que la llengua és quelcom molt més social que no pas cultural. Què això que es diu normalització lingüística, és quelcom que necessita molts més recursos (tant econòmics com humans). És a dir, que l'administració s'hauria de prendre molt més seriosament i racionalment aquesta qüestió, si es vol evitar la guetització de la pobresa, la fractura social i, en definitiva, la ruptura de la convivència. Ω

FESTIVAL PARC

En Rafel Bauçà de ca s'Artanenc de sant Joan és l'encarregat de la botiga de moda Liberto al Festival Parc de Marratxí. Tel. 971 226 568

La Família Monés de Consell acaba d'obrir la Pa amb Oliera Monés al Festival Parc de Marratxí. El pa amb oli amb cuixot salat surt a 5'90 més la beguda. Tel. 971 226 737

En Pere Pomar és l'encarregat de l'òptica OPTIFACTORI al Festival parc de Marratxí. És la sucursal d'una cadena d'òptiques a nivell estatal. Tel. 971 226 640

En Jonathon Taylor, natural d'Eivissa, és el director de marketing d'aquest poble que se diu Festival Parc

Al terme de Marratxí. Ens explica que el cinema és la locomotora del poblat amb 20 sales de projecció i 4.500 butaques. Cine de última generació entre els millors d'Europa, propietat de l'empresa AMC dels Estats Units d'Amèrica amb multicines a Barcelona, Madrid i Lisboa. El mes de maig que ve s'obrirà un reptilari amb 6.000 espècies, moltes de les quals mai s'han vist a Europa, propietat de la família Ferrer de Costitx. La bolera de 22 pistes és una de les més grans de l'Estat espanyol, promoguda pel grup català New Parc. Dins tres mesos s'obrirà la discoteca. Al poblat hi ha quantitat de restaurants i botigues de moda. Els caps de setmana hi ha espectacles a la Plaça del Festival. Un lloc molt especial que val la pena visitar. Tel. 971 140 925

Na Caterina Busquets de sa Pobla acaba d'obrir el Forn can Pep de s'Aigo al Festival Parc de Marratxí. Ven pans i pastissos cada dia entre les 10 i les 23 hores. Tel. 971 605 121

Na Penélope Yedro és l'encarregada de la botiga de moda OLD RIDEL al Festival Parc. Tel. 971 226 547

En Diego Gómez i la seva filla Lidia acaben d'obrir el Restaurant Pans & Company al Festival Parc. Tel. 971 226 547

EL TROT ÉS COSA NOSTRA

Memorial Jens Ipsen

El passat 10 de novembre es celebrà al hipòdrom de Son Pardo un merescut homenatge a un home que morí el passat mes de juny a Copenhagen (Dinamarca) i que va destacar com bon menador i preparador de cavalls trotadors a Mallorca durant els anys setanta i vuitanta i que creà escola. El seu nom era Jens Ipsen.

Jens Ipsen arribà a Mallorca l'any 1971, procedent de Dinamarca, on era un bon menador de cavalls de trot, aviat destacà com menador tant a Son Pardo com a Manacor. Durant uns quants anys ocupà els primers llocs de la classificació al ranking hípic, tant en el nombre de victòries, com en el de puntuació.

Era un home que tenia un gran coneixement de tècnica hípica, sabia el moment ideal on es podia atacar per posar-se davant el pilot de la cursa i no deixar-la fins a l'acabament d'aquesta.

Ipsen va saber guanyar-se el respecte de tota la gent del trot, fins i tot de Bartomeu Estelrich "Pancuit" (que el cel sia). En Tomeu "Pan-

cuit" sabia que era un gran rival i un gran entès de cavalls trotadors.

Jens Ipsen guanyà tres vegades el Gran Premi Nacional. La primera fou, amb el cavall "Rey Piroška", equí propietat de Miquel Seguí de Muro. L'any 1986, el tornà a guanyar amb el cavall "Jaleo Piroška" del mateix propietari i tornà a vèncer l'any 1987 amb la poltra "Lina F".

Jens Ipsen tingué deixebles a Mallorca. El més conegut de tots fou Joan Simó Parrona i Fullana. Jens Ipsen li ensenyà tot el que s'havia de saber del món dels cavalls trotadors. Si Joan Parrona arriba a ser jockey i preparador de cavalls és gràcies als consells i ensenyaments que rebé el seu dia de la boca de Jens Ipsen.

Jens Ipsen tornà al seu país: Dinamarca, a finals dels anys vuitanta.

Tornà a Mallorca l'estiu del any passat i pogué veure les obres de millora que es varen fer a Son Pardo. Ipsen el logià aquestes obres i trobà que Son Pardo era un hipòdrom comparable als millors d'Europa.

Quan morí el mes de juny d'enguany, la Direcció de Son Pardo treballà perquè el Gran Mestre danès tingués un merescut homenatge.

Aquest és el que el passat 10 de novembre li tributaren els jockeys que participaren en una carrera en homenatge a la seva memòria i que fou guanyada pel cavall de la païssa Capó: "Don Pepito", menat per Gabriel Fuster i Carbonell, que aturà el cronòmetre en 1'17"2.

Parrona, que prengué part en aquesta correguda, li lliurà el trofeu, per desig de la vídua del Gran Campió de Dinamarca.

Parrona fou el primer alumne que tingué, amb Ipsen els uní a una gran amistat que no es perdé malgrat la tornada de Jens a la seva terra i que la mort ha trencat. En la carrera homenatge al seu mestre, Joan Parrona arribà en quarta posició, marcant un temps de 1'17"9.

Si hagués guanyat, Jens hagués estat content des del paradís.

Ara el millor homenatge que li pot fer, és treballar molt, tenint present sempre els coneixements que Jens Ipsen li transmeté en vida i sobretot: Guanyar.

En Joan Parrona ha de fer col·leccions de victòries, tantes com de

croms, que col·leccionaven els infants que estudiaven primària, a les escoles del temps del franquisme i aferraven a un album.

En Joan ha de fer el mateix, però amb una diferència. L'album ha de ser el seu currículum esportiu, que pugui ser un bon aval, a fi que els propietaris li cedixin cavalls millors dels que ara condueix.

Si fa aquesta col·lecció, En Joan Parrona haurà aprovat la llicència definitiva que li va ensenyar i que tant treballà Jens Ipsen perquè fos un bon jockey: Ser un gran guanyador com va ser Diocles de Lusitània a l'Antiga Roma o Bartomeu Estelrich al segle passat a Mallorca.

És del tot inadmissible que el nostre amic Joan es passi hores i més hores a Son Pardo i no es porti com un digne successor seu.

Si treballà i treu els seus fruits. En Jens Ipsen des del cel se sentirà satisfet. Ara falta que l'amic Joan ens escolti.

Per quan serà això? Ω

MIQUEL ALEMANY I BATLLE

SANTA MARIA DEL CAMÍ

Fa 4 anys que n'Emili Vidal va obrir el K.O. GYM al carrer de sa Matança de santa Maria del Camí. A la foto amb n'Antoni Roldán i Mercadal, campió d'Espanya de boxa amateur pes ploma 2002. L'any passat varen tenir n'Antoni Trumelles sup campió de les Balears com a pes pesat i en Joan Salom, també sup campió balear semi pesat. Tel. 610 214 272

Fa 4 anys que en Josep Mª Estarelles va obrir el Taller Gràfic Estarelles al carrer Bernat de santa Eugènia de santa Maria del Camí. Tel. 971 621 246

Fa 5 anys que en Manuel Bravo va obrir la Metallisteria Bravo al carrer Bernat de santa Eugènia de Santa Maria. Tel. 971 140 089

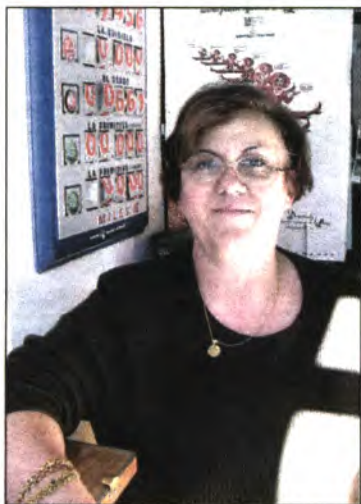
Al carrer Llarg de santa Maria del Camí hi ha l'empresa de decoració Aretxes amb aquest guàrdia civil de fusta que fa guàrdies a l'entrada. Les veïnes me digueren que l'amo de l'empresa, en Joan Mas va morir de mort sobtada i imprevista no fa molt de temps.

Fa mig any que en Ricard Calatayut regenta el bar Nou al costat de l'Ajuntament de santa Maria del Camí. Els cap de setmana fa soparets pels clients. Tel. 971 620 604

Fa 15 anys que na Carme Mas regenta la botiga de confecció Can Cases al carrer Llarg de Santa Maria del Camí. Sa mare, Sebastiana Dolç va obrir aquesta botiga fa 50 anys. Tel. 971 620 028

Fa 17 anys que na Maria Pilar Torrents regenta l'Administració de loteries de Santa Maria del Camí. Aquests dies està venen Sa Grossa de Nadal. Tel. 971 621 263

Fa 15 anys que en Salvador Ferrándiz va obrir l'empresa 3D Videogràfic, primer a Ciutat de Mallorca i ara des de fa 2 anys a l'Avinguda Jaume III de Santa Maria del Camí.

És la primera i única productora de dibuixos animats de les Balears. Amb el seus empleats, dibuixa, dona color i fa muntatges d'allò que li demanen. Fa feina per Cromosoma Neptuno Films, Docon Films i altres productores. Ha fet Juanito Jones, Bandolero, i ara està a punt de treure Contes de la lluna bruna (producció pròpia amb veus mallorquines). Fan publicitat, anuncis, pàgines web... Tel. 971 621 660

Fa 3 anys que en Pep Lluís Martorell i Alcover va obrir la Perruqueria Pep Lluís a la Plaça Nova de Santa Maria. Ell arregla els cabells i en Francesc Bota dona massatges. Tel. 971 140 90

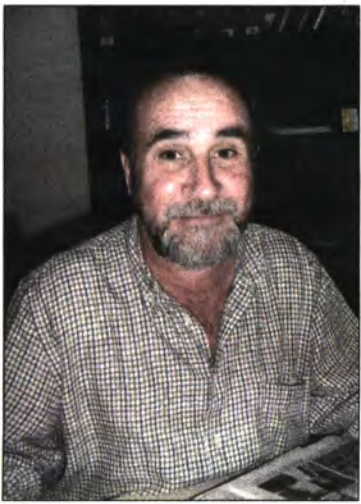
Fa 2 mesos que en Folko Sensen de Wuppertal ha obert la botiga Sa Vinya al carrer Marques de la Font Santa de Santa Maria. Te vins de Mallorca, de sa península, de França i d'Alemanya. Tel. 661 610 023

Fa 11 anys que en Pere Ferrer va obrir el Taller can Pere al carrer de ses Cases Noves de Santa Maria del Camí. A la foto amb el seu ajudant. Tel. 971 620 330

Fa 1 anys que na Sabine Kaiser regenta la botiga Forma Noble a Santa Maria del Camí. Ven mobles i decoració. A Ciutat va tenir aquesta botiga durant 4 anys. Tel. 971 621 279

Fa 2 anys que en Gabriel Duran va obrir l'oficina de l'agència Tot Espectacle a l'Avinguda de Jaume III de Santa Maria del Camí. El trobareu al 971 140 981

Un cordovès indignat i avergonyit: vol marxar al país de la seva dona

Acabava de llegir la resposta d'Aznar a les crítiques sobre l'acte d'homenatge a la bandera espanyola i em truca un amic espanyol que viu al Vallès. El paio em diu entre altres coses:

- 1- Li fa vergonya ésser espanyol amb el govern que té.
- 2- Els mitjans de comunicació duen a terme una campanya espanyolista i anti-basca fastigosa que frega si no és pur feixisme.
- 3- No li agrada el rumb que prenen les coses.

I jo li dic el següent:

- 1- Catalans i Bascos patim per dues bandes: el govern a més d'ésser fastigós és estranger. Som governats per gent estrangera.
- 2- Si jo era espanyol em faria vergonya tenir aquesta/es bèsties immundes al govern.
- 3- Sempre han estat i pensat així: ara només els ha sortit LA BÈSTIA que tenien dins.
- 4- Són els bascos els qui han posat nerviós l'Aznar, el PP, el Rei i els militars.
- 5- Evidentment els Catalans no posem nerviós a ningú i no ens prenen mai seriosament: fixe-u-vos quin són els temes principals a Catalunya: el País Basc, l'Esteve i la bandera espanyola de Madrid.

El paio ha acabat dient-me que si la cosa continua enverinant-se se'n va amb tota la seva família al país de la seva dona. Ω

Oriol Tallaferro
Genève Suïssa

La Fundació Ausiàs March, Acció Cultural del País Valencià i l'Institut Joan Fuster participen en la compra i el projecte

“El Siglo” serà un gran centre de cultura catalana al cor de València

Eliseu Climent segella l'adquisició de l'emblemàtic edifici modernista

IGNASI ARAGAY
BARCELONA

Eliseu Climent s'ha tret un altre trumfo de la màniga amb l'adquisició del popular edifici dels antics magatzems El Siglo, que passaran a ser un centre de cultura catalana al cor de València.

L'operació, que suposa una entrada de cavall sicilià del valencianisme cultural al centre de la capital, s'ha fet amb el concurs principal de quatre institucions, amb la Fundació Renau, presidida pel músic Carles Santos, al capdavant. La Fundació Ausiàs March, Acció Cultural del País Valencià i l'Institut Joan Fuster, dins el qual funcional l'assemblea d'alcaldes i regidors dels Països Catalans i l'assemblea nacional d'entitats, també participen en la compra i el pro-

jecte. El projecte s'ha gestat en la més estricta discreció per evitar qualsevol interferència de les instàncies de govern del Partit Popular, que governa tant a la ciutat com a la Generalitat Valenciana.

La idea de l'impulsor i coordinador de la iniciativa, l'editor i activista Eliseu Climent, és que la nova institució sigui un focus d'irradiació cultural que doni cabuda a institucions valencianes, en primer lloc, i també de tots els Països Catalans: “Serà més, molt més que una simple casa de cultura”, proclama Climent, que per exemple en el terreny artístic anuncia que es convidarà a fer intervencions a l'edifici creadors com Pere Jaume, que ja l'ha visitat, Antoni Tàpies i Andreu Alfaro, entre d'altres.

La voluntat de les institucions valencianes directament implicades és que El Siglo segueixi sent conegut popularment amb el mateix nom, però catalanitzat: El Segle. Però tant aquest detall com la forma d'estructurar els continguts i l'organització del centre es posaran damunt la taula en una primera reunió plenària de dilluns, segons va anunciar ahir Eliseu Climent.

La remodelació arquitectònica

El que sí que ja està decidit és el responsable de la remodelació de l'edifici, l'arquitecte Carles Dolç, amb qui col·laborarà Oriol Bohigas des de Catalunya, i un arquitecte balear encara per concretar. Igual com el finançament de la compra (3,32 milions d'euros, uns 550 milions de pessetes)

ha estat col·lectiu, també ho serà el de la reforma, per a la qual “encara no hi ha terminis fixats”, diu Climent, que confessa: “Aquest és el projecte més fort en què m'he ficat”.

L'edifici té 3.200 metres quadrats construïts i la seva estructura interna respon a la típica dels grans magatzems de finals del segle XIX i principis del XX, cas de La Fayette de París, Harrod's de Londres o Can Jorba de Barcelona (avui Corte Inglés del Portal de l'Àngel).

El Siglo Valenciano va néixer com a negoci el 1879 i va funcionar fins que va tancar ara fa 23 anys. Té dues façanes que donen als carrers Maians i Sant Ferran i una estructura interior de ferro amb un gran pati central coronat per un lluernari. A causa del trencament

dels vidres del lluernari, la sala central ha hagut de suportar els darrers anys les inclemències del temps. L'immoble té planta baixa i tres pisos que donen al pati circular, entorn del qual girava la vida del negoci, durant dècades un referent de la vida comercial valenciana. A més, hi ha un soterrani de 700 metres quadrats que també serà habitat per al nou centre cultural.

Després que els propietaris del negoci van quedar arruïnats, en l'actualitat l'immoble pertanyia a la família Nebot, ben coneguda a la ciutat. Les seves dimensions, el seu caràcter emblemàtic i el fet que sigui patrimoni protegit fins a l'entrada en escena de Climent n'havien encallat la venda. Ω

ANNA (Agència de Notícies Alternativa del País Valencià)

JOAN CARLES I, L'IRRESPONSABLE?

L'escriptor Víctor Alexandre ha publicat aquest article al diari “El Punt”

Segons la justícia espanyola el seu rei és «inviolable i exempt de responsabilitat», per això es permet qualificar d'«encuentro» la que va ser una de les colonitzacions més sagnants de la història i un dels espolis més ferotges que recorden els defensors de les llibertats.

No ens deixem enredar per l'arxivament de la denúncia contra Jesús Artiola. Això no altera la realitat. I la realitat és que Franco no va morir el 20 de novembre de 1975. Ingenus de mena, els catalans hem viscut aquests darrers 27 anys completament enganyats. Franco no tan sols no va morir, sinó que va assistir, com un espectador més, a l'escenificació del seu propi enterrament.

Franco, per tant, és viu i viu entre nosaltres. És un home gran, no hi ha dubte -el proper 2 de desembre farà 110 anys-, però és viu, i la seva existència constitueix tot un referent per als seus fills ideològics. Perquè són ells, aquests fills ideològics, els qui avui ocupen el seu lloc al govern espanyol. Són ells els continua-

dors de la seva obra inacabada i els encarregats de fer realitat els seus anhels més profunds.

I quins poden ser els anhels d'un genocida? Quins poden ser els anhels d'un enemic de la llibertat dels pobles? En el cas d'en Franco: la desaparició de la identitat catalana, la negació de la seva pròpia història, l'espanyolització de la seva cultura i la mort de la seva llengua. Aquests anhels, per sort, no han reeixit. Han fet molt de mal, certament, però no han reeixit. I és precisament perquè no han reeixit, que els fills ideològics de Francisco Franco, aquells que el 12 de març de l'any 2000 van guanyar a Espanya -no pas a Catalunya- unes eleccions per majoria absoluta, ho continuen intentant. Per aconseguir-ho estan disposats a tot, inclosa la mentida. La mentida, però, perd força segons qui la diu. Perquè la mentida arribi a ser acceptada com a veritat -si més no per tots aquells que, per raons d'edat, no han viscut determinats episodis històrics-, cal que qui la diu sigui una figu-

ra majestàtica, protegida per unes lleis fetes a la seva mida i emparada amb zel pels encarregats de vetllar pel seu compliment. Per exemple, un rei.

«Franco és viu. És un home gran, que el proper 2 de desembre farà 110 anys». Qui millor que un rei per vestir de solemnitat un enfilall de mentides? Si, a més, hi afegim un posat seriós, transcendent, i guarnim l'escena amb una ministra de Cultura i uns mitjans de comunicació delerosos de rentar el cervell a l'auditori, la falsificació històrica està servida. Però què passa quan l'auditori no es deixa rentar el cervell? Què passa quan l'auditori, que coneix molt bé la història, no tan sols es nega a admetre la mentida sinó que, a més, té la gosadia de denunciar-la? Doncs passa que els encarregats de vetllar per la impunitat del rei mentider fan exactament el mateix, però a l'inrevés: no tan sols no admeten a tràmit la denúncia, sinó que denuncien el denunciador. I la seva acció, per esperpèntica que pugui ser,

està carregada de sentit. Ho està, perquè la justícia espanyola ha utilitzat Jesús Artiola, el denunciador, per advertir-nos a tots, literalment, que el seu rei és «inviolable i exempt de responsabilitat».

Arribats aquí, és clar, hi ha algunes preguntes a fer: quan ens diuen que aquest rei és inviolable, ¿què volen dir, exactament? ¿Ens estan dient que nosaltres, a diferència d'ell, sí que som violables? ¿Ens estan dient que la seva Constitució divideix les persones en violables i inviolables? El que més ens preocupa, però, és que ens diguin que aquest rei està exempt de responsabilitat? ¿Exempt de responsabilitat? ¿Què potser no hi és tot?

¿Significa, això, que el tron d'Espanya està ocupat per un irresponsable? ¿És per aquest motiu, per la seva irresponsabilitat, que es permet insultar totes aquelles persones, encara vives, que van patir en la pròpia carn -o que pateixen, encara avui, quan són detingudes per la policia espanyola- tota mena de vexacions

pel sol fet de defensar el seu dret a parlar català? Segurament deu ser per això, perquè és un irresponsable, que el rei dels espanyols qualifica d'«encuentro» la que va ser una de les colonitzacions més sagnants de tota la història de la humanitat i un dels espolis més ferotges que recorden els defensors de les llibertats.

Per acabar, només tres preguntes: la irresponsabilitat és un tret idiosincràtic borbó o és un requisit ineludible per ser rei d'Espanya? En el supòsit que sigui que no, que la irresponsabilitat no és un tret idiosincràtic borbó i que tampoc no és un requisit ineludible per ser rei d'Espanya, com és que el rei d'Espanya no és ni pot ser mai una persona responsable? I finalment, qui és més irresponsable, l'irresponsable pròpiament dit o el govern i la justícia que imposen l'acatament, la lloança i la veneració de la seva irresponsabilitat? Ω

Víctor Alexandre

Font: agusti@llibertat.com !!!

B U N Y O L A

Presenten la sisena època de Es Castellet, cinc anys després de la seva desaparició

J.V. LA VEU DE SÓLLER

El Col·lectiu Cultural Sitja, juntament amb un grapat de joves de la localitat de Bunyola, han pres la iniciativa de recuperar Es Castellet, una revista bimensual de més

de trenta anys d'història a la localitat.

Després de mesos de molta feina, aquest dimarts Es Castellet fou presentat als veïnats de Bunyola, en un acte que es va desenvolupar a la Casa de Cultura de Bun-

yola i que comptà amb la participació de Joan Parets, un dels fundadors de la revista l'any 1968, Maria Cabot, batlessa de Bunyola, Jaume Mateu Martí, del Col·lectiu Cultural Sitja, Jaume Mateu Verdera i Mercè Bujosa, responsables de la

nova etapa de la publicació i tots els integrants del consell de redacció de la revista.

La publicació, que es presenta a un preu de dos euros l'exemplar, pretén ésser principalment un instrument de normalització lingüísti-

ca de la llengua catalana, a més d'un espai en que es pugui fomentar la història, la literatura, la cultura, així com l'ecologisme i la natura.

L'acte de presentació va finalitzar amb una petita berenada que es va oferir a tots els assistents. Ω

Novetats editorials de "Documenta Balear"

Antoni Nadal publica *El teatre mallorquí del segle XX*

L'escriptor i historiador Antoni Nadal ha publicat un petit opuscle titulat "El teatre mallorquí del segle XX". És una interessant aportació al coneixement del nostre fet teatral ja que, excepció feta de les aportacions de Gregori Mir, Josep M. Llompart, Jaume Vidal Alcover, Gabriel Janer Manilla, Josep Massot i Muntaner i Joan Mas i Vives no teníem a l'abast una síntesi com la que ara ens ofereix "Documenta Balear".

En els capítols "L'entrebanc franquista (1936-1975)" (pàgs. 18-31) i "La represa del procés de normalització (1975-2000)" (pàgs. 32-42) podem constatar algunes de les dificultats històriques dels autors mallorquins contemporanis per arribar al públic. D'una manera sintètica, Antoni Nadal ens descriu l'evolució d'una societat gens receptiva a les obres dels seus autors més avançats. Nadal ens parla dels mallorquins "de Barcelona", és a dir, d'aquells autors que, amb problemes per representar a Mallorca havien de provar sort a la capital del Principat. En l'opuscle abans esmentat trobam informació de l'aventura barcelonina de Blai Bonet, Baltasar Porcel, Joan Soler, Xesc Barceló i Alexandre Ballester.

Joan Soler, guanyador de nombrosos premis i autor compromès amb les idees d'alliberament de les classes populars, resta encara sense estrenar. Alexandre Ballester, estrenat a València, Barcelona i nombrosos indrets dels Països Catalans s'ha vist quasi completament silenciats en aquests darrers vint-i-cinc anys de democràcia. Xesc Barceló, com diu Antoni Nadal, "ha hagut d'esperar fins a l'any 2001 per veure estrenada una obra seva a Mallorca". Jaume Vidal Alcover també ha estat rebutjat per la societat illenca... No parlem de les dificultats per donar a conèixer alguna de les obres de l'autor que signa aquest article! La lectura de l'interessant llibret d'Antoni Nadal m'ha fet recordar trenta anys de lluita intensa (i sovint ignorada) per a provar de remoure el nostre somort panorama teatral.

L'any 1976 vaig publicar *Autòpsia a la matinada*, obra d'un sol acte escrita en homenatge a l'estudiant Enrique Ruano assassinat per la dictadura franquista l'any 1969. *Autòpsia a la matinada* obtingué el premi Bartomeu Ferrà-Ciutat de Palma 1974. L'any 1985 vaig aconseguir editar *Homenatge Rosselló-Pòrcel* (que guanyà el Premi Ciutat d'Alcoi 1984). Una obra essen-

cialment experimental que vol jugar amb la veu dels personatges, amb la música, el cinema, la mímica i els efectes sonors... *Ara a qui toca?* guanyà el premi Carlos Arniches 1972 en llengua catalana i va merèixer crítiques elogioses de Ricard Salvat i José Monleón.

Ara, a qui toca? escrita en la línia d'*Autòpsia a la matinada*, va ser definida com a síntesi del teatre de l'absurd francès i de l'èpica brechtiana. La temàtica de l'obra gira en torn dels fills dels republicans que comencen la lluita per la llibertat a partir dels seixanta. L'any 2000 es va poder publicar *Acte Únic*, premi Teatre Principal-Consell Insular de Mallorca de Textos Teatral 1987. L'escriptor Miquel Mas ha definit *Acte Únic* com una de les obres de teatre mallorquines més valentes que s'hagin escrit mai, un "deliberat atac multiangular" contra la mediocritat regnant. L'any 1975 vaig tenir la sort de guanyar el Premi Especial Born de teatre (el més important dels Països Catalans) amb *Les Germanies*, una obra-col·lage amb documents històrics, cançons, poesia, dispositives i documentals que vol donar notícia de la lluita del poble mallorquí en defensa de la llibertat.

L'obra *Atzucac* obtingué el Ciutat de Granollers 1990. *Atzucac* ofereix un espectacle on la llengua, els jocs de paraules i la poesia en són els protagonistes. Molt propera a certs plantejaments de Ionesco i Beckett, *Atzucac* significa una autèntica proposta de renovació del teatre modern a les Illes. *El cadàver*, va estrenada el 30 de maig de 1996 al Teatre Principal de Palma per la companyia Taula Rodona, sota la direcció d'Adolfo Diez i, el 7 de setembre de 1998 al Teatre Centre de Girona, sota la direcció de Teresa Gelpí. L'obra va ser publicada l'any 1998.

El 21 de març de 1999 *El cadàver* va ser estrenada a Barcelona dirigida també per Teresa Gelpí. Posteriorment i amb l'obra *Els anys del desig més ardent* (2000) vaig obtenir una beca del Consell de Mallorca per a la creació de textos teatrals en llengua catalana. Altres obres encara inèdites són: *Dones en guerra*, *Els darrers dies de George Sand*, *L'amagatall* (adaptació de la novel·la *L'amagatall* que guanyà el premi de novel·la "Miquel Àngel Riera 1998"). Ω

(Miquel López Crespí)

Les actrius del grup "Taula Rodona Teatre" el dia de l'estrena de l'obra de Miquel López Crespí "El cadàver" (Homenatge Emili Darder) en el Teatre Principal de Ciutat

LA LITERATURA CATALANA CONTEMPORÀNIA

Els problemes de l'escriptor català (1)

VÍCTOR GAYÀ

Els problemes de l'escriptor català són de molt distinta naturalesa. Perquè, a les dificultats que comparteix amb la resta d'escriptors del món, s'hi afegeixen els problemes particulars relacionats amb el seu àmbit polícolingüístic.

Tot escriptor, en la pràctica d'escriure, té uns problemes derivats del mateix acte de creació, de la seva peculiar manera d'enfrontar-se a la verbalització i de projectar-se mitjançant l'estructuració del llenguatge escrit. En això, no hi a gaire diferències geogràfiques ni socials, i els problemes d'expressió literària poden ser -en essència- iguals en un escriptor en llengua anglesa que viu a Nov York, que en un altre de llengua aimara que viu a Bolívia.

Als problemes personals s'hi afegeixen els socials almanco en una doble direcció: els provocats o condicionats per la globalització i la tecnificació de les comunicacions, i els referents a les singulars condicions politicocivils locals o regionals. La primera direcció pel que, paradoxalment, suposa de tendència al pensament únic, així com pel qüestionament dels suports tradicionals de la literatura i, fins i tot, de la mateixa literatura com ha estat entesa fins ara. Pel que fa a la direcció zonal, els problemes poder sorgir de tots els condicionaments que presionen la llibertat d'expressió en totes les seves formes i gradacions directes i indirectes. Aquí les diferències entre les distintes regions del món són ben marcades, encara que dins el món occidental podríem parlar d'un marc problemàtic bastant homogeni.

Els problemes específics de l'escriptor català són, bàsicament solidaris dels problemes lingüístics, conseqüència tot plegat de la condició de llengua sense estat que té el català, malgrat la seva importància demogràfica. La cantonització lingüística de l'estat espanyol, que no va aparellada de la cantonització de sobirania, fa que resti pràcticament intacte el centralisme constitucional del castellà amb la coartada d'un bilingüisme que mai no és recíproc, i amb el que això suposa de dificultat per fer de la llengua catalana la llengua de relació i comunicació habitual en tots els àmbits i, en conseqüència, la llengua de consum literari.

Finalment, i aquest fenomen no és aliè a les "virtuts" constitucionals, l'escriptor català, com la resta dels usuaris de la llengua catalana, ha de patir això que Llorenç Capellà ha definit com la llengua esquarturada, i que, pel que fa als escriptors, suposa la compartimentació dels distints països de parla catalana en àmbits de relació cultural i comercial dels quals es veu seriosament dificultada, si no definitivament interrompuda. I això és resumeix en un fet clar: són majoria els escriptors mallorquins amb obra important publicada aquí que són gairebé desconeguts i, en tot cas, molt poques vegades coneguts amb puntualitat en el País Valencià i en el Principat.

És dins aquest marc general de la dificultat i de la problemàtica de l'escriptor català,

on es desenvolupa la novel·la, titulada *La novel·la de Miquel López Crespí*. L'escriptor pobler fixa la trama de la seva narració en un aspecte molt concret, i tal volta anecdòtic, de tota aquesta problemàtica complexa que constitueix el fet d'existir i exercir com a escriptor català: la presentació d'un llibre. I amb aquest rerefons, compon una mena de crònica sobre les vicissituds d'un autor en el seu particular i sovint solidari camí per aconseguir presentar amb èxit la seva obra. Tanmateix, i malgrat haver triat aquest caire, si es vol secundari en la història d'un llibre i absolutament menor en la història de la Literatura (amb majúscula), l'autor aprofita per fer desfilat tot un seguit de vicis, des de la problemàtica personal (les suposades patologies dels escriptors), passant -i no precisament de passada- pels problemes socials, ideològics i lingüístics, per acabar dibuixant de manera ampla tota la maquinària que mou el món de l'escriptura, l'edició, la distribució, la difusió i la crítica tant periodística com universitària; i tot, des de la perspectiva d'un escriptor català de les Illes, que si ja havia de fer front a la neurosi personal i la mundialització aliena i alienada, a la cantonització i a l'esquarterament de la llengua que ha triat per escriure, també ha de fer front a les misèries de la congregació religiosa de la literatura provinciana.

De la queixa a l'anàlisi i la denúncia, amb humor davant els fets particulars i quotidians i amb el dramatisme residual del fet general i històric, López Crespí va desenvolupant la crònica d'una presentació a la qual són convocats no només personatges de tota mena que -un a un i a cor- van mostrant els llautons, sinó també institucions, associacions, grups fàctics i diversa fauna personal i corporativa, amb tot un seguit d'interpretacions gairebé guinyolesques.

Al capdavant, *La novel·la* dibuixa un panorama no gens encoratjador com podem veure en algunes cites de les moltes que podríem proposar: "Ni els catedràtics de la Universitat no coneixen el nom dels intel·lectuals més importants de la nostra Terra" (p. 32); "els companys envejosos... els escriptors frustrats" (p. 9); "la recerca psicòtica de la fama, el protagonisme més descarat, les ressenyes dels crítics servils" (p. 21); "Els editors no comprenen res del que fa referència als problemes dels escriptors" (p. 45); "Quantes vegades no ens ha sorprès comprovar com, en enciclopèdies i antologies, únicament sortien els 'especialistes' en la promoció personal" (p. 101). I etcètera, etcètera.

Tanmateix, tot i aquest panorama, no deixa de ser curiós i encoratjador que la història de la presentació acabi feliçment ("per una vegada tot ha marxat a la perfecció"), malgrat les "misèries de la situació cultural en l'època de la barbàrie". Sembla que l'autor, finalment, s'avé a participar amb humor rabios en el "carnaval literari", ni que sigui per intentar desemmascarar-lo. Ω

(1) (Amb motiu de la presentació de *La novel·la de Miquel López Crespí* a la Casa Catalana, el 21 de juny de 2002)

Quins governants que tenim!

PER CLIMENT GARAU DE LLUCMAJOR

Vaja, vaja, vaja, vaja,
Quins governants que tenim
Ells no miren mai gens prim,
Ens que es perdi sa somada.
Podria haver-se salvada,
Emprant els coneixements,
A Galícia moltes gents,
Els han fotuda s'anyada.

Quant el capità s'adonà,
Conte de tant gros perill,
De telèfon sense fil,
Segur que se'n servirà.
Podia telefonar,
A servici de marina,
Que el seu líquit perdia,
i es podia trascolar.

Però guardaren silenci
Sa burocràcia que hi ha,
El vaixell continua,
Amb la seva diligència.
Això dugué conseqüència
Molts de petroli tirar,
Quilometres embrutar,
Sa misèria fa presència.

Estava a prop de sa costa,
Si tenguessin interès,
Per salvar aquest procés,
El buidar-lo és la resposta.

Perjudicar a ca nostra,
D'això ells no miren prim,
Tot problema discutint,
N'és prudent l'ou de sa lloca.

Servit de remolcadors
El vaixell estirarien,
Mar endins ells el durien,
De petroli molts milions.
Tres quilometres de fons,
Allà està descansant,
Els tècnics van comentant,
Les diferents versions.

És una bomba que està,
A dins la mar preparada,
Si un dia explotava,
Cosa que es pot esperar.
Molts quilometres de mar,
En serien afectats,
Els molts de peixos privats,
Mai hi podrien tornar.

La mar és la salvació,
De tota la humanitat,
Haver de ser maltractat,
Dels causant no hi ha perdó.
Resisteix amb gran pressió,
Les més grosses envestides,
N'hi ha que prenen ses mides
Per poder destruir-lo. Ω

A l'ex gerent de la C.A.P.

Francesc Bergues i Picó,
T'he vist fa poc pel diari;
Te resaré un rosari,
Que no et duguin a presó.
Si fas molta d'oració,
Si dus un escapulari,
Del tabernacle o sagrari,
I prens la comunió,
Fent acte de contrició,
Te donaran el perdó,
I no aniràs al calvari.
Jo faré d'intermediari,
Per dar-te l'absolució.

Guillem Cremat de sa Pobla

A Miquel Segura Aguiló

Per la revista Sa Plaça m'he assabentat que la filla del "prestigiós periodista" Miquel Segura Aguiló se va casar aquest estiu passat. Justament el mateix dia va fer una bona brusca que els va desbaratar la festa de dinar a l'aire lliure que tenien preparada i l'hagueren d'improvisar a dins d'un hotel. Record com si fos ahir que a un diari de ciutat

del qual eres corresponal vas publicar entre altres coses que jo era "un mal casat". Per això, el casament de la teva filla m'ha inspirat i he compost aquestes gloses.

En Miquel de can Segura,
Ell me va dir mal casat,
Ara el temps ha arribat
Per jo passar-li factura.

Ara tens la teva filla,
Casada amb divorciat,
Los desig felicitat,
Però per tu, una conilla.

De xulla has de fer panades,
Conilla i xot passador,
I tendran més bon sabor,
Si hi mescles arengades.

Així pot ser aprendràs,
A respectar a la gent,
Ho has de tenir present,
Tal volta t'esmenaràs.

Jo t'he fet aquestes gloses,
Perquè les meditis be,
Si t'esmenes et faré,
Un ramell de belles roses. Ω

Guillem Cremat de sa Pobla

Involució lingüística a Intermón

La pàgina d'Intermon ja només està escrita en ESPANYOL:

<http://www.intermon.org>, i tenen la "barra" de començar dient Juntos por una vida digna.

Serà que els catalans no ens la mereixem. Com pot ser que faci servir aquest lema i sigui incapaç de respectar la nostre llengua i la nostra cultura.

Potser ens cal dir prou a tanta hipocresia. Ja poden anar fent solidaritat arreu del món, però si no són capaços de respectar TOTS els pobles (i aquí, si no els sap greu, ens hi podem incloure els catalans) no ens interessin ni es mereixen el nostre respecte.

Quan hi ha una involució lingüística generalitzada, això vol dir que els catalans són menys actius en diversos llocs on abans es mantenia, almenys un bilingüisme.

Sovint em deman a què dediquen el temps els nacionalistes catalans (vaig arrebegant pistes d'ací i d'allà). Cert que és difícil de plantar cara en organitzacions burocràtiques com Intermón o Greenpeace, on quasi sempre serem estricta minoria - malgrat que Intermón nasqué a ca nostra. Personalment col·laboro modestament amb Intermón i m'ho envien quasi tot en català - un català correcte però ben light i llatinitzat - i si mai m'envien res en foraster, els ho retorn amb nota. Ara me'n donaré de baixa, donades les circumstàncies.

Els espanyols són depredadors perquè són un poble dominant, perquè han estat bel·licosos des dels orígens i s'han dedicat a crear Estat. Els catalans han preferit crear comerç, benestar econòmic, democràcia: hem estat tradicionalment més curts de perspectiva, més ingenus i més individualistes. I seguim igual, però cada vegada, amb la globalització, més avall, més avall... Ω

Ricard Colom

Llibres per (re)fer un país Diccionari de les llengües d'Europa

Ignasi Badia i Capdevila. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 2002.

Sens dubte, ens hem de felicitar per l'aparició en català d'aquest diccionari de les llengües d'Europa, en la línia de materials com *Encyclopedia of the languages of Europa* (publicada per Blackwell Publishers Ltd, el 1998) o *Diccionario Espasa de las lenguas del mundo* (obra de Rafael del Moral, 2002). Com a ciutadans i ciutadanes dels Països Catalans, l'obra d'Ignasi Badia té, però, diversos avantatges: és una obra manejable i assequible per a un públic general; és una obra feta amb rigor, que no defuig, però, definir-se en temes lingüístics polèmics (el gallec s'inclou en el portuguès, per exemple); i, finalment, és una obra feta des d'una òptica catalana (fa especial esment a les diverses variants del català; i, a més, ens estalvia haver de llegir termes tan ideològicament interessats com el de catalán-valenciano-balear per designar la llengua catalana que trobem al diccionari de Rafael del Moral).

Sigui com sigui, aquestes obres cal inscriure-les en el corrent, cada cop més estès, d'interès per la preservació de la diversitat lingüística del món, que

podem veure reflectit en llibres com *Halte à la mort des langues* (Claude Hagège, 2000), *La dignidad e igualdad de las lenguas. Crítica de la discriminación lingüística* (Juan Carlos Moreno Cabrera, 2000) o *Language Death* (David Crystal, 2000), sense deixar-nos, és clar, les obres de la nostra Carme Junyent (*Les llengües del món-1989-1992*, *Vida i mort de les llengües -1992-*, *La diversitat lingüística -1999-*, per posar només uns exemples).

Pel que fa a l'obra d'Ignasi Badia, el gruix del llibre el formen els articles referents a les llengües d'Europa, a les principals varietats dialectals d'aquestes llengües, a les famílies lingüístiques... En els articles referits a les llengües l'estructura és molt clara: es classifica la llengua; s'indica quin és l'alfabet (o alfabet) que utilitza; el nombre de parlants; el domini lingüístic; el nom autòcton; el sinònim o sinònims del nom principal; i, finalment, hi trobem el cos l'article, on s'explica la història de la llengua, el tractament legal que rep, la vitalitat en cadascun dels territoris on es parla, els àmbits en què s'usa, les varie-

tats dialectals que té, els trets gramaticals més característics i, fins i tot, un text de mostra. Certament, una gran quantitat d'informació que ens permet una excel·lent introducció a la riquesa lingüística del nostre continent.

A més, però, en el llibre trobem uns apèndixs força útils: una llista amb tots els estats d'Europa amb les llengües que s'hi parlen (per exemple, en el cas de l'Estat espanyol es fa referència al castellà, al català, al portuguès -tant pel que fa al gallec com al portuguès d'Extremadura i Lleó-, al basc, a l'aragonès, al lleonès i a l'occità); una classificació, en forma d'arbre, de les llengües d'Europa; els alfabetos llatí, ciríl·lic, grec i hebreu; i, finalment, un mapa de les llengües d'Europa molt clar, molt visual, que ha sabut resoldre molt bé el tema dels illots lingüístics.

En definitiva, una obra que ens ha de ser molt útil per conèixer la diversitat lingüística d'Europa (l'autèntica diversitat que, a voltes, els grans estat volen oblidar), que és part de la nostra riquesa cultural. Ω

Pere Mayans

PETITS ANUNCIS

BORSA
IMMOBILIÀRIA

Traspàs saló de bellesa-perruqueria al carrer Antic a la zona dels molins de Santa Catalina, completament equipada. Tel. 971 739 940-609 783 949

Es lloga tercer pis a sa Pobla, completament equipat en lloc cèntric. 120 m², cuina, bany, saleta gran menjador, 2 dormitoris dobles i un individuals, balcons... Tel. 652 225 818 - 971 547 823.

Venc a ses Rotes d'Alaró adossat forrat de pedra. Tres dormitoris, tres sales de bany, saló amb xemeneia. Vistes molt bones i molt de sol. Portassa per a dos cotxes i traster. Preu 420.710 €.

A Binissalem, venc casa. Dues altures, 12 metres de façana, 3 dormitoris, 1 bany, terrassa, garatge, porxo, jardí. Opcional caseta de convidats. 144.243 €. Cèntric. Tel. 661 427 008.

Particular ven local de 100 m². Més de 100 m² de terrassa adequat per a qualsevol negoci a la Plaça d'Orson Wells de Ciutat. 110.000 €. Tel. 971 770 099.

Colònia de Sant Jordi. Venc taller nàutic 360 m². Amb vivenda de 80 m². Tel. 658 846 065.

Binissalem. Ven casa dues altures, dos dormitoris, cuina amoblada, bany, porxo, terrassa, portassa i pati. 144.420 €. Tel. 661 427 008.

Binissalem. Traspàs bar al carrer del Fang, completament equipat i pantalla de cine amb tot l'equip de projecció. Tel. 667 516 011 - 600 443 924.

Particular ven estudi-apartament

de 35 m. a Cala Pi, moblat i en perfecte estat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Petita comunitat i vistes a la mar. Poques despeses. Tel. 699 212 404.

Se traspassa o ven el Bar sa Pedra al carrer Major de Llucmajor. Tel. 971 120 863.

SERVEIS
PROFESSIONALS

Leo Casanovà. Tarot, massatges curatius, medicina natural. Marqués de la Font Santa, 6-2. Cita prèvia. 670 067 314

Duet de cançons en català s'ofereix per tocar arreu dels PPCC, Bústia Postal 223 de Torredembarra. El Tarragonès, 43830 jhttp://paisos-catalans.org// tres.

Amb acompanyament musical, soprano mallorquina, canta a les vostres noces, noces de plata, comunions... Tel. 971 121 123.

Comunions, festes. Gran espectacle de pallasos en català. Tel. 677 898 462.

Comunions, festes. Gran espectacle de Màgia en català. Tel. 658 117 262.

Mallorquina de 52 anys responsable i no fumadora s'ofereix per fer companyia a senyora, també a hospital per hores. Tel. 666 212 404

PERSONALS

Als Països Catalans es fa molt bona música, però, en especial la que surt de Mallorca a càrrec d'en Tomeu Penya. Independentistes: si sommiem en una nació lliure, plena de música catalana i vibracions nostres, escriviu-me: Francesc Bujet.

Passeig del Migdia, 32-2-3-17200 Palafrugell.

Cercam gent entre els 18 i els 45 anys per excursions, sortides etc. Abstenir-se els qui vagin de mala fe. Bústia postal 1792-07080 Ciutat.

Capritxós, especial, diferent i atractiu jove de 30 anys, cerca dona intel·ligent que vulgui companyia, carícies, massatges i sexe durant les seves estades al Principat. Tel. 907 843 901

Naturalesa, el mar, la muntanya, un cafè... si ets dona atractiva i divertida t'he de conèixer urgentment. Bústia postal 1174-07080 Ciutat de Mallorca.

Noi de 24 anys, independentista i romàntic, coneixeria noia de similar edat, soltera de Girona per sortir a cinema i platja. Carles Llovers. Rocacorba, 15 Vilablareix 17180

Cerc femella per festejar fins al 40 anys. Òscar Pujol. Blanquerna, 58 07010 Ciutat de Mallorca.

Som na Lledoneta Tàrrega tenc 16 anys i m'encantarà intercanviar correspondència amb al·lots nacionalistes mallorquins, menorquins o eivissencs. Lledoneta86@hotmail.com o a l'Avinguda de Barcelona. Urb. Vilamar, 50 * 12.560 Benicàssim

COMUNICATS

El Consell Nacional Català ofereix diversos llibres a tot aquell que els demani, al voltant dels drets i història de la comuna pàtria catalana. Bústia postal 15.071 de Barcelona 080080

Si voleu rebre informació sobre les Joventuts d'Esquerra Republicana, i rebre els nostres butlletins, escriviu a: JERC, Santiago Russinyol, 1. Àtic 07012 Ciutat de Mallorca.

Acció Cultural del país Valencià és a Internet. ACPV@servicom.es Subscripció gratis a còmics en català per a nins de 6 a 10 anys. El llaüt de Xàbia. Bústia postal 53 Xàbia 03730. Patrocinat per l'Ajuntament de Xàbia.

Cursos gratuïts de llengua andalusa. Llengua (Ensenyansa a distància de la Yenwa Andalus) P. Pedro Romana, 1-4-2 -14007 Còrdova.

Lluita, la revista de l'independentisme valencià és a Internet. http://www.estelnet.com/lluïta

Si voleu afiliar-vos a sindicats nacionals catalans: C.S.C * 934 411 188

Si vols rebre l'Euskararen Berripera (en foraster) gratuïtament escriviu a: Hitzkunta Politikaroko. Wellingtono Dukea, 2- 01020 Victoria Gasteiz.

A tots els valencians que vulguin contribuir a la reconstrucció nacional del País valencià, l'associació cívica Tirant lo Blanc us espera. Són els nacionalistes valencians. 963 879 408

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252.

Escaiola, figures de tota classe: naixements, angelets... Som artesà, preus sense competència, ofertes periòdiques. Em trobareu a les principals fires de Mallorca tota, i al tel. 971 294 444.

Ja ha sortit el número 5 de la revista de música popular i tradicional "La Canya". Podeu demanar-la a la Bústia Postal 696 d'Alacant 03080 (Catalunya Sud) Tel. 963 485 517.

Des de l'Arxiu de Documentació i Propaganda Política-ADP estam fent un gran fons documental de la propaganda editada pels partits polítics, sindicats i moviments socials. Si teniu per casa adhesius, calendaris de butxaca, targetes reivindicatives... que no les faceu servir ens les podeu fer arribar a: ADP Ap. de Correus nº 1.106 07080 Ciutat de Mallorca. Correu elec.: adp@mallorcaweb.net. Disposam d'un fons de material repetit per intercanviar amb altres arxius o particulars interessats.

BORSA DEL
MOTOR

Si vol un cotxe nou de la nostra gamma, vengui i en parlarem. Agència oficial Renault. 971 413 867 Son Ferriol.

Venc ciclomotor Mobilette Rural, primera mà, 5 anys. 390 euros. Tel. 655 417 727. Joan, sa Pobla, horabaixes.

VENDES

Venc taula de cuina 80 x 80 i 4 cadires, tot de fusta del nord a estrenar, 290 €. Tel. 661 872 342.

Particular ven estudi/apartament 35 m². a Cala Pi amb perfecte estat a moblat. Zona tranquil·la, aparcament i jardí comunitari. Comunitat petita i vistes a la mar. Poca despesa. Tel. 669 212 404

Mobles estil modern de menjador. Taula grossa i 6 cadires. \$21 €. Tel. 661 427 008

Ven moble de rebedor amb 2 cadires estil clàssic. 120 €. Tel. 616 427 008.

Particular ven estudi moblat a Cala Pi. Vistes a la mar, terrassa de 6 metres, tranquil, jardí comunitari, aparcament. Tel. 666 212 404

Ja fa tres segles i més

L'afany constant per desnaturalitzar el fet diferencial català es palès. L'assassinat de dirigents de molta vàlua, la persecució, l'exploació, l'aniquilació de tot allò que significués fer els deures bé per Catalunya; eliminar el propi idioma i la cultura, posar traves en les iniciatives pròpies imposant al mateix temps la por i el terror, és el tarannà que els caracteritza.

Ara ja al l'any 2002 seguim en la mateixa tònica adaptada estratègicament a la situació política que convé. "Els demòcrates" que abans eren falangistes i deixebles del general Franco per la "Gràcia de diós", per la gràcia del vaticà i dels americans, ara ens volen fer entendre que son tot el contrari i que els feixistes son els altres; els que no combreguen amb la carta magna, aquella constitució, aquella trampa per Catalunya i el País Basc.

- Galícia ja la tenen dominada per un altre generalíssim encara en actiu - i Catalunya actualment esquarterada, desunida i els mateixos catalans majoritàriament botiflers, parlant amb l'idioma "del imperio" i acceptant la corresponent colonització amb tota covardia.

Els feixistes però els ha sortit un fluronculo al País Basc que pica, fa mal. Un país que sap defensar-se a casa seva dels colonitzadors espanyols. Els que vetllen però per "la unidad" de no se quina pàtria, no poden permetre's de cap manera, que això sigui un referent. Europa diu que es un problema intern. Suposo que ja hi ha tejeros que es freguen les mans per intervenir i no precisament amb diàleg democràtic.

Els nostàlgics de sempre no saben fer res mes que provocar el mal, el conflicte i la desunió. Quan el poble ja n'està cansat i surt al carrer reclamant justícia, quan la situació social i política surt de mare dia a dia, els mateixos que han provocat la malaltia i quan arriba el moment oportú apliquen la dràstica solució.

Es molt trist que molts ingenus llavors, facin servir la desafortunada expressió del "ja era hora!", això no podia anar de cap manera!"

Que n'és de trist que un poble no es preocupi per la política amb valentia, o per la cultura històrica, per tot allò que ens ha fet ésser diferents amb positiu. Els catalans d'abans eren on altre cosa, la seva vàlua semblava antipaties per la seva singularitat a tots nivells, especialment als defensors de "la raza" i per això varen ésser assassinats.

Ara ens cal ésser plurals, globalitzats, colonitzats. Com sempre; per el bé d'uns i l'extermini d'altres.

Si vols ésser singular a casa teva ets un terrorista. Si vols anar de colonitzador ara resulta que ets demòcrata. Ω

"nosaltres no som d'eixe mon"
Joaquim Pugnau Vida
Membre del partit Espinaltià

ANUNCIAU-VOS DE FRANC A L'ESTEL

Nom.....DNI.....

Cognoms.....Tel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

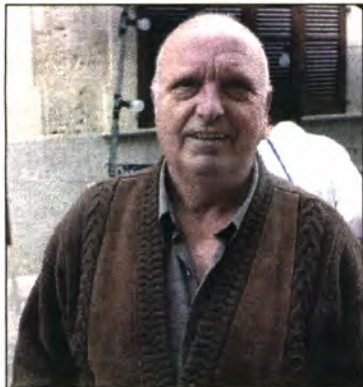
L'ESTEL. Apartat de Correus 124. 07600 S'Arenal de Mallorca

Necessitam comercials arreu de la nació catalana i especialment a Eivissa i a Menorca.
Telefonau-nos a l'Estel.
Tel. 971 265 005

FIRA DE SA PERDIU DE MONTUÏRI

Na Margarida Pasqual de Sometimes és la presidenta de la Associació d'afectats de Fibromiàlgia, una malaltia que pega als tendons i lligaments i dona dolor per tot el cos. Malaltia reconeguda per la OMS, no ho està per l'Estat espanyol. Obtingueren moltes signatures perquè aquesta malaltia sia catalogada a la seguretat social, a la Fira de la Perdiu de Montuïri. Tel. 971 264 179-666 290 780

En Sebastià Andreu d'Horteta és hortolà. Té s'Hort des Torrent al costat del Camp de Futbol de Montuïri. Quan érem petits seiem a la mateixa taula a l'Escola Graduada de sant Joan. El mestre Llacinto Nicolau ens ensenyava a fer el conte des porc i ens ensenyava el castellà. Tots els nins ens pensavem que era foraster, perquè mai va dir una paraula en mallorquí. En Sebastià Andreu que ara està jubilat va narar a la fira de sa perdiu i allà recordarem vells temps. Tel. 971 646 116

N'Antoni Fresneda de Ciutat pinta a l'oli marines i bodegons de caça. Va exposar a la Casa Consistorial de Montuïri. Ha fet exposicions a l'Febal, Santa Margalida, a la Trobada de Centres Regionals, a la casa de Castella a Mallorca, a Sant Jordi... Tel. 871 939 166

N'Antoni Reinés de Campanet fa espadnyes de sola d'autó, és a dir amb material reciclat. Animau-vos a dur-ne, que els nostres pares i padrins tot en duïen. El trobareu a totes les fires de Mallorca. Tel. 971 516 612

Fa un any que en Lesme Gonzalves de Sevilla va als mercats de Mallorca a vendre els objectes fets a mà per la seva dona Rosalia Lorenzo. Tel. 971 500 416

Wild Is the Wind

1957) Dimitri Tiomkin,
Ned Washington

Nina Simone.

Love me love me
Say you do
Let me fly away
with you
For my love is like
the wind
And wild is the wind

Give me more
than one caress
Satisfy this
Hungriness
Let the wind
blow through your heart
For wild is the wind

You...
touch me...
I hear the sound
of mandolins
You...
kiss me...
With your kiss
my life begins
You're spring to me
All things
to me
You're
life itself
Like a leaf clings
to a tree
Oh my darling,
cling to me
For we're creatures
of the wind
And wild is the wind
wild is the wind
So wild is the wind.

Salvatge és el vent

Estima'm, estima'm
Et dic que m'estimis
deixa'm volar lluny
amb tu
perquè el meu amor és com
el vent
I salvatge és el vent.

Dóna'm més
que una carícia
Omple'm aquesta
fam
Deixa que el vent
bufi a través del teu cor
salvatge és el vent

Tu...
Toca'm...
Escolt el so
de les mandolines
Tu...
Besa'm...
Amb la teva besada
ma vida comença
Tu ets per a mi la primavera
Totes les coses ets per a mi.

Tu ets la mateixa vida
com una fulla s'enganxa
d'un arbre

Oh, amor,
que enganxa'm tu a mi
perquè som criatures
del vent
I salvatge és el vent,
salvatge és el vent,
tan salvatge és el vent. Ω

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Signatura:

**Ompliu aquesta tarja i enviau-la al
Apartat de Correus 124
07600 s'Arenal de Mallorca**

